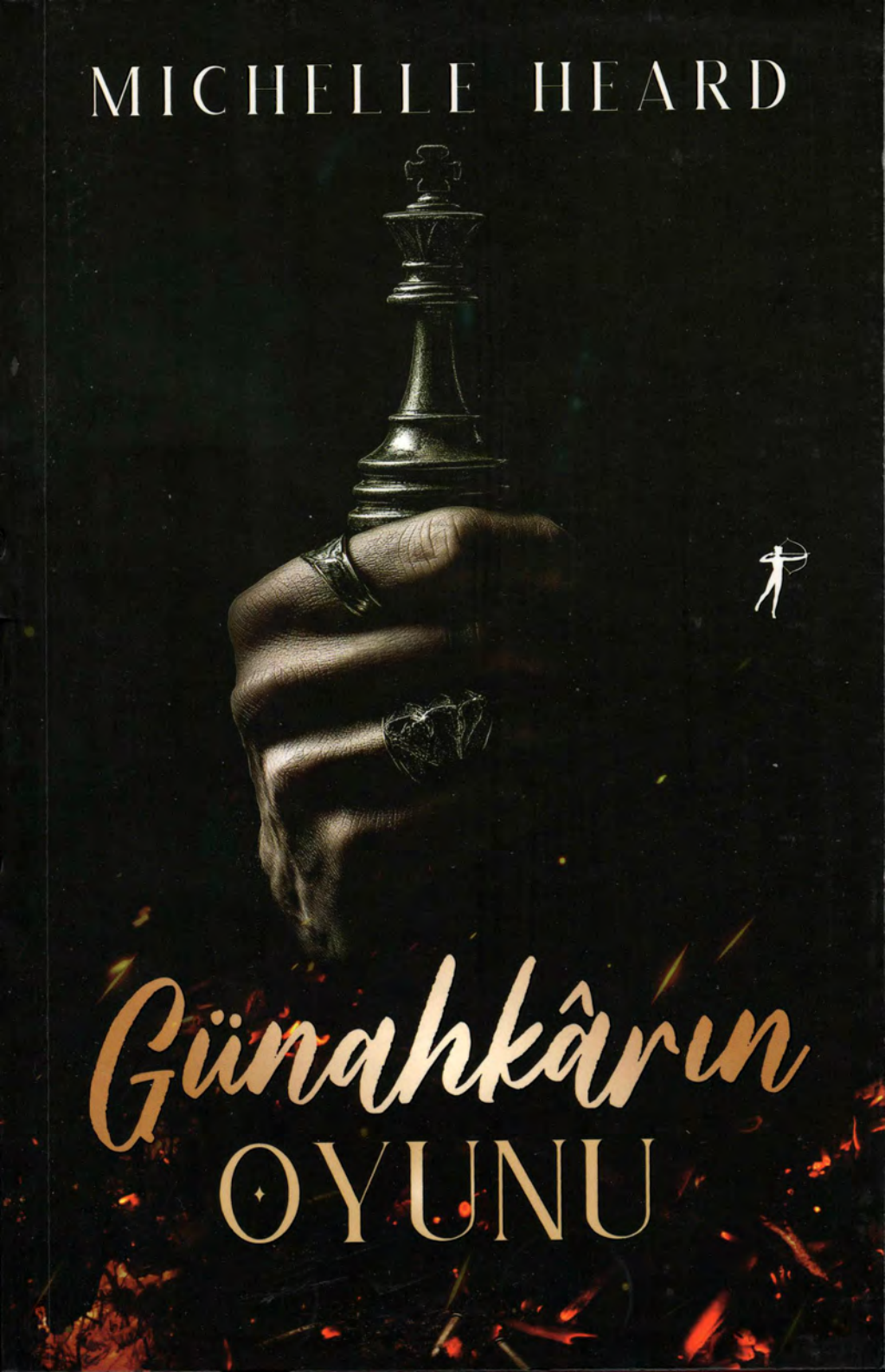
MICHELLE HEARD

Günahkârın OYUNU

ARTEMİS YAYINLARI

@ayisigikitap

YAYIN NO: 2757

GÜNAHKÂRIN OYUNU
Günahkârlar Serisi
Michelle Heard
Orijinal Adı: Taken by a Sinner

Yayın Yönetmeni: Yusuf Tan
İngilizceden Çeviren: Gülce Arman
Editör: Doğa Özfırat
Son Okuma: Ezel Bıldırcın
Kapak Tasarımı: Dilan Kaya
Sayfa Tasarımı: Semra Öner

1. Basım: Nisan 2026
ISBN: 978-625-8667-37-0
Sertifika No: 43949

Günahkârın Oyunu
© 2026, ALFA Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti

Taken by A Sinner
© 2022, Michelle Heard

Kitabın Türkçe yayın hakları ALFA Basım Yayım Dağıtım San. Ve Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

ARTEMİS YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor@artemisyayinlari.com – www.artemisyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Maltepe Mah. Davutpaşa Çiftehavuzlar Sokak.
No.16/C Zeytinburnu / İstanbul
Tel: (212) 674 97 23 Sertifika No: 45099

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

MICHELLE HEARD

Günahkârın OYUNU

@ayisigikitap

İngilizceden Çeviren: Gülce Arman

ARTEMİS YAYINLARI

Tess

Nikolas, 36. Tess, 21.

Silahlı bir koruma, oymalı ahşap kapıyı açtı ve başıyla onaylayarak eve girebilmem için kenara çekildi. Stathoulislerin evini sadece ikinci kez ziyaret ediyordum, bu yüzden burası bana hâlâ yabancı ve korkutucu geliyordu. Evin her tarafını sarmış olan korumalara asla alışamayacaktım.

Birkaç hafta önce, annem Yunan mafyasının emekli lideri ile nişanlanmıştı. Bu akşam ilk aile yemeğimizi yiyecektik ve sanırım Peter'ın çocukları, Nikolas ve Athina ile tanışacağım için endişeli olduğumu söylememe gerek yoktu.

Daha önce Peter'la birkaç kez konuşmuş ve her seferinde küçük bir kız gibi huzursuz olmuştum. Adamın ciddi bir kaş yapısı vardı ve bu da onu tehditkâr ve çabuk sinirlenen biri gibi gösteriyordu. Bana karşı hiçbir zaman düşmanca bir tavır sergilememiş olsa da her an kötü bir şey olacakmış gibi diken üstünde hissediyordum.

Annem, onun tatlı ve ilgili biri olduğu konusunda beni temin etmiş ve endişelenmem gereken hiçbir şey olmadığını söylemişti. Her ne kadar annemin Peter Stathoulis'le evleneceği fikrinden hoşlanmasam da bu onun seçimiydi. Mutlu olmayı hak ediyordu.

Babam ben sekiz yaşındayken bir kayak kazasında ölmüş, annem de tüm zamanını beni büyütmeye harcamıştı. Ancak ben *Vancouver Film School*'da ders almaya başladıktan sonra yeniden sosyalleşmeye başlamıştı.

Peter onu mutlu edecekse, ilişkilerini desteklemek için elimden geleni yapardım. Ama mafyanın bir parçası olmak istemiyordum. Babam mafyada çok aktif bir rol oynamamıştı. Sadece onların muhasebecilerinden biriydi ve hiçbir zaman işin şiddet kısmında yer almamıştı. Babam öldükten sonra da mafyayla çok fazla ilişkimiz olmamıştı.

Gerçi bu annemin seçimiydi. Öte yandan ben, derslerime odaklanmaya devam edecek ve mezun olduktan sonra kariyerime yapımcı olarak devam edecektim.

Etkileyici merdivenleri ve ışıl ışıl parlayan altın avizesiyle, giriş salonunda üzerine atlanmayı bekleyen bir geyik gibi etrafıma bakınarak hangi yöne gitmem gerektiğini düşündüm. Buraya en son geldiğimde yanımda annem vardı. Galiba yemek odası sağımda kalıyordu. Işıklar açık olmasına rağmen, her şey karanlık ve ürkütücü geliyordu.

Tedirginliğim büyük oranda Nikolas'la bizzat tanışmaktan fazlasıyla korktuğum içindi. Mafyayla bir işim olmayabilirdi belki ancak Nikolas'ın gaddar ve acımasız olduğunu duymuştum. Ne zaman adı geçse, içimi hep bir korku kaplardı.

"Theresa, *agápi mou*." Annemin bana *aşkım* diye seslendiğini duyunca başımı sola çevirdim ve hissettiğim rahatlamayla

yüzümde bir gülümseme belirdi. Saf altından dikilmiş gibi duran, dar, uzun elbisesinin içinde çok güzel görünüyordu.

"*Mamá*," diyerek sırıttım ve ona sarılmak için yanına gittim. Yanağına hafif bir öpücük kondurdum. "Vay canına, muhteşem görünüyorsun." Biraz gerileyerek elbisesini inceliyormuş gibi yaptım.

"Bu gece önemli bir gece." Bakışları krem rengi, omuzları açık saten elbisemin üzerinde gezindi ve şekillendirilmiş saçlarımın birkaç tutamını omuzlarımdan çekti. "Uyumlu olmuşuz. Ne güzel."

Çok zayıf olmadığım ve hayatım boyunca kilolarımla uğraştığım için elbisenin içinde kendimi zaten rahatsız hissediyordum, bu yüzden annemin bakışları uyluğumun ortasında biten yırtmaca kilitlenip onaylamayacakmış gibi göründüğünde huzursuzca kıpırdanmaya başladım.

Annem bir şey söyleyemeden Peter merdivenlerden indi. "Theresa," diyerek gülümsedi. "Hoş geldin."

Kendimi zorlayarak kibar bir ifadeyle gülümsedim. "Teşekkür ederim, Bay Stathoulis."

"Yakında aile olacağız. Bana Peter de."

Ön kapının açıldığını duyunca dönüp baktım.

"Ciddi olamazsın, Nikolas? Şu pisliğe bak," diye çıkıştı bir kadın ve sonra otuzlu yaşlarının başında güzel bir kadın, bir kraliçe gibi içeri daldı. Bu, Peter'ın kızı Athina olmalıydı. Doğruca Peter'ın yanına giderken çatık kaşlı ifadesinin yerini bir gülümseme aldı. "*Mpampà mou*[*], üzgünüm geç kaldık."

Athina'nın peşinden bir adam kıkırdayarak içeri girdi. "Neyse ki bu gece sorgu koltuğunda oturan ben değilim." Onun,

---

[*] *Yun.* Babacığım. -ed.n.

Athina'nın kocası Basil olduğunu tahmin ettim. İnsanı çabucak rahatlatabilecek arkadaş canlısı bir siması vardı.

Peter kızına, "Ne oldu?" diye sorarken Nikolas içeri girdi.

Gözlerim, Nikolas'ın düğmelerini açmakla meşgul olduğu şık, beyaz gömleğinin kollarındaki kan lekelerine odaklandı. Açık düğmelerin ortaya çıkardığı göğüslerini ancak *vay canına* diye tarif edebilirdim. Altın rengi cildi, değerli bir metalden yontulmuş gibi görünen kaslarını sımsıkı sarıyordu.

Odadaki en uzun boylu kişiydi ve yeryüzüne düşmüş bir melek kadar görkemli görünüyordu. Koyu renk kirli sakallarla kaplı belirgin çenesi, çıkık elmacık kemikleri ve günah dolu gecelerin rengini andıran keskin gözleri nefesimi kesmişti. Bir saniye içinde onun fazlasıyla yakışıklı olan her santimetresini inceledim.

Yüz hatlarını gölgeleyen acımasız ifade bana, bulabildiği her damla kanın peşine düşen kindar bir Tanrı izlenimi vermişti.

Üstelik elleri zaten kana bulanmıştı.

İçgüdüsel bir hareketle anneme yaklaştım.

Nikolas için rahatlıkla hayatımda gördüğüm en çekici adam diyebilirdim ama Yunan mafyasının lideri olduğunu bilmek vücudumdaki tüm sinirlerin endişeyle gerilmesine neden oluyordu.

Kahretsin, bu adamın yakında üvey ağabeyim olacağına inanamıyordum. Bunu düşünmek bile çılgınca geliyordu. Kanada'nın en korkulan adamıydı ve ben onunla ilişki kurmak zorundaydım. Bu tam bir delilikti.

Ona bakmak bile korkunun damarlarımda dolaşmasına yetiyordu. Ondan dalga dalga yayılan acımasız hava beni yutkunmaya zorluyor ve içimde, saklanacak bir yer bulma isteği uyandırıyordu.

Peter koyu renkli, gür kaşlarını çatınca avının üzerine saldırmaya hazır bir kartala benzemişti. "Nikolas?"

Gözlerim Nikolas'a çevrildi ancak o babasına öfkeli bir bakış attıktan sonra merdivenleri tırmanmaya başladı.

Peter oğlunun peşinden gidince girişteki hole öyle garip bir hava çöktü ki güvenli evime koşmak için sabırsızlandığımı hissettim.

Athina, anneme döndü. "Üzgünüm, Helena."

Annem, sanki mafya lideri gömleğinde ve ellerinde birinin kanıyla yanımızdan geçip gitmemiş gibi umursamaz bir tavırla elini salladı. Athina'nın yanağına havadan bir öpücük kondurduktan sonra bana döndü.

Hâlâ şaşkınlıktan aklı başında olmayan bana.

"Bu benim Theresa'm," diye tanıttı annem beni.

"Ben Athina." Yüzümdeki afallamış ifadeyi gördükten sonra devam etti. "Ağabeyim adına özür dilerim. Aile toplantıları her zaman bu kadar çılgın olmaz."

Sen öyle diyorsan öyledir.

Diğer adamı kendine doğru çekti. "Bu benim kocam. Basil."

"İkinizle de tanıştığıma memnun oldum," dedim gergin bir sesle. Annem sosyal bir kelebek olmasına rağmen ben rahmetli babama çekmiştim. Kendini en çok kamera arkasında ve senaryo yazarken rahat hisseden içe dönük biriydim, bu yüzden bu gece kesinlikle benim için yorucu olacaktı.

Anneme bu durumdan hiç hoşlanmadığımı belli eden bir bakış attım.

Annem beni görmezden gelerek, "Beyleri beklerken yemek odasına geçelim," dedi.

Elini sırtıma koyarak yürümeye başlamam için beni sertçe dürttü. Ona doğru eğilerek, "Ciddi olamazsın, anne?" diye fısıldadım.

"Şşşt!"

Bizim evdeki dikdörtgen masanın aksine, Stathoulis ailesinin yemek masası yuvarlaktı.

Beni bir sandalyeye iterek oturttuktan sonra annem de sağıma geçti.

Tuhaf atmosfer, giriş salonundan buraya bizi takip ederek başımızın üzerinde yoğun bir bulut gibi asılı kalmıştı. Tüm kaslarım, sanki ilk tehlike uyarısında kaçmaya hazırmış gibi gerilmişti.

Aslında Nikolas kana bulanmış bir hâlde eve girdiğinde kaçmam gerekirdi.

Bu gecenin işkence gibi uzun olacağı kesindi.

Annem ve Athina yaklaşan düğün hakkında konuşurken acı gerçek kafama dank etti: Nikolas'ın buraya gelmeden hemen önce birini öldürmüş ya da en azından işkence etmiş olma ihtimali çok yüksekti.

Tanrım, annemin aklından ne geçiyordu? Seçebileceği onca adam varken emekli mafya liderini seçmek zorunda mıydı?

Dürüst olmak gerekirse, mafyanın içinde büyümüş olmama rağmen mafya hakkında pek bir şey bilmiyordum. Annem beni hep korumuştu, özellikle de babam öldükten sonra. Duyduklarımın çoğunu mafya prensesi olan okul arkadaşlarımdan ve her fırsatta Nikolas için ayılıp bayılan nefret uyandıran kuzenim Irene'den öğrenmiştim. Bazı arkadaşlarım da Nikolas'a deliler gibi âşıktı ama geri kalanlar ondan ölümden korkar gibi korkuyordu. Onun nasıl bir adam olduğunu kendi gözlerimle görmek istemediğim için kendimi mafyanın karanlık sularından uzak tutmuştum.

Ve bu şekilde kalmayı planlıyordum.

Basil telefonuyla ilgilenirken Athina bana kederli bir ifadeyle gülümsedi. Telefonu fark ederek kocasının elinden çekip aldı.

"Masada telefon yasak." Sonra dikkatini tekrar bana çevirdi. "Yapımcılık bölümünde okuyorsun, değil mi?"

"Ah... Evet." Boğazımı temizledim.

"Bence çok ilginç. Bu alandan biriyle hiç tanışmamıştım," diye cevap verdi, Athina. Ses tonu samimiydi ve koyu kahverengi gözleri gerçek bir ilgiyle parlıyordu.

Şimdi ona doğru düzgün bakabildiğime göre, muhteşem olduğunu kabul etmek zorundaydım. Nikolas'ınki gibi dolgun dudakları ve çıkık elmacık kemikleri vardı. Yanılmıyorsam Athina benden on bir yaş büyüktü. Onun mafya prensesi olduğu, benimse... Mafya ile uzaktan yakından alakam olmadığı gerçeğini bir kenara bırakırsak aramızdaki yaş farkı bile bizi birbirimizden ayırıyordu.

"Kapına daha fazla ceset yığılmasını istemiyorsan, lanet şehrimden defolup gideceksin." Nikolas'ın tehlikeli bir hırıltıyla yükselen sesi yemek odasına kadar geliyordu. Gözlerimi aniden girişe çevirdim ve yaptığı görüşmeyi bitirerek içeri girdiğini gördüğümde sırtımdan aşağı buz gibi bir korku yayıldı.

Vay anasını. Bu gerçekten oluyor. Az önce birini tehdit eden, cehennemin vücut bulmuş hâli gibi görünen bir adamla, gerçekten de sosyalleşmek zorundayım.

Tanrı yardımcım olsun.

Derin bir nefes aldı ve Athina'nın başına bir öpücük kondurdu. "Bir daha olmayacak."

Athina, "Olmasa iyi olur," diye mırıldanırken ses tonu iğneleyici değildi.

Nikolas anneme doğru yürüyüp yanağına bir öpücük kondurdu. "Kan için üzgünüm Helena."

Annem hiçbir şey olmamış gibi onun koluna hafifçe vurunca ağzım açık kaldı ve kaşlarımı çattım.

Nasıl oluyor da bu her gün olan bir şeymiş ve endişelenecek bir şey yokmuş gibi davranabiliyor? Tanrım, muhtemelen buraya gelmeden hemen önce birini öldürdü ve az önce gözümüzün önünde başka birini tehdit etti!

Peter içeri girip annemin yanına oturdu ama ben, sandalyemin yanında duran Nikolas'tan gözlerimi ayıramıyordum.

Ah, Tanrım.

Kalbim bir anda çılgınca atmaya başladı ve ılık bir bahar akşamı olmasına rağmen tenime yayılan bir ürpertiyle üşüdüğümü hissettim.

Kendimi beşinci kategori bir kasırganın rüzgârlarıyla yüzleşmek üzere olan bir toz zerresinden daha da küçük hissederek bir şekilde ayağa kalkmayı başardığımda, hissizleşen bacaklarımın beni taşımayacağını düşündüm.

Nikolas, keskin ve acımasız bakışlarıyla vücudumu tepeden tırnağa süzdükten sonra gözleri benimkilere kilitlendi. O gözlerde kesinlikle günah dolu gecelerin izleri dolaşıyordu. Cinsel anlamda değil de insafsız ve acı verici anlamında elbette. Birden yutkunma ihtiyacı hissettim.

"Bıraktığım ilk izlenim için özür dilerim." Sesi bir özürden çok bir tehdidi andıracak kadar derin ve tehlikeli çıkmıştı.

Her nasılsa nezaket kurallarını hatırladım. Kendimi tanıtırken sesimdeki gerginlik korktuğumu ele veriyordu. "Theresa Drakatos. Bana Tess denmesini tercih ederim."

Elini kaldırdı ama yalnızca dakikalar önce tenine bulaşmış olan kanı hatırlayınca sanki bir yılanmış gibi öylece eline bakakaldım.

Hayır. Bunu kesinlikle yapamam. Hayatımda böyle kötü bir karmaya ihtiyacım yok.

Bakışlarım dikkatle onunkilere odaklandı ve koyu kahverengi gözlerinin daha da kararmasını izledim. Sonra gözlerinde keyfi andıran bir ifade parıldadı. Bir kedinin fareyle oynarken yaşadığı türden bir keyif.

Elini geri çekti. "Yakında aile olacağımıza göre, formaliteleri bir kenara bırakalım." Bir nefes daha alamadan elleriyle çıplak omuzlarımı kavradı ve beni sert göğsüne doğru çekti. Yanaklarımı uzaktan, dokunmadan öpmek yerine tam tersini yaptı; dudaklarının tenimi yaktığını hissettim.

Burnuma, baharat notalarıyla zenginleşen odunsu, eril, gizemli... Ve sinirlerimi geren bir koku doldu.

Muhtemelen kan kokusuydu.

Gücün kokusu.

O kadar hazırlıksız yakalanmıştım ki dudakları kulağıma değinceye kadar neler olduğunu anlayamadım. Tüm tüylerim diken diken olmuştu. "Bu bana yaptığın son saygısızlık olacak. Bir dahaki sefere lanet elimi sıkacaksın."

Tanrım, kulağıma hem kadife hem de diken gibi gelen bu tehditkâr fısıltısı, vücudumun yoğun bir korkuyla titremesine neden oldu.

Beni yakaladığı gibi aniden bıraktı, yüzünde tehditkâr bir tebessüm vardı. Sanki az önce beni tehdit etmemiş gibi, başka koltuklar olmasına rağmen solumdaki koltuğa oturdu.

İnsanlarla çatışmazdım. Asla. Kuzenim Irene'nin bana yaptığı işkenceler yüzünden anksiyete sorunuyla boğuşuyordum ve bu yüzden her türlü gergin ortamdan kaçınıyordum. Nikolas da bir o kadar gerginlik yaratıyordu.

Tanrım, bu işin sonu benim için hiç iyi olmayacak. Bunu hissedebiliyorum.

Sandalyeme geri çöküp az önce olanları görüp görmediğini kontrol etmek için anneme baktım ama o aşk dolu gözlerle nişanlısını izlemekle meşguldü.

"Her şey yolunda mı, Tess?" diye sordu Athina gözleri ağabeyiyle benim aramda gidip gelirken.

Nikolas'la kavga etmek ve annemin gecesini mahvetmek istemediğim için zorla gülümsemeye çalıştım. "Evet." İkna olmuş gibi görünmediği için ekledim, "Herkesle tek tek tanışmak biraz yorucu."

"Yorucu" kelimesi yılın en yetersiz ifadesi olabilir! Vay canına.

Nikolas'ın sadece yanında otururken bile havada sanki her molekül ondan korkuyormuş gibi bir titreşim vardı. Peter, "Bu yemeğin sonunda büyük ve mutlu bir aile olacağız," dedi ama bu kulağa daha çok bir emir gibi gelmişti.

Bir görevli gelip kadehlerimizi şampanyayla doldurdu, sonra Peter kendi kadehini kaldırdı. "Yeni ailemize."

Müstakbel üvey ağabeyim beni şimdiden tehdit etmişti ve ben onu sadece birkaç dakikadır tanıyordum.

Evet, Stathoulis ailesinin bir parçası olmak istemediğime adım gibi eminim.

Yine de benden beklendiği üzere iyi bir kız gibi kadehimi kaldırıp Tanrı'dan yemeği tek parça hâlinde atlatmayı diledim.

Nikolas

Sokaklarımda eroin satmaya cüret eden Sicilyalı piçle uğraşmaktan öfkem hâlâ damarlarımda kaynıyordu.

Adi şerefsiz.

Normalde bu pisliği adamlarıma bırakırdım ama Vancouver'dan defolup gitmezlerse Sicilya mafyasının geri kalanına ne olacağına dair net bir mesaj vermek istemiştim.

Şampanya kadehinin yarısını kafama diktim ama tatlı köpükler ruh hâlimi daha da bozdu. Gözlerim hemen yanıma koşan hizmetliye takıldı. "Viski," dedim ve bir dakika sonra bardak önüme geldi.

Yakıcı sıvı öfkemi biraz yatıştırdıktan sonra göz ucuyla yakında üvey kardeşim olacak kıza baktım. Bu düşünce dudaklarımın tiksintiyle kıvrılmasına neden oldu.

Theresa Drakatos.

Vücudunu dikkat çekmeyecek ama bana pas vermediğini göstermeye yetecek bir açıyla başka tarafa çevirmişti.

Onun hakkında bilinmesi gereken her şeyi biliyordum çünkü yakında benim problemim olacaktı. Tess, ailenin reisi olduğum için benim sorumluluğumda olacaktı. Bana gösterdiği saygısızlık, onun ele avuca sığmayan biri olacağının açık bir göstergesiydi ve buna ne sabrım ne de zamanım vardı.

Yirmi bir yaşında ve evlenme çağındaydı. Onun için ne kadar erken bir evlilik ayarlarsam, onu başka bir adama o kadar çabuk teslim edebilirdim. Benden on beş yaş küçük, şımarık bir kız için harcayacak enerjim yoktu.

Elime nasıl iğrenerek baktığı aklıma gelince neredeyse keyifle kahkaha atacaktım. Hakkını vermek lazımdı, çok cesurdu. Aptalca ama yine de cesurcaydı.

"Nikolas, Christos'tan haber aldın mı?" diye sordu Athina, beni düşüncelerimden çekip çıkararak.

"Evet, düğüne katılacak."

"Nerede kalacak?" diye sordu babam.

"Bizi ailesi olarak gördüğüne göre burada kalacağını varsayıyorum," diye homurdandım. Düğün hazırlıklarıyla hiçbir ilgim yoktu. Sadece kuzenimin katılacağını biliyordum çünkü daha önce bir iş görüşmesi yapmıştık.

Athina iç çekti. "Ben ona sorarım."

"Lavabo neredeydi?" diye fısıldadı Tess, Helena'ya.

"Koridorun sonunda, sağdan ikinci kapı."

Tess sandalyesini geriye itip ayağa kalktı ve yanımdan geçmek yerine benimle göz göze gelmek istemiyormuş gibi uzun uzun masanın etrafından dolandı.

Vücudunu süzerken gözlerim, şaplak atmak için yaratıldığı açık olan kıvrımlı kalçalarına takıldı ve bu düşünce avuçlarımın kaşınmasına neden oldu.

Bakışlarım kapı aralığında takılı kalınca kendime kızarak dikkatimi tekrar aileme verdim ama Tess yemek odasına döner dönmez gözlerim, ısı güdümlü bir füze gibi ona kilitlendi.

Kremsi tenini ve yüzünü çevreleyen koyu kahverengi saçlarını inceledim. Burnu ve kaşları annesininki gibi asil değildi ama yüz hatları narindi.

Tess'in yaşıtı olan ve bir deri bir kemik kalan çoğu sosyetik kadının aksine, vücudu elbiseyi mükemmel bir şekilde dolduruyordu. Onun dolgun ve sağlıklı kıvrımlarına hayran olmamak elde değildi.

Beni kendisine bakarken yakalayınca gözlerini kıstı.

Dediğim gibi, cesur ama aptal.

Göz göze geldiğimizde içimdeki öfke körüklendi. Beni tanıyan herkes, beni kızdırmak için fazla bir şey yapmaya gerek olmadığını bilirdi. Mafya lideri olarak gaddar ve merhametsiz olmalıydım ki düşmanlarım bana bulaşmamaları gerektiğini akıllarından çıkaramasınlar.

Benim dünyamda en değerli şey korkuydu ve bu kız bunu çok yakında öğrenecekti. Kendilerinden korkulan kişiler dünyayı yönetirdi. Korkanlar ise piyondan başka bir şey değildi.

Şüphesiz o bir piyon olacaktı.

Tess yerine oturduğunda, burnuma hafif kadınsı bir koku geldi. Çiçek ve vanilya esintileri içeren taze bir kokuydu. Bozulmaya hazır bir güzellik ve gençlik gibi kokuyordu.

Telefonum çaldı ve cebimden çıkarıp en iyi arkadaşım ve sağkolum Andreas'tan gelen mesajı okudum. Birlikte büyüdüğüm bu adam benim için bir kardeş gibiydi ve güvendiğim birkaç kişiden biriydi.

Mesaj alınmış gibi görünüyor. Sokaklar sessiz.

Cevabımı yazarken dudaklarımın kenarı kıvrıldı.

İyi haber.

Saniyeler sonra telefon elimde titreşti.

Teşkilat'la görüşmeyi unutma. Uçuşun için seni bir saat içinde alacağım.

Telefonu cebime geri koyup viskiden bir yudum daha alınca hizmetli bardağımı yeniden doldurmak için aceleyle yaklaştı.

Düşüncelerim Teşkilat ile olan toplantıma kaydı. Bizler dünyayı yöneten, önde gelen suç ailelerinin beş lideriydik. Tek bir kuralımız vardı: Birbirimizin işlerine ya da ailelerine bulaşmamak. Dünyanın geri kalanı ise herkese serbestti.

Sandalyemde arkama yaslanarak bardağı çevirdim ve gözlerimi girdap gibi dönen, kehribar rengi sıvıya diktiğimde düşüncelerim Teşkilat'ın diğer dört üyesinin etrafında dönmeye başladı.

Liam Byrne, İrlanda mafyasının lideriydi. Gabriel Demir, Türk mafyasının başıydı. İtalyan mafyasının lideri Luca Cotroni ve Rus mafyasından sorumlu kişi ise Viktor Vetrov'du. Luca ve Viktor kardeş gibi yakınlardı ve bu iki adamla ittifak yapmanın ne kadar değerli olduğunu çabuk öğrenmiştim. Ortak güçleri olduğu için ikisinden birini kızdırmak aptallık olurdu.

Teşkilat olarak her üç ayda bir Los Angeles'ta bir araya gelerek aramızdaki ilişkileri medeni bir seviyede tutuyorduk. Amacımız, dünyayı dize getirecek bir savaştan kaçınmaktı.

Önüme konan tabak dikkatimi tekrar akşam yemeğine çevirmeme neden oldu. Musakka yiyeceğimizi fark edince dudaklarımın kenarı hafifçe kıvrıldı. Babamın en sevdiği yemekti. Athina bir keresinde yapmaya çalışmış ama yemeği kapkara

olacak kadar yakmayı başarmıştı. Kız kardeşimin iyi bir aşçı olmadığını söylemeye gerek yoktu.

Babamla Helena'ya baktım ve babamın, yemeği hazırladığı için teşekkür etmek adına Helena'nın eline bir öpücük konduruşunu izledim.

Babam bana yeniden evlenmeyi düşündüğünü ilk söylediğinde çok mutsuz olmuştum. Annemiz iki yıl önce vefat etmişti ve hiç kimse onun yerini dolduramayacaktı. O çok sevgi dolu ve kusursuz bir anneydi bu yüzden de ona kıyasla diğer herkes hep sönük kalacaktı.

Ama onu mutlu gördüğüm ve Helena'nın onun için iyi olduğunu bildiğimden babamın isteklerini kabul ettim. Yetmiş iki yaşına gelip de yeni bir eş istiyorsa onu durdurmak haddime değildi.

Biz yemeğin tadını çıkarırken düğün konusundaki sohbet devam ediyordu. Bu konuyla ilgilenmediğim için işim hakkında düşüncelere daldım.

On iki yıl önce görevi babamdan devralmıştım ve o zamandan beri faaliyetlerimizi demir yumrukla genişleterek sadece Yunanistan ve Kıbrıs'ın değil Kanada'nın da her santimetrekaresine sahip olmuştuk. Babam Yunanistan'ı ancak annemin ölümünden sonra terk etmişti, oysa Athina ve ben Vancouver'ı on yıldan uzun bir süre önce evimiz olarak benimsemiştik.

Bölgeme girmeye çalışan Sicilya mafyası karşılaştığım ilk direniş oldu. Elbette yıllar içinde bazı karışıklıklar olmuştu ama hiçbiri buna benzemiyordu. Sicilyalılar son üç aydır bir türlü yok olmayan bir haşere gibi dalga dalga geliyorlardı ve içimden bir ses bunun Liam'ın Chicago'daki kontrolünü sıkılaştırmasından kaynaklandığını söylüyordu. Bunu akşamki toplantıda öğrenecektim.

Tatlı masaya getirildiğinde Tess'in de benim kadar sessiz olduğunu, sadece dinlediğini ama sohbete katılmadığını fark

ettim. Nedime kıyafetleri konuşulurken sarı bir elbise giyme fikrinden hoşlanmamış gibi burnunu kıvırdı.

"Aynı fikirde değil misin?" diye sordum, diğerleri duymasın diye usulca mırıldanarak.

Tess belirgin bir şekilde irkilerek bakışlarını yüzüme çevirdi. "Ben bir şey söylemedim."

Dudaklarımın bir kenarı kıvrıldı. "Söylemene gerek yok zaten. Yüzündeki ifade çok şey anlatıyor."

Gözlerinde bana karşı duyduğu korku âdeta dans ediyor olsa da kaşlarını hafifçe çattı. "Yüz ifadelerini okuma konusunda uzman falan mısın?"

"Evet." İşimde beni bu kadar iyi yapan şeylerden biri de buydu.

Gözlerini devirip dikkatini baklavaya verince sağ kaşım tehlikeli bir şekilde havaya kalktı. Ona daha yakın olmak için başımı sağa doğru eğerek, "*Pas gyrévontas Gia mpeládes,*" diye fısıldadım.

Bakışları tekrar bana doğru kaydığında, duyduğu öfke irislerinde altın rengi beneklerin ışıldamasına neden oldu. "Yunancayı unutmuşum. Tercüme etmek ister misin?"

Dudaklarımın kenarı kıvrıldı. "Belanı arıyorsun."

Tess göz temasını bir süre daha koruduktan sonra yüz ifadesi korkuyla gerildi. "İşler böyle mi yürüyecek? Her fırsatta beni tehdit mi edeceksin?"

Bu sefer ona tam anlamıyla gülümsedim. Kaşlarını çatmadan önce birkaç kez gözlerini kırptı.

"Bana saygısızlık etmeyi kesersen, ben de tehditleri bırakırım." Tess şu anda ne kadar şanslı olduğunu anlamıyor gibiydi. Ben, bundan daha az düzeydeki saygısızlıklar için adam öldürmüştüm.

Gözlerini yüzümde gezdirdikten sonra, "Neyse ki düğünden sonra birbirimizi görmek zorunda kalmayacağız, o yüzden

bir sorun çıkmayacak. O zamana kadar birbirimizi görmezden gelmeye çalışalım."

Ağzımdan bir kahkaha kaçınca ailemin dikkati bana çevrildi çünkü bu pek sık yaptığım bir şey değildi. Ayağa kalkıp manşetlerimi ve ceketimi düzeltirken Tess'e baktım. "Her ne kadar eğlenceli olsa da katılmam gereken bir toplantı var." Bakışlarımı önce babama, sonra tekrar Tess'e çevirdim. "Ailelerimiz evlendikten sonra işlerin nasıl yürüyeceğini onlar sana anlatsın, böylece tatsız yanlış anlaşılmalar yaşanmaz."

Başımla babama ve Helena'ya selam vererek yemek odasından çıktım. Keşke kalıp birazdan patlayacak bombaya Tess'in vereceği tepkiyi görebilseydim.

Ay Işığı
KİTAPLIĞI

Bölüm 3

Tess

Annem bana yalvaran gözlerle bakıp sessizce benden anlayış göstermemi isterken Peter, "Çok fazla şey değişmeyecek," dedi.

Nikolas öyle düşünmüyor.

Peter, bana sabırlı bir ifadeyle gülümsedi fakat bu, gözlerindeki karanlık ifadeyi silmek konusunda bir işe yaramamıştı. "Sosyal etkinliklerde Nikolas, Athina ve Basil'e eşlik etmen gerekecek. Böylece ailemiz birbirine kenetlenmiş gibi görünecek."

Ahh... Ben sosyal etkinlik insanı değildim. Hem de hiç. Ben evcimen biriydim, sosyal bir kelebek değil. Ayrıca her ne pahasına olursa olsun Nikolas'la vakit geçirmekten kaçınmak istiyordum.

Ben daha kendimi açıklamaya çalışamadan Peter, "Her pazar bizimle öğle yemeğine katılman bekleniyor," diye devam etti.

Sınavlarla meşgul olduğumda ne olacaktı?

Bu kez ağzımı açtım ama Peter devam etti. "Ve her zaman yanında iki koruma olacak."

Kaşlarımı kaldırdım. Ağzım açık kalmıştı. Bir an için konuşma yetisini kaybetmiş bir aptal gibi sadece başımı iki yana sallayabildim.

Kahretsin.

Her şey böyle başlıyordu. Benden bir mafya prensesi olmamı bekliyorlardı. Bunun nelere yol açtığını görmüştüm.

Yitirilen özgürlük. Görücü usulü evlilikler. İstismar.

Göğsüm sıkıştı ve boğulacak gibi hissettim çünkü bu taleplerin hayatım üzerinde hiç kontrolüm kalmayıncaya kadar devam edeceğini biliyordum.

Ta ki mayfa tarafından bir bütün olarak yutulacağım güne kadar.

Sonunda sesimi çıkarabildim. "Ya sosyal etkinlikler için zamanım olmazsa? Derslerim tüm boş zamanımı alıyor ve sınavlar yaklaştıkça daha da meşgul olacağım." Derin bir nefes alarak bu işten kurtulmanın bir yolunu bulabilmeyi umdum. "Ayrıca ya evde oluyorum ya da kampüste. Bu yüzden korumalara gerek olduğunu gerçekten sanmıyorum."

Peter sandalyesini geriye itip ayağa kalkarken gözlerinde onaylamayan ve uyaran bir ifade vardı. "Bu pazarlığa açık bir konu değil, Theresa. Sana söyleneni yapacaksın."

O yemek odasından çıkarken ağzım açık kalmıştı. Basil de hemen arkasından onu takip etti ve masada Athina, annem ve ben kaldık.

Şaşkın bakışlarımı yavaşça anneme çevirdim. Bana cesaretlendirici bir ifadeyle gülümsedi. Eskiden Irene beni incittiğinde ve annem sakarlığım yüzünden kolumu ya da kaburgamı kırdığımı düşündüğünde gördüğüm türden bir gülümsemeydi bu. Irene'nin bana yaptıklarını kimseye anlatmaya cesaret edemediğim için böyle düşünmesi annemin suçu değildi.

İçime gömmek için çok mücadele ettiğim anılar çatlaklardan sızmaya başlayınca bir an için dengem bozuldu. Beni geçmişe, keder ve korkunun tek yoldaşım olduğu o karanlık zamana geri sürüklemekle tehdit ettiklerini hissettim.

Birkaç derin nefes alarak vücudumu kaplayan soğuk teri ve ellerimdeki titremeyi görmezden gelmeye çalıştım. Evime dönebilmek için bu konuşmayı bir an önce bitirmem gerekiyordu.

"*Mamá*," dedim, başımı iki yana sallayarak. Annem, titrediklerini fark etmesin diye ellerimi yemediğim baklava tabağının iki yanına koydum.

"Çok şey istemiyoruz *agápi mou*," dedi annem daha yumuşak bir ses tonuyla.

"Pazar günkü öğle yemeklerine iki haftada bir katılabilirim," diyerek orta yolu bulmaya çalıştım. "Ama 24 saat korumalarla gezmek? Sosyal etkinlikler?"

"Theresa, sus!" Annemin yanakları pembeleşti. "Beni utandırıyorsun."

Gözlerimi birkaç kez kırpıştırarak derdimi anlatmaya çalışırken gözlerim annemin yüzünde geziniyordu. "Derslerimle ne kadar meşgul olduğumu biliyorsun ve sosyal etkinliklerle aram pek iyi değil. İki yabancı adamın beni gölge gibi takip etmesinden ve kişisel alanıma girmesinden bahsetmiyorum bile."

"O kadar da kötü olmayacak," diye ekledi Athina. "Genelde ayda en fazla bir sosyal etkinliğe katılırız."

Ah.

İçimde biraz da olsa bir rahatlama hissettim. Ayda bir etkinlikle idare edebilirdim. Athina'nın yanından ayrılmayacak ve onu Nikolas'la aramda bir tampon olarak kullanacaktım.

Bana rahatlatıcı bir ifadeyle gülümsedi. "İnsanlarla sosyalleşmek zorunda değilsin, Tess. Biz sadece görüneceğiz."

"Buna alışacaksın. Bir süre sonra artık rahatsız edici olmayacak." Annem sandalyesinden kalktı ve ona bakmak için başımı arkaya eğmek zorunda kaldım. "Yakında Stathoulis ailesinin bir parçası olacağız. İşler böyle yürüyor."

Annem eskiden beri bağımsızlığım konusunda bana destek vermişti. Hatta bağımsız olmam için beni cesaretlendirmişti. Şimdi bunu benden geri almaya mı çalışıyordu?

Bir kez pes ettim mi, gittikçe daha fazlasını bekleyeceklerdi ta ki verecek bir şeyim kalmayana kadar. Mafya böyle bir şeydi.

Annem çabucak omuzlarımdan kavrayarak bana sarıldı. "Düşündüğün kadar kötü olmayacak. Benim için uyumlu davranmaya çalış."

Annem kendi ayakları üzerinde duramadığı için yıllarca Kostas Amca ve Irene ile birlikte yaşadığımız zamanki gibi mi uyumlu olacaktım? O zamanlar bu beni neredeyse öldürüyordu ve eminim mafyanın içine çekilirsem bu beni kesinlikle öldürürdü.

Üzerime atılan bu bombayı iyice düşünmeliydim. Mantıksızca davranmanın bana hiçbir faydası olmayacaktı.

"Yazmamız için verilen senaryo üzerinde çalışmalıyım." Annemin yanağına bir öpücük kondurarak uyumlu bir ifadeyle gülümsemeye çalıştım. "Yemek için teşekkürler. Gelecek haftaki spa randevumuz hâlâ geçerli mi?"

"Tabii ki! Düğün için tırnaklarımı yaptırmam gerekiyor."

Athina'ya bakarken gülümsememi sabit tutmaya çalıştım. "Seninle tanıştığıma memnun oldum."

Yemek odasından çıkarken çenemi yukarı kaldırmak için kendimi zorladım. Peter ve Basil'in evin içinde bir yerlerden gelen seslerini duyuyordum ama veda etme zahmetine girmeden ön kapıya doğru ilerledim. Beni dairemden almak için gönderilen SUV'un arka koltuğuna tırmandım.

Şoför aracı ağır demir kapılardan geçirirken ellerimi kucağımda sıkıp eklem yerleri bembeyaz olan parmaklarıma baktım.

Bu geceden önce annemin Peter'la evlenmesi fikrinden hoşlanmıyordum ama artık bu fikirden nefret ediyordum.

Okul arkadaşlarımın ve mafya prensesi olarak yetiştirilen birkaç kuzenimin başına gelenleri görmüştüm. Kukladan farkları yoktu. Evlenmeye zorlandıkları adamların kollarını süsleyen sosyal kelebekler gibiydiler. Her biri sevmedikleri bir adamla istismarcı ve mutsuz bir evliliğin içinde sıkışıp kalmıştı.

Tanrım, hayır. Bu, yaşamak değil.

Bağımsızlığımı elimden alacaklardı. Bunu biliyordum. Onlardan gelen her emre itaat etmem beklenecek ve artık hayatım üzerinde söz sahibi olamayacaktım.

Hayallerimden vazgeçmek zorunda kalacaktım.

Bir şeyler yapmam gerekiyordu. Ben de başka bir mafya prensesi olmayacaktım.

Cip beni şehrin diğer tarafına götürürken derin nefesler almaya odaklandım.

Cip binamın önünde durur durmaz arabadan dışarı fırladım. Şoförün ne yaptığını görmek için beklemedim bile ve asansörü pas geçerek hızla merdivenlerden yukarı çıktım. Ön kapıyı arkamdan kapattığımda ancak durup derin nefesler alabildim.

Sakin ol. Muhtemelen düşündüğün kadar kötü değildir.

Nihayet kendi özel alanımda olmanın verdiği rahatlık damarlarımda yatıştırıcı bir şekilde dolaşmaya başlamıştı.

Böylesi daha iyi. Aşırı tepki vermenin anlamı yok.

Sadece pazar öğle yemekleri ve ayda bir etkinlik. İdare edilebilirdi.

Ama ya korumalar?

Işığı açıp daireme bir göz gezdirdim. Her şey beyaz ve açık mavi renklerle dekore edilmişti. Hiçbir yer dağınık değildi. Mobilyalara eklenen tek şey, sakin ortama doğal bir hava katan saksı bitkileriydi.

Daireyi, mirastan payıma düşen parayla satın almış ve döşemiştim. Babamın bana bıraktığı parayla da eğitim masraflarımı karşılamıştım.

Annem sadece aylık giderlerimi karşılıyordu.

Ama Peter Stathoulis ile evlendiğinde ne olacaktı? Annemin mali durumunu kontrol altına alacak ve aylık harcamalarımı beni kontrol etmek için kullanacak mıydı?

Tanrım, ya harcamalarım Nikolas'ın kontrolünde olursa? Her hareketimi izlerse? Bu tam bir kâbus olurdu!

Bunun olmaması için bir iş bulmalıydım. Hem de mümkün olduğunca çabuk.

Hayatımı sıkı bir şekilde kontrol altında tutma ihtiyacım beni ön kapıdan uzaklaştırdı. Hemen bir tayt ve tişört giyip saçlarımı atkuyruğu yaptıktan sonra dizüstü bilgisayarımla yumuşacık koltuğa oturdum.

Öz geçmişimi oluşturmaya ve iş ilanlarına göz atmaya başladığımda dengemi yeniden bulmuştum.

Nikolas

Toplantı için ayrılmış lüks bardaki özel odaya girdiğimde saat neredeyse on birdi. Deri, puro, para ve güç kokuyordu.

Liam ve Gabriel'in çoktan masaya oturmuş olduklarını fark ettim. Liam grubun en yaşlısıydı ve Gabriel de benimle aynı yaştaydı. Luca benden sadece beş yaş küçüktü ve en gencimiz olan Viktor ise yirmi beş yaşındaydı.

Güç söz konusu olduğunda yaşın bir önemi yoktu.

"Beyler," diye mırıldandım otururken. Hepimiz şık Armani takımlar giymiştik. Selamıma başlarını sallayarak karşılık verdiler.

Çok yakın arkadaş olmayabilirdik ama aramızdaki sadakat yemini bizi dünyanın en tehlikeli erkek grubu yapıyordu. Birimize bulaşırsan Teşkilat'la yüzleşmek zorunda kalırdın.

Bu bizi yenilmez yapıyordu.

Bu görevi alırken hepimiz kanımızla yemin etmiştik ve tek çıkış yolu ölümdü.

Bir garson içki siparişimi almaya geldiğinde, Luca ve Viktor her adımlarında İtalyan ve Rus mafyasının ağırlığıyla odaya girdiler.

Hepimiz içecek bir şeyler alıp garson kapıyı arkasından kapatana kadar kimse tek kelime etmedi. Odadaki gerilim âdeta havayı titreştiriyordu.

Luca her zamanki gibi *burbon*undan bir yudum aldı ve hepimizle tek tek göz teması kurduktan sonra bakışlarını üzerime çevirdi. "Sicilyalılarla sorun yaşadığını duydum."

"Benim bölgeme girmeye çalışıyorlar." Bakışlarım Liam'a kaydı. "Bu konuda bir şey biliyor musun?"

Liam içkisinden yavaşça bir yudum alırken kararlı bakışları benimkilere kilitlendi. "Onları şehrimden kovdum."

Ve şimdi benim başıma bela oldular. Tek kelimeyle harika.

"Onlar hakkında bana ne söyleyebilirsin?"

"Başlarında Antonio Manno var," diye mırıldandı Liam. Bu pisliğe duyduğu nefret sesinden anlaşılıyordu. Bu bilgiye zaten hakimdim.

Luca sandalyesine rahatça yerleşti. "O, Sicilya mafyasının bir üyesi değil." Bunu duymak güzeldi.

"Onları Chicago'dan kovmak sekiz yılımı aldı." Liam bana uyaran bir bakış attı. "Kök salmadan önce onlardan kurtulsan iyi edersin."

"Bunu yapmayı planlıyorum."

Babası yaşayan en iyi suikastçının patronu ve Bratva'nın eski lideri olan Viktor bana sırıtarak, "Manno'nun ortadan kaldırılmasını istiyorsan söylemen yeterli," dedi.

Bu sorunu kendi başıma halletmem gerekiyordu, yoksa Teşkilat'taki iktidarım sarsılacaktı. Başkalarının senin için savaşmasına asla izin vermemeliydin. Bu en büyük zayıflık göstergesiydi.

Onlardan sadece başka bir yol kalmadığında beni desteklemelerini isteyecektim.

"Sorunla ben ilgilenirim."

Viktor başıyla onayladı ve Luca toplantıya devam ederken tekrar sessizleşti. Sonraki iki saat boyunca, gelecek sevkiyatları ve bekleyen anlaşmaları tartıştık ve akşam sona ererken Luca bana sırıttı. "Düğün günü gelip çattı."

Bu masadaki herkes düğüne gelecekti. Düşmanlarımıza karşı bir güç gösterisi olacaktı.

Bu durumun Sicilyalılara, benimle uğraşmamaları konusunda bir uyarı olacağını umuyordum.

"Evet. İki haftadan az kaldı." Tess aklıma geldi ve haberi nasıl karşıladığını merak ettim.

Muhtemelen küplere binmiştir.

Bu düşünce neredeyse kahkaha atmama neden olacaktı ama tam zamanında kendimi tuttum.

Luca, "Dört gözle bekliyoruz," diyerek dikkatimi tekrar kendisine çekti. "Peter'ı yıllardır görmedim."

Düğüne katılacak beş aile için güvenlik önlemlerini artırmak zorundaydım. Eğer bir şeyler ters giderse, kellesi uçan ben olurdum.

"Güvenlik konusundaki isteklerinizin bir listesini bana gönderin ki ben de ayarlamaları yapabileyim," dedim gruba. "Düğünde kimlerin olacağını tam olarak bilmek istiyorum."

Herkes başıyla onayladı. Viktor ayağa kalkarak toplantıyı fiilen sona erdirirken Luca da onu izledi. Victor en gencimiz olabilirdi ama kesinlikle içimizdeki en tehlikeli kişiydi. Sicilya sorunu kontrolden çıkarsa, onları ortadan kaldırması için onu görevlendirmek zorunda kalabilirdim.

Bu düşünce hiç hoşuma gitmemişti, ayağa kalkıp ceketimi düzelttim.

Düğün için güvenlik ayarlamaları ve sokaklarımda dolaşmaya cüret eden lanet Sicilyalıları öldürmekle geçen iki hafta tam bir kasırga gibiydi. Adamlarım araziye, eve ve mahalleye dağılmış durumdaydı.

Andreas her şeyle ilgileniyor, bu da bana biraz olsun huzur veriyordu.

Üzerimde siyah bir smokin ve arkamda güvenli bir şekilde sakladığım tabancamla, düğüne gelen konukların arasına katılmak için büyük basamaklardan aşağıya indim.

Tüm boş alanlar çiçeklerle donatılmıştı ve ortamı yumuşak, enstrümantal bir müzik dolduruyordu. Hizmetkârlar karıncalar gibi koşuşturuyor ve sürekli olarak konuşan insanların uğultusu, fonda çalan müziğe karışıyordu.

Verandaya çıktığımda tüm gözler bana çevrildi. Bazıları hürmetle, bazıları da gizli bir nefret duygusuyla doluydu. Herkesin bakışındaki ortak nokta ise korkuydu.

"Nikolas, seni görmek çok güzel," dedi Spiros Doukas, fazlasıyla dostane bir ses tonuyla. Ailelerimiz birlikte iş yapmıştı ve adam yeni bir fırsat için yaltaklanmaktan asla bıkmıyordu.

Tokalaştık ve beni ölümüne sıkacak bir sohbet konusu açmasına fırsat vermeden yanından uzaklaştım. Bir araya toplanan ve diğer konukları sanki bir düğünde değil de engerek yılanlarının inindeymiş gibi izleyen Teşkilat üyelerine doğru ilerledim.

Yanlarına gittiğimde gülümseyerek ellerini sıktım. "Geldiğiniz için teşekkür ederim."

Liam beyaz ve sarı dekorlara, saçma miktardaki çiçeklere ve en iyi örtülerle kaplı alana göz gezdirirken hafif bir ıslık çaldı. "Bunlar epey pahalıya mal olmuş olmalı."

"Tahmin bile edemezsin," diye iç geçirdim. Garsona yaklaşmasını işaret ederek bizim için içki sipariş ettim. "Babamın ikinci düğünü olduğu için daha az masraf yaparlar diye düşünülmüş olabilir ama Helena bir sosyete."

"Müstakbel üvey annenle iyi anlaşıyor musun?" diye sordu Gabriel. İnsanlarla arası hiç iyi değildi ve bu diğer konuklara ters ters bakmasından da açıkça belli oluyordu.

"Babam için iyi biri." Tam o sırada kız kardeşimi gördüm. Athina yanında Tess ile birlikte verandaya çıktı. Kız kardeşim beni fark edince bana doğru yöneldi.

Bakışlarım, bana doğru attığı her adımla bakışları üzerine çeken Tess'e takıldı. Ne kadar çok ilgi çektiğini fark edince kaşlarımı çattım.

"Aranızda evlenecek birini arayan var mı?"

Luca kaşlarını kaldırdı. "Kimi evlendirmeye çalışıyorsun?"

Başımla bize doğru gelen kadınları işaret ettim. "Üvey kız kardeşim. Theresa Dracatos."

"Athina'nın yanındaki mi?" diye sordu Liam.

Viktor aniden alçak sesle bir kahkaha attı. "Eğer bakışların öldürme gücü olsaydı, yerin dibinde olurdun, Nikolas. Anladığım kadarıyla onunla aran pek iyi değil."

Yanımıza gelmek üzere olan kadınlara dönüp baktığımda Tess'in gözlerinin üzerimde olduğunu gördüm, çattığı kaşları ise güzelliğinden hiçbir şey eksiltmiyordu.

Muhtemelen hayatındaki değişiklikler yüzünden hâlâ kızgındı. "Beyler." Athina yüzünde kusursuz bir gülümsemeyle yanımda durdu.

Eğilip kız kardeşimin şakağına bir öpücük kondurdum. "Çok güzel görünüyorsun." Gözlerim etrafı taradı. "Basil nerede?"

"Babamla birlikte." Gözlerini devirdi. "Herhâlde tören başlamadan sarhoş olurlar."

Basil hiçbir zaman mafyaya bulaşmamıştı ki sonradan bunun iyi bir şey olduğunu anlamıştım. Ailemizdeki gerginliği azaltmak için onun rahat tavırlarına ihtiyacımız vardı.

Tess'i görmezden gelemeyeceğimi bildiğim için kenara çekilip elimi beline koyarak adamların onu daha iyi görebilmesi için kendime biraz daha yaklaştırdım.

Aslında Tess, Teşkilat ile aramdaki bağları daha da sağlamlaştırmak için mükemmel bir pazarlık kozuydu.

"Theresa Drakatos," diyerek onu tanıttım.

Adamları dikkatle izledim, ama hepsi onu selamlarken boş bir ifade takınmaya özen gösterdiler.

Tanışma faslı biter bitmez Tess gruptan uzaklaşmak için geri adım atmaya çalışınca onu olduğu yerde tutmak için kolumu beline doladım. Garson içkilerimizi getirdiğinde uzanıp bir kadeh aldıktan sonra Tess'e doğru döndüm. Başı neredeyse omuz hizamdaydı, yanıma kusursuz bir şekilde yakışıyordu.

Masum kokusu etrafımı baştan çıkarıcı bir şekilde sarıyor ve onun sadece müstakbel ailemden biri değil, bir kadın olduğunu fark etmeme neden oluyordu.

Athina Luca'yla sohbet ederken diğer adamlar da kadınların önünde iş konuşmaktan kaçınarak davete katılan sosyeteyi konuşuyordu.

Tess'e daha yakın olmak için eğilerek, "Pazar günü öğle yemeğinde yoktun," diye mırıldandım.

Gözlerini bana çevirmeden önce onu saran kolumdan kurtulmak için kenara çekildi. "Tamamlamam gereken bir proje vardı. Anneme açıklamıştım."

Gözlerimi onunkilere diktim. "Bir yemeğe ya da etkinliğe katılamayacaksan telefon etme nezaketini göstermeni beklerim."

"Sana rapor vermem gerektiğini bilmiyordum," diye cevap verdi üstü kapalı bir öfkeyle.

Tanrım, bu küçük kız cidden belasını arıyor.

Dirseğinden tutup sıkıca kavradıktan sonra onu misafirlerin arasından geçirip evin içine sürükledim. Çalışma odasına ulaştığımda, onu içeri iterek kapıyı arkamdan kapattım.

Güçlükle kontrol edebildiğim bir öfkeyle gözlerine baktım. Nefes nefese kaldığını, şaşkınlık ve korkudan renginin solduğunu fark ettim.

"Ölmek mi istiyorsun, Theresa?" diye sordum tehditkâr bir adım atarak ona yaklaşırken.

Başını çabucak iki yana salladı. Saçları saten gibi parlıyor, saç telleri pürüzsüz tenini okşuyordu. Sonra dilini çıkarıp gergin bir şekilde dudaklarını ıslatarak dikkatimi âdeta bir penisi sarmak için yaratılmış olan ağzına çekti.

Bu davetsiz düşünce arzunun kanıma karışmasına neden oldu ama kendimi açıkça ifade etme ihtiyacı duyarak yavaşça ona yaklaşırken kaslarımın gerildiğini ve parmaklarımın onun küçük güzel boynunu sıkma arzusuyla kaşındığını hissettim. Tess göz temasını koruyabilmek için başını geriye doğru eğmek zorunda kaldığında ancak durabildim.

"Bu iş şimdi bitecek," diye uyardım, alçak ve fazlasıyla sert bir ses tonuyla. Saygısız davranışlarına müsamaha göstermeyecektim. "Sana verdiğim her lanet emre uyacaksın. Bana bir daha

asla saygısızlık etmeyeceksin, yoksa Tanrı yardımcın olsun, bu yaptığın son şey olur."

Gözleri korkuyla titredi ki bu çok sık tanık olduğum bir şey değildi. Genelde sadece bir piçin hayatına son vermeden hemen önce kendi sidiği ve kanından oluşan bir birikintide yattığı yerde son nefesini verirken gördüğüm bir ifadeydi.

İşte o zaman Tess'in benden çok korktuğunu fark ettim.

Yine de bana tavır mı alıyor?

Karşımdaki kadını anlamaya çalışırken kaşlarımı çattım. Korkmuş ama yürekli. Aptal ama cesur.

Tam bir çelişkiydi.

Ve lanet olsun ki bu durum daha çok merak uyandırıyordu.

Tess

Midem sıkışırken nefesimi kontrol altına almakta zorlanıyordum. Nikolas'ın tehdidi yüzünden bedenim zangır zangır titriyor, tenim soğuk soğuk terliyordu.

Gözlerimi onunkilerden ayıramıyordum.

Güçlükle yutkundum ve söyleyecek ya da yapacak bir şeyler bulmaya çalıştım ancak beynimde yalnızca korkunun uğultusu vardı.

Hızlı nefesler alıp vermeye başlamıştım ve bu kesinlikle yaklaşmakta olan anksiyete atağının bir işaretiydi.

Onun bunu görmesine izin veremem.

Bu konuşmaya son vermek için kurumuş dudaklarımın arasından güçlükle, "Anlaşıldı," sözcüğünü çıkarabildim.

Nikolas başını yavaşça yana doğru eğerken kararlı ve karanlık bakışları yüzüme kilitlenmişti. Sanki üzerime atlayıp beni parçalamak üzere olan bir kurtla karşı karşıyaymışım gibi bana tedirgin edici bir ifadeyle bakıyordu.

Bombayı etkisiz hâle getirmek için, "Anladım," diye tekrarladım.

"Gerçekten anladın mı?" Büyük bir tehlike barındıran sesi o kadar alçak ve derindi ki ürperdiğimi hissettim. Aramızdaki elini kaldırdığında içgüdüsel olarak bir adım geri çekildim. Gözlerinden hiçbir şey kaçmıyordu ve ceketini düzeltmeden önce üzerimdeki bakışları daha da yoğunlaşmıştı. "Ben ailenin reisiyim, lanet mafyanın lideriyim."

Gayet iyi bildiğim iki şey.

Nikolas korkutucu bakışlarını üzerimde gezdirirken tüylerim endişeyle diken diken olmuştu. "Ve benden gelen her emre itaat edeceksin."

Korkudan titriyor olmama ve kalbimin sıkışan göğsümden fırlamasına ramak kalmış olmasına rağmen, "Mafya prensesi olmak istemiyorum," demeyi başardım. Kurumuş dudaklarımı ıslattım. "Ben sadece annem için buradayım. Mafyanın ya da ailenin bir parçası olmak istemiyorum."

Nikolas aramızdaki mesafeyi ışık hızıyla kapatmadan önce gözlerini bana dikti. Geriye doğru sendeleyerek bir masaya çarptım, sonra gök gürültülü bir bulut gibi tepemde belirdi.

Ah. Tanrım.

Dengemi korumak için masaya tutunarak ani bir nefes aldım ama parmakları boğazıma dolanınca nefesim anında kesildi. Boğazımı sımsıkı kavrayışı, onun için çok doğal olan vahşetin bir fragmanı gibiydi.

Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin.

Kalp atışlarım göğsümde çılgınca bir kargaşadan ibaretti ve göğsüm öylesine daralmıştı ki derin bir nefes almamı zorlaştırıyordu. Kısa kısa nefes vermeye çalıştım, nefesler dudaklarımı titretiyor daha fazla kurumalarına neden oluyordu.

"İstesen de istemesen de bir saat içinde bu ailenin lanet bir parçası olacaksın." Ses tonu sertti ve öfkesi onu inanılmaz derecede güçlü gösteriyordu. Boğazımı sıkan elleri şaşılacak derecede gevşedi ve sonra parmak uçlarını çenemde gezdirmeye başladı, ta ki avucuyla alev alev yanan yanağımı kavrayana kadar.

Fazlasıyla yakın hissettiren bu hareketi, içimde yeni bir korkunun alevlenmesine neden oldu.

Başparmağının ucunu dudaklarımın üzerinde gezdirdi, gözleri yüzümün her santimini inceledikten sonra dudaklarımdan hızla çıkan nefeslere odaklandı.

Tanrım, korkmamdan zevk alıyor. Sanki bundan besleniyor.

"Uslu bir kız olacaksın ve sana söyleneni yapacaksın, yoksa hayatın cehenneme döner." Dişleriyle alt dudağını çekiştirirken beni ısırmamak için kendini zor tuttuğu izlenimini uyandırıyordu. "Anladın mı?"

Başımı onaylarcasına sallarken yanağım avucuna değince tenimin ısındığını hissettim.

Geri adım atıp ceketini tekrar düzeltti. "Senden ne beklendiğinden emin değilsen, Athina'nın dediklerini yap. O bunu bir sanat biçimine dönüştürdü." Ses tonu yine normal hâline dönmüş, tüm sertliği ve acımasızlığı gitmişti. Bu bende bir kırbaç etkisi yaratırken zihnim, söylediklerine yetişmek için çabalıyordu.

Cebinden telefonunu çıkarışını izledim. "Numaramı yaz, böylece ileride planların değişirse bana haber verebilirsin."

Titreyen ellerimle çantamdan kendi telefonumu çıkardım ama çok uzun sürmüş olmalı ki Nikolas telefonu elimden çekip aldı. O numarasını telefonuma kaydederken ben de ona arkamı dönüp çantamdan bir Xanax aldım. Hapı hızlıca dilimin altına yerleştirip gözlerimi kapattım ve derin nefesler almaya odaklandım.

O gidene kadar kendini kaybetme. Kendini topla.

Birden göğsünün sırtıma yaslandığını hissettim. Vücudumdaki tüm kaslar gerilirken ağzımdan çığlığa benzer bir ses çıktı. Nefesi kulağımı okşarken telefonum önümde belirdi. "Bunun son tartışmamız olacağına inanıyorum?"

Telefonu ondan alıp başımla onayladım. "Güzel," diye hırladı bir canavar gibi.

Sıcaklığının sırtımdan çekildiğini hissettim ve saniyeler sonra kapı açılıp kapandı.

Tüm gücüm bedenimden akıp giderken yere yığıldım. Bir kez daha soğuk terler dökerken titreyen elimi gümbür gümbür atan kalbimin üzerine koydum.

Kahretsin.

Az önce olanların etkisi tam anlamıyla etkisini gösterirken gözlerimi kapattım. Kaygım tehlikeli bir şekilde yükseliyor, Irene'nin bana yaptıklarının travmatik anıları beni ele geçirip kâbuslarımla dolu bir çukura sürüklemeye çalışıyordu.

Hapın etkisini göstermesi ve kaygı seviyemi kontrol edilebilir bir seviyeye indirmesi uzun dakikalar aldı. Ancak o zaman neler olduğunu idrak edebildim.

Nikolas beni kendi iradesine boyun eğmeye zorlayacak ve eğer onunla savaşmaya devam edersem, bu muhtemelen ölümüme yol açacaktı. Her şey bu kadar basitti.

Başka seçeneğim yoktu.

İtaatkâr mafya prensesi rolünü oynamak zorundaydım.

Tanrı yardımcım olsun.

Nikolas'ın yanında oturduğum için törenden sonra bir Xanax daha almak zorunda kaldım. Ofisteki karşılaşmamızdan

beri sürekli yanımdaydı ve varlığı dayanılmaz derecede sinir bozucuydu.

En azından Irene düğüne gelememişti, yoksa bugün mahvolurdum. Teyzemin anneme Irene'nin Avrupa seyahatinde olduğunu söylediğini duymuştum. *Neyse ki.* Dünyanın öbür ucunda olduğu için uğraşmam gereken canavarların sayısı azalmıştı.

Kutlama tüm hızıyla devam ederken tabağım önümde el değmemiş bir şekilde duruyordu ki bu nadir görülen bir durumdu. İştahımın kaçması için bayağı bir şey olması gerekirdi.

Bakışlarım çiçek aranjmanına kilitlenmişti ve Nikolas'ın yanımda yaptığı her hareketin aşırı derecede farkındaydım.

Sinirlerim yıpranmış durumdaydı ve Nikolas viski bardağına uzandığında kendimi tutamayarak irkildim. Bardak önümde belirdi ve ardından Nikolas alçak bir sesle, "Bir yudum al. Yardımcı olur," diye mırıldandı.

İtiraz edecek gücüm kalmadığı için bardağı ondan aldım. Kehribar rengi sıvı bardağın içinde çalkalandı ve küçük bir yudum aldım. Viski boğazımı yakarken nefesim kesildi.

Nikolas'la yaptığımız kavgadan bu yana zihnim durmadan çalışıyordu; kaçınılmaz, korkunç geleceğimden kurtulmanın bir yolunu bulmak için çabalıyordu.

Neşeli bir ses dikkatimi çekti ve annemin yeni kocasının söylediği bir şeye nasıl güldüğünü izledim. Kendini bu mutlu gününe o kadar kaptırmıştı ki Nikolas tam burada boynumu kırmaya karar verse muhtemelen farkına bile varmazdı.

Göğsümde yoğun bir kaybın acısı vardı çünkü annemi kaybetmişim gibi hissediyordum. Artık onun hayatındaki en önemli kişi ben değildim. O yeri Peter Stathoulis devralmıştı.

Nikolas bardağı uyuşmuş parmaklarımın arasından alıp bir yudum aldığında gözlerim bardağın kenarına kaydı, dudakları

bir dakikadan kısa bir süre önce benimkilerin olduğu yere değiyordu.

Rahatlamış gibi görünen bir tavırla kolunu gelişigüzel şekilde sandalyemin arkasına koydu. Vücudumun gerildiğini hissederek aramıza biraz mesafe koymak için eğildim ama sonra koluyla beni kavrayarak yanına doğru çekti. Bir kahkaha attı. "Söylesene *küçük kardeşim*, derslerin nasıl gidiyor?"

Sanki umurundaymış gibi.

Boğazımı temizledim, bakışlarım hiçbir kötülük belirtisi olmayan yakışıklı yüzüne kaydı, ardından sert göğsünü saran siyah yeleğine indi.

"İyi," diye fısıldadım. Geri çekilmeye çalışsam da Nikolas omuzlarımı daha sıkı tuttu.

Gözlerim tekrar onunkilere kaydığında, başparmağının tenime değdiğini hissettim. Bu dokunuşu, içime bir gerilim dalgası yayılmasına neden oldu.

"Haziranda bitecek mi?" diye sordu. Hâlâ rahat davranarak diğer konuklara iyi anlaştığımız izlenimini veriyordu, ki bu tam bir yalandı. Daha önce başka bir insanın yanında kendimi hiç bu kadar tedirgin hissetmemiştim.

"Evet."

Dudaklarında bir gülümseme belirince Azrail'e benzeyen hâli günahkâr bir çekiciliğe dönüştü. "Güzel. Senin için ne kadar çabuk bir evlilik ayarlarsam o kadar iyi." Sözleri içimi ürpertti ve sonra diğer elini salona doğru sallayarak, "Burada ilgini çeken biri var mı? Eğer görüşmelere şimdi başlarsam temmuz sonuna kadar seni evlendirebiliriz," dedi.

Ne? Ne saçmalıyor bu?

"Ben evlenmeyeceğim," diye itiraz ettiğimde, ses tonum zayıf çıkmıştı. Ne zaman onun yanında olsam bir türlü güçlü duramıyordum.

Adam lanet olası bir güç emici.

Nikolas'ın karanlık ve düşünceli bakışları benimkilere kilitlendi. Muhtemelen sonumu planlıyordu.

"Evleneceksin. Seni ne kadar çabuk başka bir adama teslim edersem, benim sorunum olmaktan o kadar erken çıkarsın." İki sakinleştirici hap ve bir yudum viski için Tanrı'ya şükrettim yoksa kendimi kaybedecektim.

"Neden yokmuşum gibi davranamıyorsun?"

Ağzının kenarı yine seğirdi. "Stathoulis ailesini temsil ediyorsun, Tess. Davranışların bana ya kötü ya da iyi bir şekilde yansıyacak." Başını hafifçe eğdiğinde yüzündeki gülümseme daha da genişledi. Ateşli ve korkutucuydu. *Şeytan en güzel günahkârdır ve kibirli bir pislik olduğu için bunu çok iyi bilir.* "Benim sevgimi kazanmaya çalışman senin yararına olacaktır."

"Bunu nasıl yapacağım? Hayatımı sana teslim ederek, tüm hayallerimden vazgeçerek, evlenerek ve iki çocuk doğurarak mı?" Ya ilaç yüzündendi ya da ben hissettiğimden daha cesurdum.

"Hımm." Boğazının derinliklerinden gelen ses tüylerimi diken diken etmişti ve kendimi hiç olmadığım kadar canlı hissetmeme neden oldu. "Hayatını bana devretmen fikri hoşuma gitti."

Başımı iki yana sallayarak üvey ağabeyim olan canavara bakarken kaşlarımı çattım.

Göğsünün bir yerinde mutlaka bir kalbi olmalıydı. O kadar da kötü olamazdı. "Hiç umurunda değil mi?"

Belki de Irene'yle aynı kumaştandır, ruhsuz ve zalim?

Yüz ifadesi yeniden ciddileşti. "Bana umursayacağım hiçbir şey vermedin. Tavrını değiştir ve bana aile için değerli olduğunu göster, o zaman mutlu olup olmadığınla ilgilenmeye başlayabilirim." Öne doğru eğilip acımasız bir ifadeyle gözlerime baktı. "Beni kızdırırsan, seni evlenmek isteyen en yaşlı herife veririm."

Bu düşünce midemi bulandırdı ve içime ciddi bir Tanrı korkusu saldı. "Ölmeyi tercih ederim."

"Bunu ayarlayabiliriz."

Ağzım öyle bir kurudu ki viski bardağına uzandım ve kalan yakıcı sıvıyı kafama diktim.

Şeytan gibi bir üvey ağabeye mahkûm olduğumu ve bunun benim için iyi bir şey olmadığını bildiğimden, omuzlarım kolunun ağırlığı altında çöktü.

Beni kucaklar gibi kendisine çekti. "Bana itaat edersen iyi geçiniriz."

Evet, tabii.

Nikolas tüm hayatımı mahvetmeden önce onu kendi oyununda yenmenin bir yolunu bulmalıydım.

Nikolas

Tess'i irademe boyun eğmeye zorlamak içimi, onu diz çöktürüp ellerimden yiyene kadar ezme ihtiyacıyla dolduruyordu. Ama lanet olsun, böyle hissetmemeliydim.

Her titreyişi. Her korku dolu bakışı. Bir uyuşturucu gibi, farkında olmadığım bir bağımlılığı körüklüyordu.

Aramızdaki yaş farkının ve üvey kardeş olmamızın yanı sıra Tess, aslında ıslak rüyalara neden olacak tarzda bir kadındı. İpeksi saçlarını elime dolayıp onu kontrol etmek için bir tasma olarak kullanırken nasıl hissedeceğimi merak ediyordum.

Bir de titreyen ve kavurucu bakışları aletime doğru çevrildiğinde o masum gözlerinde beliren korku vardı.

Tanrım.

En sonuncu tartışmamız planlı değildi ama lanet olsun ki vücudunu bedenime bastırıp her yumuşak kıvrımını hissetmek beni sertleştirmişti. Bu ani ve beni tamamen hazırlıksız yakalayan bir çekim olmuştu.

Bu his hâlâ damarlarımda kaynıyor.

Bütün öğleden sonra onu izlemiştim, hâlâ onu anlamaya çalışıyordum. Diğer insanlarla konuşurken yüzünde kibar bir gülümseme vardı ama bana her baktığında o lanet ifade güneşin önündeki sisten daha hızlı kayboluyordu. O an bana hiç gülümsemediğini fark ettim. En başından beri bana karşı pençelerini çıkarmıştı.

Gözlerimi oymaya çalışmadan önce onları köreltmem gerekecek.

Damarlarımda keyfin dolaştığını hissediyordum. Tess bana açıkça saygısızlık eden ilk kişiydi ve bilemediğim bir nedenle onun savaşmaya devam etmesini istiyordum. Ondan öncekiler gibi pes etmesini istemiyordum.

Bu kızın nasıl biri olduğunu görmek istiyordum.

Tess'in dokunmadığı sayısız tabak masadan tek tek kaldırıldı. Sadece viski ve bir yudum şampanya içmişti. İsteyeceğim son şey onun ailemizin düğününde sarhoş olmasıydı ve bu yüzden bir şişe suya uzandım. Tess irkildi, tüm vücudu kasıldı.

Ona bir bardak su doldurup uzattım. "İç."

"Susamadım," diyerek inatla geri çevirdi.

"Bu bir emirdir."

Ofladı ama itaat etti. Boğazından sıvının nasıl geçtiğini izlerken içime tuhaf bir tatmin duygusu doldu.

Bu his ve Tess'in ıslak dudakları, göğsümün derinliklerinde ilkel bir şeyi tetiklemişti.

Bu kızı dizlerinin üstünde istiyorum.

Benim için yalvarmasını...

Sandalyeden kalkarak bu düşüncelerden aklıma geldikleri hızla kaçtım. Masadan ve çözmeyi çok önemsediğim bir bilmeceye dönüşen o kızdan uzaklaştım.

Babam ve Helena'nın yanına gidip kibarca gülümsedim. "Helena'yı bir dans için senden çalabilir miyim?"

Babamın yüzüne memnun bir ifade yerleşti ve gelinini bana teslim etti. Bugün için klasik ve sakin bir müzik seçilmişti.

"İyi vakit geçiriyor musun?" diye sordum, Helena'yı yavaşça pistte yönlendirirken.

"Evet. Teşekkür ederim." Bana her zaman gülümsüyor olsa da ağzının kenarlarındaki gerginliği fark edebiliyordum. Mafya lideri olmam onu rahatsız etmiyormuş gibi davranmaya çalışıyordu ama ediyordu.

"Theresa konusunda," diyerek doğrudan konuya girdim. "Sanırım onun masraflarıyla sen ilgileniyorsun."

"Evet." Sesinden tereddüt ettiği belliydi.

"Bugünden itibaren ben devralıyorum," dedim.

Helena bakımlı kaşlarını kaldırdı. "Ah... Çok fazla değil. Ben halledebilirim."

Bakışlarımı Helena'nınkilere diktim ve ne demek istediğimi anlatabilmek için bir süre öylece baktım. "Bu bir soru değildi."

Yüz hatlarında endişeli bir ifade belirdi. "Tabii ki. Balayına çıkmadan önce sana her şeyi e-posta ile gönderirim."

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Güzel."

Şarkı sona erdiğinde Helena'yı gelin masasına geri götürdüm ve babamın yanına oturttum. Tess'in yanında durup yüzümde cüretkâr bir ifadeyle elimi ona uzattım. "Dans et benimle."

Tess içinde bir savaş vererek bana hem meydan okurcasına hem de korkuyla bakıyordu ama en sonunda pes ederek o narin elini avucuma koydu. Parmaklarımı onunkilere sarıp onu sandalyeden kaldırdığımda avucumdaki elinin ne kadar küçük olduğunu fark ettim.

Yumuşak avucunu benimkine sıkıca bastırdığında onu dans pistine götürüp kollarıma aldım. Tess, bedenlerimiz arasında mütevazı bir mesafe bırakmak için elinden geleni yaparken ben de beline kuvvetlice bastırarak onu kendime çektim. Bakışlarını aniden gözlerime diktiğinde gözlerinde yeni bir korkunun belirdiğini fark ettim.

"Sakın olay çıkarmaya kalkma," diye uyardım.

Sıktığı dişlerinin arasından, "Bu oldukça yakışıksız," diye söylendi.

Ona daha yakışıksız şeyler yapmayı istediğim kesin.

"Umursadığımı mı sanıyorsun?" Kıkırdadım. "Vancouver'ın her santimetrekaresine ve buradaki herkese sahip olduğum gibi sana da sahip olduğumu ne kadar çabuk anlarsan o kadar iyi olur."

Gözlerim yüzünde gezinirken bir kez daha ne kadar zarif olduğunu fark ettim. Sanki ona her baktığımda hayranlık duyacağım yeni bir şey buluyordum.

Aynı zamanda erkekler tarafından rağbet gördüğünü fark etmem, "Bakire misin?" diye sormama neden oldu.

Tess'in dudakları aldığı ani nefesle aralandı, gözleri öfkeyle yanmaya başlamadan önce gözlerini kocaman açarak bana baktı. "Bunu bana sormaya nasıl cüret edersin?"

"Gelecekteki kocan için bilmem gerekiyor, *koritsáki*."

"Bana küçük kız deme," diyerek kendini elimden çekip kurtardı. "Ve cehenneme kadar yolun var."

Başını dik tutarak salondan çıkışını izledikten sonra onu ne kadar zorlayabileceğimi görme ihtiyacıyla peşinden gittim.

Bölüm 7

Tess

Üzülme noktasını çoktan aştığım için bozulmuştum ve öylesine endişeliydim ki titremekten kaslarım ağrımaya başlamıştı.

Bu delilik. Tam bir delilik.

Misafir tuvaletine kaçtım, tam kapıyı arkamdan kapatmak üzereydim ki bir el kapıya vurdu. Nikolas içeri girdi, bedeniyle beni geriye doğru iterek kapıyı arkasından kapattı.

Kahretsin. Yine mi?

Bugün kemik verilmiş bir köpek gibiydi ve benim, ne isterse yapabilecek fahişesi olduğumu göstermeye kararlıydı.

Başka bir yüzleşmeyi kaldıramayacağımı ve sınırıma ulaştığımı bildiğim için, "Bana bir kez daha saldırmadan önce bir dakika izin verir misin?" dedim yalvarırcasına.

Tuvalet küçüktü ve Nikolas bana doğru tehditkâr bir adım attığında hareket edecek fazla alanım kalmamıştı. Sinir bozucu bakışlarıyla beni yakıp geçiyordu ve çenesini öylesine sıkmıştı ki inanılmaz derecede korkutucu görünüyordu.

Arkama uzanıp duvarı yokladım ardından Nikolas, bir adım daha atınca sırtım açık şeftali rengi fayanslara dayandı.

Göğsü göğsüme değene kadar durmadan bana yaklaştı. Ondan kaçmak için yüzümü yana çevirmek zorunda kaldım. Bir elini kaldırıp saçlarımı yavaşça parmağına doladı.

Daha fazla titremeye başladım ve hayatımı kontrol etmekten daha fazlasını isteyebileceğine dair içimde yeni bir korku hızla büyürken gözlerimi sıkıca kapattım. Bu adamı fiziksel olarak çekici bulabilirdim ama temsil ettiği her şeyden nefret ediyordum ve onunla nasıl başa çıkacağım konusunda kararsızdım.

Beni tamamen köşeye sıkıştıracak kadar eğildiğinde nefesi tenimi ısıttı. Damarlarımda dolaşan gerilime, daha önce hiç hissetmediğim ve tam olarak tanımlayamadığım başka bir şeyin eşlik ettiğini hissettim.

"Gelecekteki kocana tam olarak ne bulacağını söyleyebilmek için seni denemeli miyim acaba?" Bu tehdidi o kadar alçak sesle söylemişti ki sesi hem havada hem de bedenimde titreşti.

Başımı iki yana sallamaya başladım ama sonra diğer elini kaldırıp çenemi sıkıca kavrayarak beni ona bakmaya zorladı. "O zaman lanet soruma cevap ver."

"Vermeyeceğim." Sözcük ağzımdan neredeyse patlar gibi çıktı.

Başını eğdi ve gözlerini kıstı. Cevabımın onu öfkelendirdiği açıktı. "Kaç adam?"

Gerçekten mi? Bu kesinlikle delilik!

Sinirle dudaklarımı yaladım ama sonra gözleri ağzıma kayınca anında pişman oldum. Bakışları dudaklarıma kilitlenip arzuya benzer bir hisle parlayınca, "Bir. Sadece bir!" diye bağırdım.

Nikolas bakışlarını tekrar gözlerime çevirdiğinde yüzünde ölümcül bir gülümseme belirdi. "O kadar da zor değilmiş, değil

mi?" Çenemi tutan eli gevşedi ve tıpkı daha önce olduğu gibi parmağını dudaklarımın üzerinde gezdirerek geçtiği yerlerde hissetmekten hiç hoşlanmadığım bir karıncalanma hissi bıraktı.

Aniden eğilince nefesini dudaklarımda hissettim. Nefesimin kesildiğini, kalbimin boğazımda attığını hissettim ve gözlerim kapanırken ellerimi istemsizce kaldırarak sertçe göğsüne bastırdım.

Vücudundan yayılan erilliğin ve avuçlarımın altındaki sert kasların fazlasıyla farkındaydım. Birçok erkekle tanışmıştım ama hiç bu kadar güçlü bir adamla karşılaşmamıştım ve bu, beni savunmasız bırakıp aklımı başımdan alıyordu.

İtiraz etmeme fırsat vermeden sert bir sesle, "Bundan zevk almaya başlıyorum Theresa," diye fısıldadı. Burnu yanağımı sıyırdı ve tekrar konuştuğunda dudakları yanağıma değiyordu. Çok yumuşak bir dokunuş olmasına rağmen müthiş bir etki yaratarak vücudumda ani bir karıncalanmaya neden olmuştu. "Çekişmeli mücadeleleri severim. Böyle devam edersen yatakta da bu kadar cesur olup olmadığını merak edebilirim."

Cephaneliğimdeki tek şeye tutunarak, "Sen benim üvey ağabeyimsin. Biz bir aileyiz," dedim.

Parmaklarını tekrar çeneme götürerek, "Aç şu lanet gözlerini," dedi.

Gözlerimi anında açtım ve Nikolas'ın aşırı yakın ve fazlasıyla samimi bir pozisyonda durduğunu fark ettim. Çekici yüz hatları o kadar gergindi ki kontrolünü kaybetmesine ramak kalmış gibi görünüyordu.

Vücudunun her bir tehlikeli santimiyle beni sıkıştırıyordu. Daha önce kendimi hiç bu kadar küçük hissetmemiştim.

"Daha bir günlük bir ünvanın benim gözümde bir ağırlığı olacağını mı düşünüyorsun?" Ben de aynı şeyi hissettiğim için ona verecek bir cevabım yoktu.

"Anne babamızın evli olması hiçbir şey ifade etmiyor. Eğer benim şefkatli bir ağabey olmamı istiyorsan, bana öyleymişim gibi davran. Ama beni düşman olarak görmeye devam edersen seni dizlerinin üstüne çökmeye zorlayacağımdan emin olabilirsin." Sıcak bir nefes vererek âdeta yaptığı uyarıyla dudaklarımı kapladı. "Bundan daha hafif şeyler için adam öldürdüm. Sırf kadın olduğun için daha hafif bir cezayla kurtulacağını sanma."

Kahretsin. Boyumdan büyük bir işe kalkıştım.

İçimde kalan tüm dikbaşlılığım uçup gittiğinde teslim oldum. "Anladım." Gururumu bir kenara bırakmak için güçlükle yutkunurken fısıltımın içinde titreşen korkuyla, "Özür dilerim. Bir daha olmayacak," dedim.

Nikolas hafifçe geri çekilirken yüzünde memnun bir gülümseme belirdi. Ellerini boynumun iki yanına indirdikten sonra alnıma bir öpücük kondurup "Aferin kızıma," diye mırıldanırken aklımın başımdan gittiğini hissettim.

Hayatımın en önemli savaşını kaybetmiş gibi hissederken onun tuvaletten çıkışını dikkatle izledim. Duvara yaslandım ve endişemin kontrolden çıkmasına engel olamayınca ağzımdan bir hıçkırık döküldü. Anksiyete atağı sert bir şekilde vurup yere oturmama sebep olduğunda, ellerimle yüzümü kapatarak çıkardığım sesleri bastırmaya çalıştım. Çaresiz bir hâlde iki büklüm bir şekilde yeni hayatımın duvarları üzerime gelirken nefes almaya çabaladım.

Irene'nin, *Ölü kaltaklar ispiyonculuk yapamaz,* tehdidi aklımdan çıkmıyordu.

Savunma hâlinden çıkınca geçmişimin karanlık gölgeleri ve Irene'nin beni nasıl incittiği, ördüğüm duvarların çatlaklarından sızarak tıpkı Nikolas gibi beni yok etmeye kararlı olan canavarla yüzleşmeye zorluyordu.

Seni öldüreceğim.

Koca götlü.

Dilini kesip yolun karşısındaki köpeğe yedireceğim.

Akıl sağlığımı kaybetmeme ramak kalmışken Xanax etkisini gösterdi ve geçmiş travmalarımı zihnimin karanlık köşelerine geri gönderdi.

Derin nefesler almaya ve hızla çarpan kalbimi sakinleştirmeye odaklandım. Kendimi biraz daha iyi hissettiğimde, çabucak yüzümü yıkayıp birkaç mendille kuruladım.

Bu kadar kötü bir anksiyete krizi geçirmeyeli uzun zaman olmuştu. Tam olarak iki yıl. İşte bu yüzden sakin bir rutin benim için çok önemliydi ve Nikolas her şeyi yerle bir etmişti.

Çantamı açıp biraz dudak parlatıcısı sürdüm ve maskaramın akmadığından emin olduktan sonra cesaretimi toplamak için bir nefes alıp tuvaletten çıktım.

Salona girer girmez doğruca gelin masasında Peter'ın yanında oturan anneme doğru yöneldim. Yanına vardığımda Nikolas'ın bize doğru yürüdüğünü fark ettim.

Muhtemelen olanları anneme anlatmadığımdan emin olmak için geliyor. Pislik herif.

"Agápi mou, eğleniyor musun?" diye sordu annem, mutlu bir gülümsemeyle. Gözleri yüzümde gezinirken gülümsemesi kayboldu ve endişeyle ayağa kalkıp kolumu tuttu. "Ne oldu? Anksiyete krizi mi?"

Annem anksiyete sorunlarımın babamı çok genç yaşta kaybetmemden kaynaklandığını düşünüyordu. Gerçek sebebini hiç kimseye söylememiştim.

İlk başlarda korku yüzündendi ama zaman içinde en savunmasız olduğum anda başıma gelenleri anneme anlatmaya cesaret edememiştim.

Nikolas'ın duyabileceği bir mesafede olduğunu bildiğim için kendimi gülümsemeye zorladım. "Hayır, biraz viski içtim ve midemi bulandırdı. Gitsem sorun olur mu?"

"Ah hayır, bu kadar sert bir şey içmemeliydin," diye çıkıştı annem.

"Özür dilerim." Eğilip yanağına bir öpücük kondurdum. "Balayının tadını çıkar ve bana bol bol fotoğraf gönder."

Annemin yüzü yumuşadı ve beni sıkıca kucakladı. "Ben yokken Nikolas sana göz kulak olacak."

Tanrı yardımcım olsun.

Ayrılırken annem bana şefkatle gülümsedi. "Çok çalışma, *agápi mou.*"

"Çalışmayacağım." Bakışlarımı Peter'a çevirdim ve ne yapacağımı bilemediğim için gülümsememi bozmamaya çalışarak, "Çok güzel bir düğündü. İyi yolculuklar dilerim," dedim.

Peter bana yaklaşıp yanağıma bir öpücük kondurdu. "Teşekkür ederim Theresa. Desteğin bizim için çok önemli."

Arkamda gizlenen şeytanla yüzleşmek için döndüğümde sırtım kaskatı kesildi. Athina ve Basil'e iyi geceler dilerken Nikolas dirseğimi tuttu. Dokunuşu tenimi sinir bozucu bir şekilde sardı. Vedalaşmam biter bitmez beni davetin tüm hızıyla devam ettiği büyük salondan dışarı çıkardı.

"Gitsem sorun olur mu?" diye sordum, onunla bir kez daha kavga etmek istemediğim için.

"Tamam." Ön kapıda bekleyen iki adamı işaret etti. "James ve Grant bu geceden itibaren senin kişisel korumaların olacak. Onlar olmadan hiçbir yere gidemezsin."

Kahretsin. Korumaları unutmuşum.

Nikolas beni durdurup gözlerini gözlerime diktiğinde itiraz etmek üzereydim.

Emrine karşı gelmemi beklerken koyu renk gözlerinde açıkça meydan okuyan bir ifade vardı.

Sessiz kaldığımda, o saçma denecek kadar çekici yüzüne muzaffer bir gülümseme yayıldı.

Bir adım daha yaklaşarak alnıma bir öpücük kondurdu. Aynısını Athina'ya da yaptığını görmüştüm ama yine de içimde günahkâr hisler uyandırarak tenimde hiç istemediğim karıncalanmalara neden oldu. Sonra göt herif ağzını kulağıma yaklaştırarak, "Böylesi çok daha iyi, *koritsáki*," diye fısıldadı.

Küçük kız ifadesini sanki daha derin bir anlamı varmış gibi söylemişti. Sonra geri çekildi ve "Yarın öğle yemeğinde görüşürüz," diye ekledi.

Ağzımdan tam da "ama" kelimesi çıkmak üzereyken Nikolas'ın sert bakışı karşısında yutkundum.

Senden nefret ediyorum.

Sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi, "Yakında beni sevmeyi öğreneceksin, küçük kardeşim," dedi. Ona bunun asla gerçekleşmeyeceğini söylemek yerine bir adım geri çekildim. "İyi geceler, Nikolas."

"Tatlı rüyalar," dedi alaycı bir tavırla ve iki korumayla birlikte malikâneden çıkarken kıkırdadığını duyduğuma yemin edebilirdim.

Bölüm 8

Tess

Birinci sınıf lenslere sahip, son teknoloji ürünü dijital kameralarla çalıştığımız ileri düzey sinematografi dersimden sonra arkamdaki iki korumayı görmezden gelmeye çalışarak kalabalık kampüsten çıktım.

Az önce aldığım muhteşem dersin tadını bile çıkaramıyordum.

Berbat bir his.

Ortadan kaybolmalarını dilediğim korumalara omzumun üzerinden kaşlarımı çatarak baktım.

Pazar günü öğle yemeğinden beri Nikolas'tan haber almamış ya da onu görmemiştim ve bunun iyiye işaret olduğunu, onunla sadece pazar günleri muhatap olmak zorunda kalacağımı umuyordum.

Bir umut.

İç çekerek yapımcılığını üstlendiğim senaryo için şehrin ve insanların daha fazla fotoğrafını çekmeyi umarak dairemin aksi yönüne doğru ilerledim.

David Lam parkına ulaştığımda sırt çantamı yere bırakıp dijital fotoğraf makinemi çıkardım. James ve Grant'in nefeslerini ensemde hissettiğimde kaşlarımı çatarak, "İzin verir misiniz? Biraz mesafeye ihtiyacım var," diye çıkıştım.

James birkaç adım geri çekildi ama Grant ortağına katılmadan önce bana uyarı dolu bir bakış attı.

Pislik.

Onlarla fazla konuşmamıştım ve konuşmayı da düşünmüyordum. Nikolas için çalışıyorlardı ve bu da yeterliydi.

Merceği ayarlayarak pozisyonumu aldım. Görüş alanıma mükemmel bir manzara girdiğinde kayda basıp objektifi yavaşça yeşil çimlerin ve suya giren ördeklerin üzerinde gezdirdim. Birkaç dakika boyunca suyun pürüzsüz kayalara çarparak dalgalanmasını kaydettim, böylece iyi bir etki yaratmak için hızlandırabilecektim.

Kamerayla birlikte hareket ederken parkı çevreleyen binalara odaklanmadan önce bir ağaçtan sarkan çiçekleri çektim.

Kaydı durdurup videoyu yeniden oynattığımda yüzüme bir gülümseme yayıldı.

Mükemmel.

Yola dönerek tekrar kayıt tuşuna bastım ve objektifi yukarı doğru çevirmeden önce kaldırıma baktım... Of. James ve Grant.

Kaydı durdurmadan onları mafya esintileri taşıyan ciddi bir konuşma yaparken çektim.

Bunu senaryomun tehlike kısmı için kullanabilirdim. Korumaların işe yarayacağı kimin aklına gelirdi ki?

Yolu daha iyi görebilmek için yer değiştirdim ve bana doğru yürüyen bir çift parlak, siyah ayakkabıya odaklandım. Adam kendinden emin adımlarla yürüyordu. Sonra çok yavaş bir şekilde, objektifi adamın bacaklarına doğru kaldırdım. Siyah takım elbisesinin pantolonuna. Tertemiz beyaz bir gömlek ve bir ceket.

Görüş alanımda kimin olduğunu anlamaya başladığımda endişenin damarlarımda dolaşmaya başladığını hissettim. Yine de onun Nikolas olduğunu tam olarak görene kadar kaydetmeye devam ettim, cehennem ateşinden kanatları varmış gibi arkasında bir grup korumayla doğruca bana doğru geliyordu.

Kamerayı eğip pofuduk bulutlarla bezenmiş mavi gökyüzünü çekerek sahneyi hızla sonlandırdım. Tam durdur tuşuna bastığımda Nikolas önümde durdu. Elimdeki kameraya bir göz attıktan sonra derin bakışlarını bana dikti.

Sosyal olmakta her zaman zorlanmıştım ama Nikolas'la bu durum katbekat kötüleşiyordu ve söyleyecek bir şey bulamıyordum.

"Okul nasıldı?" diye sordu.

"İyiydi," dedikten sonra, "Burada olduğumu nereden bildin?" diye sormak geldi aklıma. Korumaları işaret etti.

Doğru ya.

Gözleri tekrar kamerama kaydı. "Beni mi çektin?" Zaten kuru olan dudaklarımı ıslattım. "Yanlışlıkla."

"Göster."

Kahretsin. İyi bir kareydi ve onu kaybetmek istemezdim.

İsteksizce geri sarıp ekranı Nikolas'ın görebileceği şekilde çevirdim. Yanıma yaklaştı, gereğinden fazla yaklaşmıştı, ben de hemen izleyip uzaklaşması için oynat tuşuna bastım.

Kahretsin, gerçekten iyi bir kareydi. Mafyanın temsil ettiği her şeyi simgeliyordu ve bu kadar çekici olması da cabasıydı.

Göğsünün derinliklerinden alçak bir uğultu yükseldi. Gözlerimi yüzüne çevirip ifadesini okumaya çalıştım. Hiçbir şey belli etmeden, "Bana başka neler kaydettiğini göster," diye mırıldandı.

İlk kayda geri sararken kaşlarımı çattım. Bir tepki vermesini bekledim ama o benim çalışmamı izlerken tepkisizdi.

Videolar sona erdiğinde gergin bir şekilde kamerayla oynamaya başladım.

"Fena değil. Ne için kullanılacak?"

Bu ani ilginin nereden kaynaklandığını anlayamadığım için yine kaşlarımı çattım. "Ee... Yazdığım bir senaryo için."

"Ne hakkında?"

Muhtemelen gülecekti. "Umarsız bir dünyada amacını sorgulayan bir kızla ilgili."

"Sadece okul için mi kullanılacak?"

Hızlıca başımı salladım. "Evet."

Nikolas'ın gözleri yüzüme kilitlendi ve derin düşüncelere dalmış gibi duruyordu. Sonra dudaklarının kenarı, muhtemelen birçok kadınla yatmasına vesile olan seksi bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Son hâlini görmek isterim."

Ne?

Kafa karışıklığım artarken başımı hafifçe yana eğdim ve yapmamam gerektiğini bildiğim hâlde kendimi tutamayarak, "Hayatıma gösterdiğin bu ani ilginin sebebini öğrenebilir miyim?" diye sordum.

"Biz bir aileyiz," dedi sanki bunun bir anlamı olmalıymış gibi.

Ama bir şey ifade etmiyordu. Asla da etmeyecekti.

Bir an için parktaki sesler aramızdaki sessizliği doldururken Nikolas sahile doğru baktı. "Burası çok huzurlu."

Gözlerim yüzüne kaydı. Çevreye nasıl hayran hayran baktığını görünce kendimi, *Acaba hayatı sadece ölüm ve suçla mı dolu*, diye düşünürken buldum. Güzelliği ve huzuru bilmiyor muydu? Eğer durumu buysa bu gerçekten üzücüydü.

Nikolas'a daha derin bir açıdan bakmak daha fazlasını öğrenmek istememe neden oldu.

"Doğada hiç vakit geçirmiyor musun?" diye sordum beni terslemeden cevap vermesini umarak.

Derin bir nefes alarak dikkatini tekrar bana verdi. Ceketinin iç cebinden bir zarf çıkarıp bana uzattı. "Evraklar yeni maddi durumunu açıklıyor."

Ne?

İçimi titreten bir şokla zarfı aldım. "Neden yeni?"

Bakışları sertleşti, koyu kahverengi gözlerinde bir uyarı işareti parladı. "Böylece gelir ve giderlerini kontrol edebileceğim."

Dudaklarımı araladım ve ona bakakaldım. Bunun olabileceğini bilsem de olmamasını umuyordum.

Nikolas hayatımın kontrolünü tamamen ele geçirdi.

Tüm sağduyuma rağmen öfke damarlarımı yakıyordu. "Ciddi misin sen? Şimdi bir şeye ihtiyacım olduğunda sana mı soracağım?" Zarfı göğsüne çarparak ona geri verdim.

"Tabii ki hayır."

Nikolas zarfı almak yerine bileğimden tutup beni kendine doğru çekti. Ani hareketi, değerli fotoğraf makinemin elimden kaymasına neden oldu. Nikolas'ın öfkesi umurumda bile değildi. Kendimi elinden kurtarıp onu ittim ve kameramın yanına çömeldim.

"Pislik herif! Bak ne yaptın." Kameram kırılmıştı ve bunu görünce anında gözyaşlarım gözlerime hücum etti. Kameram benim en değerli varlığımdı. Maddi değerinden dolayı değildi ama onunla keyif aldığım şeyi yapıyordum.

Tamir ettirebilme umuduyla geride bir şey bırakmamaya dikkat ederek parçaları topladım ve çantama yöneldim. Parçaları

dikkatlice içine yerleştirip askılarını sırtıma geçirdim ve Nikolas'a bakmadan ana yola doğru ilerledim.

Attığım her adımda göğsümde bir acı filizleniyor, Nikolas'tan daha da nefret ediyordum.

Pislik herif.

Kibirli, egoist, lanet olası canavar.

Tanrım, keşke onu tokatlayabilsem.

Birden kolumu tuttu ve beni çevirdi. Ani haraketi karşısında göğsüne çarptım. Parmaklarıyla çenemi kavrayıp başımı geriye itti. Etrafım onun saf erkeksi kokusuyla sarılmıştı. Öfkeli bakışlarımız birbirine kilitlenerek içimde daha önceden bilmediğim yeni bir şeyin alevlenmesine neden oldu.

"Az önce bana pislik mi dedin sen?" Öfkesini tamamen kaybetmesine ramak kalmış gibi görünse de ses tonunda bir kuşku vardı.

Daha önce ona küfretmeye cesaret eden kimse olmadıysa şaşırmazdım ve eğer durum öyleyse, ilk olduğum için mutluydum.

"Diğer her şeyi geçtim," dedim sıktığım dişlerimin arasından. "Benim için dünyadaki en değerli şeyi kırdın."

"Ben bir bok yapmadım," diye karşılık verdi. Karanlık varlığı beni tamamen yutmakla tehdit ediyor gibiydi. "Eğer sinir krizi geçirmeyip zarfı alsaydın, bunların hiçbiri olmayacaktı."

"Sinir krizi mi?" Nefesim kesildi ve öfkem tamamen kontrolden çıktı. "Sen hayatımın her alanını kontrol altına alırken benim pes etmemi ve uslu durmamı mı bekliyorsun?"

"Senden itaat etmeni bekliyorum."

Gözlerim yüzünde gezinirken bir kez daha gerçek bir kalbi olup olmadığını merak ettim.

"Denedim ama sen bunu imkânsız hâle getiriyorsun." Sesimin titremesinden nefret ediyordum. Onun yanındayken

duygularımı kontrol edememekten nefret ediyordum. Beni nasıl hissettirdiğinden nefret ediyordum. Dehşete düşürüyor ama meraklandırıyordu. "Neden hayatımı kontrol etmek zorundasın? Neden beni kendi hâlime bırakamıyorsun?"

Gözlerini hafifçe kıstı ve avına saldırmaya hazır bir yırtıcı gibi bakarak alçak bir ses tonuyla cevap verdi. "İlk başta bunun nedeni lanet olası işimdi, ama şimdi..." Nefesini dudaklarımda hissedene kadar yaklaştı. "Çünkü aramızdaki bu şeyden zevk alıyorum. Ne kadar savaşırsan, o kadar sert karşılık vereceğim."

"Sen bir şeytansın," diye fısıldarken bir şekilde onunla göz temasını korudum.

"Öyle olmadığımı hiç iddia etmedim." Beni bırakıp zarfı elime tutuşturdu ve bana son kez uyarı niteliğinde bir bakış attı. "Bir daha bana itaatsizlik edersen yapacağım şeyden hoşlanmayacaksın."

O korkunç uyarıdan başka bir şey söylemeden beni James ve Grant ile baş başa bırakarak uzaklaştı. Geniş sırtına bakarken göğsümün umutsuzlukla sıkıştığını hissettim.

Tanrım, ne yapacağım ben?

Nikolas

Zırhlı cipin arka koltuğuna geçerken göğsümü kavuran öfkeyle başımı iki yana salladım.

Önceki kavgalarımızdan sonra yaşadığım tatmin duygusundan eser yoktu. Onun yerine yabancı ve kesinlikle istemediğim bir şey hissediyordum.

Suçluluk.

Kamerasının kırılmasını istememiştim. Özellikle de çektiklerinin ne kadar iyi olduğunu gördükten sonra.

Sakar olması benim suçum değil.

"Nereye patron?"

Ceketimin düğmelerini açıp telefonumu çıkarırken "Ofise," diye homurdandım. Ben e-postalarımı açarken cip hareket etti. İlk e-postayı kontrol ettim ama düşüncelerim yazan kelimeler yerine ettiğimiz kavgaya odaklanıyordu.

Bir iç çekerek camdan dışarı baktım. Cip trafik ışıklarında durduğunda hemen arkasında James ve Grant'le birlikte yolun

karşısına geçen Tess'i gördüm. Saçlarının bir kısmını kulağının arkasına sıkıştırdı. Üzüntüsü yüzünden okunuyordu. Başını eğip kollarını korumacı bir şekilde gövdesine sardı.

Her zamanki hırçın hâlinden farklı görünüyordu ve bu beni tam da göğsümden vurmuştu.

Christé mou.[*]

Karşı yönden gelen bir adam Tess'e çarptı. James öne atılıp dengesini kaybetmemesi için onu omuzlarından tutarken Grant adamı bir taksinin önüne doğru itti.

Bir anda öfkenin göğsümde alevlendiğini hissettim. Daha önce hiç hissetmediğim bir sahiplenme duygusuyla telefonu kavradım.

Tess'i yalnızca ben tehdit edebilirdim ancak lanet olası yetişkin bir maymunun onu neredeyse yere serdiğini görmek içimde onu koruma hissi uyandırmıştı.

James'i arayarak telefonu kulağıma götürdüm.

"Patron?"

"Sağındaki trafik ışıklarındayım. Tess'i bana getir."

James'in Tess'i kolundan tutup onu cipin olduğu yöne doğru sürükleyişini izledim. Tess, James'ten hızla uzaklaştı ve Grant Tess'e çıkıştığında kafasını iki yana sallayarak caddenin ortasında olay çıkardı.

Sanki kaçırılıyormuş gibi görünüyordu.

Yemin ederim... Bu kadın..!

Yeşil ışık yandı ama Gregory, arkamızda kornalar çalmaya başlasa bile beklemesi gerektiğini biliyordu.

Arka kapı açıldı ve Grant, Tess'i içeri itti. Kapıyı Tess'in arkasından kapatan iki koruma, benim kişisel korumalarımın olduğu diğer cipe doğru yöneldi.

---

[*] *Yun.* Tanrım. -ed.n.

Araç hareket etmeye başladığında Tess öfke ve korku karışımı bir ifadeyle bana bakıyordu. Ona doğru eğilip emniyet kemerini göğsünün üzerinden geçirdim. Kemeri yerine taktıktan sonra arkama yaslandım ve nihayet odaklanabildiğim için e-postalarımı kontrol etmeye koyuldum.

"Ne oluyor?" diye bağırdı Tess soluk soluğa.

"Şşşt!" Bir cümleyi tekrar okurken kaşlarımı çattım.

Yanımda oflayıp pufladıktan sonra sırt çantasını omuzlarından indirdi. Kucağına koyup kollarını çantaya sardı.

Benim için dünyadaki en değerli şeyi kırdın.

Kahretsin, bu suçluluk duygusunun göğsümde girdap gibi dönüp durması hiç hoş değildi. "Gregory, en yakın teknoloji mağazasında dur," diye emrettim.

"Peki patron."

Tess'in gözlerini üzerimde hissedebiliyordum ama birbiri ardına gelen e-postaları kontrol ederken onu görmezden gelmeye devam ettim. Okuduğum şeylerin tek bir kelimesini bile hatırlamayacaktım. Bu kadın fena hâlde dikkatimi dağıtıyordu.

Gregory kaldırıma yanaştı. "Geldik patron."

Telefonu cebime sokup kapıyı iterek açtım ve dışarı çıktım. Cipin arkasından dolanırken çevremizde herhangi bir tehdit olup olmadığını kontrol ettim. Tess yerinden kıpırdamamıştı ve kapısını açtığımda bana temkinli bir bakış attı.

"Çık dışarı," diye bağırdım.

Siktir, ona karşı nazik olmak çok zor.

Tess araçtan inerken çantasını daha sıkı kavradı ve kaçmaya çalışamadan dirseğinden tutup onu mağazaya doğru çektim. En yakındaki görevlinin önünde durup, "En iyi fotoğraf makineleriniz nerede?" diye sordum.

"Dijital," diye mırıldandı Tess.

"Bu taraftan," diye karşılık verdi görevli, gözleri Tess'le benim aramda gidip geliyordu.

Bizi farklı fotoğraf makinelerinin ve aksesuarların raflarda sıralandığı sol tarafa doğru götürdü. Görevli daha bir şey söyleyemeden Tess elimden kurtularak bir fotoğraf makinesine doğru ilerledi. Çantasını dikkatlice ayaklarının dibine bıraktı ve makineyi raftan alırken yüzüne bir merak ifadesi yayıldı.

"İstediğin bu mu?" diye sordum ona yaklaşarak.

Tanıştığımızdan bu yana ilk kez Tess, bana kocaman bir gülümsemeyle baktı. Zaten güzel olan yüz hatlarını doğaüstü bir boyuta taşırken o sinir bozucu, yabancı duyguyu yine hissetmiştim.

Gülümsemesi biraz soldu ve sonra meydan okurcasına çenesini kaldırdı. "Bunu almana izin veriyorum çünkü fotoğraf makinemi kırdın. Bunu bir özür olarak kabul ediyorum."

Küçük sürtük.

Onu mağazanın ortasında, insanların olduğu bir yerde boğmak zorunda kalmamak için kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup ona ters ters baktım. "Bu bir özür değil."

Gülümsemesi yeniden yüzünde belirdi ama bu sefer dudaklarının kenarlarında baştan çıkarıcı bir ifade dolaşıyordu. Bu beni sertleştirmeye yetmişti.

"Ya bu fotoğraf makinesini bir özür olarak alırsın ya da kabul etmem."

Öfkem daha da alevlenirken gözlerimi kıstım. Arkamı dönüp tezgâha doğru yürürken bir yandan da görevliye, "Lanet kamerayı alıyoruz," diye bağırdım.

Tess tezgâha gelirken adam bir ona bir bana baktı. Hâlâ gülümsediği için görevlinin bakışları onun üzerinde bir saniyeden uzun kaldı. Kendimi durduramadan kolumu Tess'in omuzlarına

doladım, onu yanıma çektim ve öne doğru eğilerek, "Gözlerini kaybetmek istemiyorsan ona bakmayı kes," diye homurdandım.

Adam irkilerek işini çabucak bitirdi. Ödemeyi yaptıktan sonra poşeti alıp adama uyarı niteliğinde bir bakış attım ve Tess'i ite kaka mağazadan çıkardım.

Christé mou.

Tedirgin hissediyordum, kalbim çok hızlı atıyor, bedenimden soğuk terler akıyordu.

Bu hiç hoşuma gitmiyordu.

Neden adamı sırf Tess'e baktığı için tehdit etmiştim ki?

Tess'in bir fotoğraf makinesi olup olmaması neden umurumdaydı?

Sinirden kudurmuş bir hâlde poşeti kollarına sıkıştırdım ve arka koltuğa geçmek için cipin etrafından dolandım.

Emniyet kemerimi takıp "Theresa'nın dairesine," diye bağırdım.

Öfke ve sabırsızlığımın kaynağı yanımda oturmuş, sırıtarak kutunun üzerindeki her kelimeyi okuyordu.

Heyecanı içeriyi kaplıyordu ve gözlerimi ona doğru çevirdiğim anda bana gülümsedi. "Teşekkür ederim."

Tamamen hazırlıksız yakalandığım için daha da fazla sarsıldım. Gözlerim pencereye kaydı ve tüm bu istenmeyen duygulara daha derinlemesine bakmayı reddederek öfkeme odaklanmayı tercih ettim.

"Bu dersten alnının akıyla geçsen iyi edersin," diye uyardım gergin bir tonla.

"Benim planım da bu."

Ona dönüp bakınca fotoğraf makinesine, neredeyse ağzının suyu akarak baktığını gördüm. Gözleri ışıl ışıldı ve dolgun dudaklarında titreşen mutluluğu gören, ona dünyayı satın aldığımı düşünürdü.

Ona göre öyle.

Bu düşünce beni derinden etkiledi ve ilk kez Tess'i, onu tanımadan önce olmasını beklediğim gibi bir sosyetik olarak değil de gerçekte olduğu gibi görmeye başladım.

Tutkusu ve hayalleri vardı ve lanet olsun ki bunlar için savaşıyordu.

"Bu senin için önemli mi?" diye sordum kendimi durduramadan. Onun için neyin önemli olduğu umurumda bile olmamalıydı.

Tess bakışlarını bana çevirerek yüzümü inceledi. "Eğer evet dersem onu benden almakla mı tehdit edeceksin?"

Tehditler savurmak benim ikinci doğamdı ve alışkanlıkla, "Eğer beni zorlamaya devam edersen evet," diye mırıldandım.

Tess kaşlarını çattığında bakışlarında panik ve üzüntü vardı. Bu hiç hoşuma gitmemişti, yüzündeki gülümseme ve mutluluğun bir an önce geri gelmesini istiyordum.

Gregory cipi apartmanın önünde durdurdu.

Tess kapıyı açıp arka koltuktan fırladığında ben hâlâ emniyet kemerimi çıkarıyordum. "Hoşça kal!"

Lanet olası kadın! Yemin ederim onu boğazlayacağım.

Cipten inip peşinden giderken onun merdivenlerden yukarı fırladığını gördüm. Basamakları ikişer ikişer çıktım ve ikinci katta ona yetiştim. "Lanet asansöre binebilirdin," diye homurdandım.

"Biraz egzersiz kimseyi öldürmez." Tess bana sorgulayan bir bakış attı. "Yapacak işin yok mu senin?"

"Ben de tam olarak bunu yapıyorum," diye homurdandım dişlerimin arasından. Tess dördüncü katta, bir kapının önünde durdu. "Ne işi?"

Kapıyı açmasını işaret ettiğimde sinirli bir şekilde oflayıp puflayarak itaat etti. Peşinden içeri girdim ve nasıl bir yerde yaşadığına bir göz attım.

Beklediğim gibi değildi. Samimiydi ama dağınık değildi. İçim, parkta hissettiğim aynı huzur duygusuyla doldu. Dairesi yalnızca beyaz ve maviden oluşuyordu ve Akdeniz havası veriyordu.

Tess kutuyu ve sırt çantasını masanın üzerine bıraktıktan sonra kaşlarını kaldırarak bana döndü. "Dikkat et, *Koritsáki*. Artık yalnızız," diye uyardım. "Etrafta beni, seni boğarken görecek hiçbir tanık yok."

Cesareti kırılmıştı ve masayı aramıza almak için yer değiştirdi. Başımı iki yana sallayarak güldüm ve bir sandalye çekip oturdum. İşaret ettim fakat belirli bir şeyi göstermedim. "Zarf nerede?"

"Çantamda," diye mırıldandı.

Lanet çantaya doğru başımı salladım. "Zarfı çıkar."

Tess çantayı kendine çekip içini karıştırdıktan sonra buruşuk zarfı çıkardı.

Tanrı bilir o çantada başka neler vardı.

"Oku şunu," diye emrettim, hiçbir şeyi kaçırmamak için gözlerimi ona dikerek.

Bir kez daha sinirlenerek zarfı açtı ve kâğıtları çıkardı. Gözleri kelimelerin üzerinde dans etmeye başladı ve çok geçmeden kaşlarını çattı.

Tess

Kamerayı aldım çünkü Nikolas benimkini kırmıştı. Ve gerçekten bir Blackmagic URSA Mini Pro 12K kamera istiyordum.

Ayrıca Nikolas'ın bana karşı korumacı olduğu da dikkatimden kaçmamıştı. Bize yardım eden görevliyi terslemesi çok şey anlatıyordu. Bunun midemi nasıl bulandırdığını tamamen görmezden geldim.

O kadar da kötü biri değil.

Belki de bir umut vardır.

En azından Stathoulis'in şirket kırtasiyesinde özenle basılmış ve tüm harcamalarımı gösteren kâğıtlara takılana kadar böyle düşünüyordum. Sonra gözlerim bana verilecek ödeneğe ve her kuruşu nasıl harcamam gerektiğine dair verilen talimatlara takıldı.

Başımı şiddetle iki yana salladım. "Bu da ne böyle?" diye sordum kâğıtları masanın üzerine fırlatırken.

"Okuma yazma bildiğini sanıyordum," diye cevap verdi sertçe.

"Bu eskiden aldığım harçlığın yüz katı. Babamın bize ne kadar bıraktığını biliyorum ve sayfadaki miktar annemin birikimlerini bir yıl içinde eritecek bir meblağ."

Nikolas kâğıtları eline alıp göz gezdirdikten sonra bana baktı. Kayıtsız ifadesi giderek sertleşti ve sonra, "Otur, Theresa," diye emretti.

Bir sandalyeye çöküp ona ters ters bakmaya devam ettim.

Sanki yeni yürümeye başlayan bir çocukla konuşuyormuş gibi, "Benimle toplum içinde boy göstereceksin. Senden bir mafya prensesi gibi giyinmeni bekliyorum. Sen artık bir Stathoulis'sin."

İçimde bir öfke patlaması yaşayarak tekrar ayağa fırladım. Mutfakla oturma odası arasındaki küçük alanda bir aşağı bir yukarı yürürken başımı iki yana salladım. "Ben bir Stathoulis değilim ve kesinlikle bir mafya prensesi de değilim. Senin paranı istemiyorum!"

Nikolas sandalyeden fırlayıp kalktı, kolunu uzattı ve ensemden tutarak beni kendine doğru çekti. Daha önce gördüğüm o insani pırıltı gitmiş, şeytan tüm ihtişamıyla geri gelmişti.

Ve lanet olsun ki bunu seksi bulmaya başlamıştım. Korkutucuydu ama yine de seksiydi.

"Bu konu pazarlığa açık değil. Parayı alacaksın ve rolünü oynayacaksın," diye emretti. Ses tonu, itaatsizlik edersem mutlak ölümümle sonuçlanacağı konusunda uyarır gibiydi.

Elimi kaldırıp bileğini tuttum ve beni biraz daha sıktığında güçlükle yutkundum. Hissettirdiği şey tehditkâr, yoğun ve... Ve... "Bırak beni," dedim karnıma dolan sıcaklığı düşünmeyi reddederek.

Dinlemek yerine beni daha çok kendine çekti. "Bugünlük bu kadar oyun yeter. Ya bana itaat edersin ya da sonuçlarına

katlanırsın." Ses tonunun altında yatan tehdit, gözlerinde dolaşan karanlıkla birleşince geri çekilmeme neden oldu çünkü karşı koymaya devam edersem sonuçlarının ne olacağını öğrenmek istemiyordum.

Yüzümdeki teslimiyet ifadesini görmüş olmalıydı ki patlamaya hazır öfkesini dizginleyip boynumdaki elini gevşetti.

Kontrol manyağı.

Ceketini düzelterek bana sanki o bir tanrıymış da ben sadece bir hizmetkârmışım gibi baktı. "İlk etkinlik bu cuma günü. Asistanım sana detayları gönderecek. Akşam yedide orada ol."

Emir havada asılı kalırken ön kapıya doğru yürüdü ve dışarı çıktı.

Birkaç adım ilerleyip oturduğu sandalyeye çöktüm ve derin nefesler aldım.

Bu rahatsız ediciydi. Nikolas hâlâ son derece ürkütücü olabilirdi ama işler tam olarak anlayamadığım bir şekilde değişiyordu.

Ondan gerçekten etkileniyor muydum?

Hayır.

Kesinlikle...

Offf.

Sadece çok çekici olduğu içindi. Ne yazık ki diğer yönleri hâlâ berbattı. Bir elimi kaldırıp kâğıtları aldım ve tekrar baktım.

Elli bin dolar.

Aman Tanrım.

Başımı tekrar iki yana sallarken bu miktarı kavrayamıyordum bile. Nikolas bu kadar para karşılığında ne istiyordu? İyi niyetinden olmadığı kesindi.

Bunu öylece kabul etmem imkânsızdı. Mesele bunun kanlı para olması değildi. Babamın bize bıraktığı miras da mafyadan gelmişti.

Sadece Nikolas'ın parasını istemiyordum. Kahretsin, hemen bir iş bulmalıydım. Keşke gün içinde daha fazla zamanım olsaydı. Programım zaten derslerimle dolup taşıyordu.

Kâğıttakileri okumaya devam ederek alışveriş yapmam gereken belirli giyim mağazalarının, kuyumcuların, kuaförlerin ve çeşitli yerlerin listesini inceledim.

Bu gerçekten delilik.

Annemi aramak için çantamdan telefonumu çıkardım ve ekranı açtığımda ondan bir mesaj geldiğini gördüm. Mesajı açınca, düzinelerce fotoğrafla karşılaştım ve hepsinde de mutlu bir gülümsemeyle poz vermişti.

Kahretsin, balayını mahvetmek istemiyorum.

Onun ve Peter'ın plajda, opera binasında, şık bir restoranda yemek yerken çekilmiş fotoğraflarına baktım.

Annem gerçekten mutlu görünüyor.

Nikolas bana cehennem azabı çektirirken anneme koşamayacağımı fark ettiğimde omuzlarım çöktü.

Onunla kendim uğraşmak zorunda kalacaktım.

Bu yeni soruna bir çözüm bulabilmek için beynimi zorladım.

Paranın bir kısmını lanet olası etkinliklere yeni elbiseler almak için harcamam gerekecekti ama bunun dışında her zamanki aylık harçlığımı kullanmaya devam edecektim.

Paranın bir kısmını bağışlayabilirim.

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

Bir kısmını da annem için ayırabilirim.

Yüzümde tatmin olmuş bir gülümsemeyle dizüstü bilgisayarımı çıkarıp destek olabileceğim, kâr amacı gütmeyen kuruluşları araştırmaya başladım.

Bu oyun iki kişilik, Nikolas.

Yirmi dakika boyunca çeşitli kuruluşları inceledim ve Greenpeace ile Sınır Tanımayan Doktorlar'ı desteklemeye karar verdim.

Banka hesabıma baktığımda tam elli bin sekiz yüz yirmi üç dolar olduğunu gördüm.

Banka bilgilerini yararlanıcı listeme eklerken "Greenpeace ve Sınır Tanımayan Doktorlar'a desteğiniz için teşekkürler, Nikolas," diye mırıldandım.

Her iki kuruluşa da on beş bin dolar gönderip on beş bin dolar da annem için ayırdığım bir yatırım hesabı açtım.

Böylece dolabımı elbiselerle doldurmak için geriye beş bin dolarım kalıyordu ve bunu sadece etkinliklerde temsil edeceğim annemi utandırmamak için yapacaktım.

Kesinlikle Nikolas için değildi.

Kendimi daha iyi hissederek çantama baktım. Çantamı yaklaştırıp kameramın parçalarını çıkarırken kalbim sıkıştı ve hafıza kartını çıkarıp dizüstü bilgisayarıma taktım. Videoların silinmediğini görünce yüzümde bir gülümseme oluştu.

On dakika sonra Nikolas'ın videosunu tekrar tekrar izlediğimi fark ettim. Dizüstü bilgisayarı kapattım ve yeni fotoğraf makinemi çıkarıp bozuk olanı kutusuna koydum. Yarın onu tamire götürecektim.

Yenisini kurcalayarak verdiği hissi ve her işlevini öğrenmeye çalıştım. Ancak saatler geçip karnım guruldadığında zamanın nasıl uçup gittiğini o an fark ettim.

Kendime bir hindili sandviç hazırlamak için kalkıp mutfağa gittim ve malzemeleri çıkardım. Yemekle içmek için bir bardak portakal suyu koydum ve tezgâha yaslanıp kameraya hayran hayran bakarak yemeğimi yedim.

En azından bugün iyi bir şey olmuştu.

Nikolas

Cazibe, siyah ipeğe sarınmış bir hâlde, merdivenlerden aşağı süzülüyordu ve tüm adamların lanet olası gözleri ona kilitlenmişti.

İçimde, silahımı çıkarıp Tess'e bakmaya cüret eden her pisliği öldürme dürtüsü hissettim.

Bu çok saçma.

Bardağı geri çekip vücuduma dolan arzuyu yatıştıracağını umarak viskiyi kafama diktim. Tess hareket ettikçe üzerindeki ipek, ışıkların altında parıldıyordu. Saçlarını düzleştirmişti, saçlarının uçları çıplak omuzlarıyla flört ediyor, ince askıları zar zor görünüyordu. Elbisenin yırtmacı bacaklarını çok fazla ortaya çıkarsa da uygunsuz görünmüyordu.

Bizim çevremizde büyümüş bir sosyetik olan Olga'yı selamlamak için duraklayan Athina'nın yanından ayrılmadı. Tess dönüp salona göz gezdirdiğinde ağzımın kuruduğunu hissettim.

Tanrım.

İpek elbise tam kalçalarının üzerinden başlıyor ve sırtını açıkta bırakıyordu. *Lanet olası o kalçaları.* Teninin büyük bir kısmı açıktaydı ve kalçaları kusursuzdu.

Sonra lanet olası ıslak bir rüya gibi görünen Tess, Olga'yla tanıştırılırken ona gülümsedi.

Bakışlarımı salonda gezdirirken onu gören diğer erkeklerin, neredeyse salyalarını akttığını gördüğümde göğsümde sahiplenici bir öfke alevlendi.

İşim beni meşgul ediyordu ve Sicilyalıların bok çukurlarından sürünerek çıkıp sokaklarıma doluşmasıyla daha da meşgul olacaktım. Bunun için zamanım yoktu.

Böyle bir elbise giyerek ne yaptığını sanıyordu ki?

Boş bardağı masaya bıraktım ve Tess'e doğru yürüdüm. Gözleri bana takılınca büyüdü ve Athina'nın arkasına geçti.

Sanki benden saklanabilirmiş gibi.

Yanlarına ulaştığımda Athina'nın şakağına bir öpücük kondurdum. "Merhaba. Basil nerede?"

Kız kardeşim odaya bir göz attıktan sonra merdivenleri işaret etti. "Muhtemelen hâlâ Spiros'la konuşuyordur. Girişte karşılaştılar."

Bakmama gerek kalmadan Tess'e doğru uzandım ve bir elimi pürüzsüz teninde, porno yıldızı olmaya aday kalçalarının hemen üzerinde gezdirerek onu kendime çektim. Teni o kadar yumuşaktı ki arzularım tehlikeli bir şekilde kabarıyordu.

Ateş saçan gözlerimi, doğal güzelliğini tamamlamak için uygun miktarda yaptığı makyajlı yüzüne diktim. Eğilip alnına bir öpücük kondurduğumda masum kokusu ciğerlerime doldu.

Tanrım, bu kadın.

"Konuşmamız gerek," diye mırıldandım ve o daha itiraz edemeden onu tuvalete giden koridora doğru ittim.

Seksen bir yaşına basan en yaşlı üyemiz Yiannis'in doğum günü partisindeydik. Çok sıkıcıydı ama adam hayatı boyunca mafyaya sadık kalmıştı.

Tess'i eve sürükleyip o lanet elbiseyi üzerinden çıkarmamamın tek nedeni buydu.

Tess'i tuvalete ittiğim anda, "Tanrım, yine mi?" diye mırıldandı. "Bu sefer ne yaptım?"

Kapıyı arkamdan kapatıp gözlerimi onun her bir enfes santiminde gezdirdim. Bir daha bu kadar kışkırtıcı bir şey giymeye cüret ederse neler olacağını ona göstermemek için kendimi zor tutuyordum.

Ona karanlık bir bakış fırlatırken bir şekilde öfkemi kontrol altında tutmayı başardım. "Bu elbiseyi giymenin sorun olmayacağını sana düşündüren şey nedir?"

Kaşlarını çattı. "Athina seçmeme yardım etti. Daha önce hiç böyle bir etkinliğe katılmamıştım ve yardım istemek için onu aradım, bu yüzden giydiğim şeyle ilgili bir sorunun varsa bunu kız kardeşinle konuş."

Athina ne yaptığını sanıyordu?

Ceketimi çıkarıp kalçalarını, sırtını ve omuzlarını örtecek şekilde Tess'in omuzlarına sardım. Hareketlerim Tess'in bana, *Ne halt ediyorsun?* dercesine bakmasına neden oldu.

"Sadece şu lanet ceketi üzerinde tut. Bir kilometrelik alandaki her adamın ağzının sulanmasına hiç gerek yok." Tess başını yana yatırıp memnuniyetsiz bir ifadeyle, "Hava çok sıcak," dedi.

Aynen öyle, âdeta yakıyordu. Ama hava değil. Tess. Sıcak çarpmasından ölse bile umurumda değildi. Ceket sırtında kalacaktı.

Yine çılgına dönmüştüm. Bu hiç iyi bir şey değildi.

Giderek başıma bela olmaya başlayan kıza kaşlarımı çatarak, "Sakın ceketi çıkarmaya kalkma. Yemin ederim seni dizlerimin üzerine yatırır ve tokatlarım," diye mırıldandım.

Tess'in gözleri büyüdü ve dudakları girdiği şokla aralandı. "Sence de aşırı tepki vermiyor musun? Ve bana bunu söyleyerek çizgiyi aştığını düşünmüyor musun?"

Aşırı tepki mi? Belki. Ve nedeni de umurumda değildi. *İnkâr mutluluktur.*

Çizgiyi aşmak mı? Kimin umurunda.

"Bir şeyi açıklığa kavuşturalım, Theresa." Bir adım daha yaklaştığımda vücudunun sıcaklığı âdeta beni çağırıyordu. "Kurallar ve lanet çizgiler umurumda değil. Eğer bir elbisenin uygunsuz olduğunu söylüyorsam o zaman uygunsuzdur. Eğer sana bir şey yapmanı söylersem, yaparsın."

Gözlerinde bir korku parıldasa da Tess, yine de kaşlarını çatarak bana baktı. "Athina ile böyle mi konuşuyorsun? Yoksa sadece benimle mi?"

"Athina dinliyor kahrolası," dedim neredeyse bağırarak.

"Elbiseyi o seçti," diye hatırlattı Tess. "Onu tuvalete sürükleyip bir güzel azarlayacak mısın?"

Hayır.

Lanet olsun.

Bana hesap sorulmasından hoşlanmazdım ve Tess'i nasıl idare edeceğimi bilmiyordum çünkü onun bu olayda aslında masum olduğunu görebiliyordum. Sinirle bir nefes verdim.

"Bir daha asla böyle bir şey giyme. Çıplak olmadığından emin ol." Karşılık olarak ona son bir uyarıda bulundum.

Elini tutarak kapıyı açtım ve onu misafirlerin toplandığı salona geri sürükledim. Doğruca Athina'nın yanına doğru ilerledim ve Athina yaklaştığımızı fark edince kaşlarını kaldırdı.

Kız kardeşimin önünde durup, "Onu bir daha sakın porno yıldızı gibi giydirme," diye çıkıştım.

İkimize de babamızdan miras kalan öfke, Athina'nın gözlerinde alevlendi. Çenesini kaldırarak bana ürpertici bir ifadeyle gülümsedi. "Elbisede hiçbir sorun yok. Tess muhteşem görünüyor."

Muhteşem. Evet, öyle.

Ama yine de...

"Beni zorlama, Athina."

Kız kardeşim çıldırmak üzere olduğumu anlamış olacaktı ki akıllıca davranarak geri adım attı.

"Özür dilerim, Nikolas. Bir daha olmayacak."

Meseleyi hallettikten sonra bara doğru ilerlerken Tess'i de arkamdan sürükledim. Kendime bir viski ısmarlayıp hayatımı bir anda altüst eden küçük sürtüğe ters ters baktım. "Ne içmek istersin?"

"Eğer beni böyle bir yerlere sürükleyeceksen kesinlikle suya ihtiyacım olacak." Yüz hatlarında meraklı bir ifade belirdi ve bana baktığında görmeye alıştığım korkunun bir kısmını bastırdı. Kafasında dolaşan soruları görüyordum ama neden böyle davrandığımı sormak yerine, "Topuklu ayakkabı giydiğimin farkında mısın? Peşinden koşacağımı bilseydim spor ayakkabılarımı giyerdim," dedi.

Nedense onun ukalalığı öfkemi körüklemek yerine vücudumdaki gerginliği hafifletiyordu.

Bu da içimde onu öpme isteği uyandırıyor. Lanet olsun.

"Su. Bardakta," diye emrettim. Sonra Tess'e bakarak, "Buz ve limon?" diye sordum.

"Lütfen," diyerek barmene gülümsedi.

Ona, o lanet adama gülümsememesi için neredeyse bağıracaktım ama kendimi tuttum.

Bu gerçekten çok saçma.

Duygularımdan daha fazla kaçamayarak daha derinlere dalmaya karar verdim. Neden bu kadın yüzünden aklımı kaçırıyordum ki?

İçkileri beklerken gözlerim onun günahkâr bedeninde gezindi ve parmaklarımı onunkilere kenetlemek istedim. Uygunsuz ya da değil, umrumda değildi. Parmaklarımı uzattım ve onunkilere doladım.

Tess'in bakışları aşağıya kaydı ve dudakları hafifçe aralandı.

Birleşen ellerimizi kaldırarak onunkilerin benimkilerin içinde ne kadar narin göründüğünü fark ettim. "Küçük ellerin var."

"Hı-hı."

Gözlerim onun güzel, masum yüzüne kaydı.

Bu kadında beni mantıksız davranmaya iten şey neydi?

Ne olduğunu bulamayınca, dikkatimi içkileri bize doğru iten barmene çevirdim. Kadehi elime alıp yarısını içerek alkolün, göğsümde yer eden karmakarışık duyguları yatıştırmasına izin verdim.

"Nikolas," diye gülümsedi Yiannis. Yüzü kutlamayı biraz fazla kaçırdığı için çoktan kızarmıştı. "Geldiğin için teşekkür ederim."

"Doğum günün kutlu olsun, Yiannis. Babam katılamadığı için üzgün olduğunu iletti ve selamlarını gönderdi." Yiannis elini havada şöyle bir salladı. "Balayının tadını çıkarıyor mu?"

"Sanırım."

Gözleri önce Tess'e, sonra da sıkıca tuttuğum eline kaydı. Düğünde o da olduğu için Tess'in kim olduğunu çok iyi biliyor olmalıydı.

"Theresa'yla tanıştın mı?" diye sordum onu usulca kendime doğru çekerek.

Yiannis ikimize gülümsedi. "Evet, Peter tanıştırdı. Üvey kız kardeşin." Sesinde eğlendiğini gösteren bir ton vardı.

Bu lanet kelimelerden nefret ediyordum. Theresa'yı asla üvey kardeşim olarak görmeyecektim.

@ayisigikitap

Bölüm 12

Tess

Bir kot pantolon ile bol bir tişört giyip fotoğraf makinesi çantamı aldım ve omzuma taktım.

Yatak odamın penceresini açıp içeri tırmandım ve yangın merdivenini kullanarak lanet bir hırsız gibi dairemden gizlice çıktım.

Yani sonuçta lanet olası korumalardan kaçmak için ne yapılması gerekiyorsa onu yapmalıydım.

Nikolas'ın dizinin dibinde geçirmek zorunda kaldığım o gergin geceden sonra biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Ayrıca arkamda sinek gibi dolaşan iki adam olmadan projem için daha fazla video kaydetmek istiyordum.

Yangın merdiveninin bittiği alçak yerden aşağı atladım. Binanın köşesine doğru yürüyüp yan tarafa bir göz attım. James'in cipin kaputuna yaslanmış gazete okuduğunu, Grant'in ise sürücü koltuğunda derin bir uykuya dalmış olduğunu gördüm.

Tess:1 Korumalar:0

Rahat ve özgür adımlarla Nikolas'ın çalışmamı böldüğü David Lam parkına doğru yürüdüm. Sokaklar henüz o kadar kalabalık değildi, kaldırımlarda birkaç koşucu ve muhtemelen işe gitmekte olan insanlar vardı.

Bu tam da ihtiyacım olan şey. Sadece bana ait olan koca bir cumartesi.

Bir Starbucks'ta durup buzlu *chai tea latte* aldım. İçeceğimi yudumlarken projemde kullanabileceğim herhangi bir şey için şehri taradım.

Parka giden geçide ulaştığımda içeceğimi bitirip bardağı çöpe attım. Kırmızı ışığın yanmasını bekledikten sonra Nikolas'ın beni neredeyse kaçırır gibi götürdüğü ânı düşünerek karşıya geçtim.

Düşüncelerim Nikolas'ın etrafında dönmeye başladı ve parka girerken çantamı bir ağacın gölgesine bıraktım.

Adam kafamı karıştırıyordu. Korkutucu olduğu kesindi ve hayatımı cehenneme çevirmeye niyetli olduğundan hâlâ şüphem yoktu.

Ama...

Bu çekim beni rahatsız ediyordu. Hem de çok.

Nikolas benden on beş yaş büyüktü. O benim üvey ağabeyimdi. Mafya lideriydi. Acımasızdı ve emirlerine itaat edilmesinden başka hiçbir şeyi umursamadığı açıktı.

Yine de...

Hiçbir zaman dış görünüşten etkilenen biri olmamıştım, o hâlde bu adam bana, ondan nefret etmem için her türlü sebebi vermişken neden ona duyduğum bu çekim giderek artıyordu?

Omuz silktim ve onu asla çözemeyeceğimi kabul ederek bir iç çektim.

Çantamdan fotoğraf makinemi çıkarıp ayarlarıyla uğraştım. Parkın manzarasına odaklanarak objektifin odağını ayarladım.

Projem için video kaydetmeye başladığımda zaman akıp gitmişti. Gölgelerin, çimenlerin üzerinde hareket edişini, yelkenlilerin gidişini ve dönüşünü, parkta yiyecek arayan ve sıcak güneşin tadını çıkaran ördekleri izleyerek saatler geçirdim.

Güneş batmaya başladığında gökyüzündeki renkleri çektim ve ancak hava karardığında toparlanıp günü noktaladım.

Gece çekimini hafta içinde ya da gelecek hafta sonu yapacaktım. O zamana kadar beni meşgul edecek bir sürü çekim vardı.

Yaptığım işten memnun bir şekilde yiyecek bir şeyler almak için Burger King'de durdum. En büyük boy hamburgerle patates kızartması ve bir kola sipariş ettim.

Yemekten sonra küvetime girmeyi planlıyordum.

Korumaların onlardan kaçtığımı öğrenip öğrenmediklerini merak edince dudaklarıma mutlu bir gülümseme yayıldı. Öğrenmiş olsalardı Nikolas'ın soluğu ensemde alacağından emin olduğum için muhtemelen paçayı sıyırmıştım.

"Tess, önümüzdeki cumartesi alışverişe gideriz diye düşünmüştüm. Vaktin var mı?" diye sordu Athina.

Pazar günkü öğle yemeği o kadar da kötü değildi. Nikolas çok aksiydi ama en azından kafamı ısırarak koparmamıştı. Athina'ya gülümseyerek başımla onayladım. "Tabii. Sana ne zaman uygunsa bana haber ver."

Cuma günü elbise almaya gittiğimizde hoş zaman geçirmiştik. Athina'yı hâlâ tanımaya çalışıyordum ama onu ve Basil'i sevmiştim.

"Saat dokuzda," diye cevap verdi. "Ne kadar erken başlarsak o kadar iyi. Sonra da öğle yemeği yeriz."

"Kulağa harika geliyor. Dört gözle bekliyorum." Yemeğine neredeyse hiç dokunmamış olan Nikolas'a baktım.

Yüzünde fırtına bulutları dolaşıyordu ve elindeki viski bardağını evirip çevirirken onu üzdüğü belli olan bir şey hakkında derin düşüncelere dalmış gibi görünüyordu.

Mafyanın yükünü omuzlarında taşımak zor olmalıydı.

Önümdeki yemek tabağına odaklanmadan önce kalbimde bir acıma duygusu uyandı. Yemek sona ererken havadaki gerilim devam ediyor, Nikolas'ın ifadesi daha da kararıyordu.

Garsonlar masayı topladıkları anda ayağa kalktım. Yüzümde bir gülümsemeyle, "Günün geri kalanında iyi eğlenceler," dedim.

Yemek salonundan aceleyle çıktım ve neredeyse ön kapıya varmıştım ki Nikolas kolumdan tutarak beni çalışma odasına sürükledi.

Kahretsin.

Gardiyanlardan kaçtığımı öğrenmiş miydi? Kahretsin, belki de bana verdiği paranın büyük bir kısmını hayır kurumlarına bağışladığımı öğrenmiştir?

Şansa bak.

Çalışma odasına itildim ve kapı kapanır kapanmaz kalbim boğazımda atmaya başladı.

Ah, Tanrım. Başım büyük belada.

Nikolas'la yüzleşmek için döndüğümde gözlerinde saklı korkunç bir vahşet gördüm. Kuruyan dudaklarımı endişeyle yaladım.

Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin.

Başını eğerek bir nükleer bomba gerilimiyle dolu gözlerini yüzüme dikti. "Bunun bir oyun olduğunu mu düşünüyorsun,

Theresa?" Tam olarak gizleyemediği öfkesi, sesinin alçak, derin ve yırtıcı bir tonda çıkmasına neden olmuştu.

Sırtımdan aşağı doğru bir ürperti hissettim. Hızla başımı iki yana sallayıp konuşmanın dünkü büyük firarla ilgili olduğunu varsayarak açıklamaya çalıştım. "Sadece biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Tehlikede olduğum falan yok. Korumalara gerçekten hiç—"

Nikolas bir şimşek gibi ileri atılınca cümlem yarıda kesildi. Parmaklarını boğazıma doladı ve başımı geri çekip beni yüzüne bakmaya zorladı. Sınırdaki öfkesinin, gözlerini simsiyah yaptığını görünce neredeyse inleyecektim.

Kaygı seviyem düğünden beri hiç olmadığı kadar tehlikeli bir şekilde yükselmişti. Nikolas bir süredir bana karşı yumuşak davranıyordu ve bu da gardımı düşürmeme neden olmuştu. Sağ elimle sakinleştirici haplarımın bulunduğu çantamı kavrarken sol elimi ise bileğini tutmak için kaldırdım.

"Senin tehlikede olup olmadığına karar verecek olan benim!" diye tersledi. Öfkesini kontrol edememesi bana durumun ne kadar istikrarsız olduğunu gösteriyordu.

Şansımı çok zorladım.

Tanrım.

"Özür dilerim," diye sızlandım.

"Sen bana bağlısın Theresa. Bu seni doğrudan hedef hâline getiriyor. Düşmanlarım sevdiklerimden herhangi birini bana karşı kullanacaktır. Anlıyor musun?"

Ama ben gerçekten aileden değilim. Onun sevdiği biri değilim.

Yine de söz konusu mafya olduğunda benim ne hissettiğimin bir önemi yoktu. "Anladım," diye fısıldadım çünkü ağzım başka bir şey söyleyemeyecek kadar kurumuştu.

Nikolas sanki her an beni öldürecekmiş gibi bakmaya devam ediyordu. Korkum giderek artıyor, endişe midemi kaskatı bir düğüm hâline getiriyordu.

Ölü kaltaklar ispiyonculuk yapamaz, diyen Irene'nin sesi aklımdan çıkmıyordu ve her şeyi katbekat kötüleştiriyordu çünkü Nikolas beni öldürebilirdi. Tıpkı Irene gibi o da bana zarar verebilirdi.

Eğildi, çenemin üzerinden geçen nefesinin sıcaklığını kulağımda hissettim. "Bana itaatsizlik etmen konusunda ne demiştim?"

"B-Bunun s-sonuçları o-olacağını," diye kekeledim, şu anda beni ne kadar korkuttuğunu saklayamıyordum.

Göğsünün derinliklerinde bir gürleme oldu ve bu ses tüylerimi diken diken etti.

Hayatımın en sinir bozucu ânında Nikolas hiç kıpırdamadan duruyor, nefesi kulağımı ısıtıyor, parmakları boğazımı sıkıyordu. Gerginlik dayanılmaz hâle geldiğinde göğsümden bir hıçkırığın yükselmesiyle hareket etti.

"Beni delirtiyorsun," diye homurdandı. Çok ani olmuştu ve dudakları dudaklarıma yapıştığında hiçbir şey beni buna hazırlayamazdı. Beynim tüm faaliyetlerini durdurmuştu. Ciğerlerim çalışamaz hâle, kalbimse durma noktasına gelmişti.

Nikolas diğer elini başımın yanına koydu ve parmaklarını saçlarımdan geçirerek beni olduğum yerde tuttu. Dili dudaklarımdan içeri girdiğinde tek yapabildiğim, beni acımasız ve yakıcı bir öpücükle damgaladığını hissetmekti.

Ne yapmasını bekliyordum bilmiyorum ama öpülmek kesinlikle cezalar listesinin başında değildi.

Hepsi birbiriyle tezat oluşturan farklı duygular bir anda göğsüme hücum etti. Utanç, acı, kafa karışıklığı... Sonra vücuduma ateş bastı ve bu karmaşaya arzu da eklendi.

Diliyle sahiplenici bir şekilde dilime masaj yapıyor, nefesleri ciğerlerime doluyordu.

Bu doğru değildi. Beni kontrol etmek için kullandığı bir araçtı.

Ama...

Nikolas aklını yitirmiş gibiydi, ağzımın her santimini sahiplenirken öpüşmemiz giderek vahşileşiyordu. Tenimin altı karıncalanmaya, karnım kasılmaya başladı ve içim hissedebileceğimi hiç düşünmediğim bir ihtiyaç duygusuyla doldu.

Nefret ettiğim adamdan daha fazlasını alma ihtiyacıyla...

Aman Tanrım.

El çantam hafif bir patırtıyla yere düştü, elim uyuşmuş bir şekilde kolundaki kasları buldu ve o beni kasıp kavururken canımı kurtarırcasına ona tutundum.

Onu itmedim. Karşı koymadım.

Bu dikkatimden kaçmamıştı.

Bunun yerine parmak uçlarıma kalkıp ona doğru yaklaştım çünkü öpüşmemiz dayanılmaz derecede ateşliydi, şimdiye kadar yaşadıklarımın en iyisiydi ve içimdeki hiçbir şey bunu durdurmak istemiyordu.

Çılgıncaydı. Farkındaydım.

Kokusu, umutsuzca içime çekmeye çalıştığım havayı doldurdu. Dudaklarımdan arzu dolu bir inilti kaçınca kulaklarıma inanamadım. Öpücüğüne karşılık verdiğimde dillerimiz hâkimiyet için mücadeleye başladı.

Ah, kimi kandırıyordum ki? Bu adam söz konusu olduğunda asla kontrol sahibi olamayacaktım. Nikolas'ın öpücüğü direncimi kırıyor, kontrolümü kaybettiriyordu.

Havasızlıktan ya da belki de beni her şeyimle tüketen gücünden başım dönmeye başlamıştı. Korku, damarlarımı dolduran arzunun yanında ikinci planda kalmıştı.

Kendimden geçerken onu her yerimde hissediyordum. Dudaklarımı tüketen dudakları, parmaklarımın altındaki sert kasları, bedenime bastırdığı güçlü vücudu...

Ve Tanrı yardımcım olsun, bu tam bir çılgınlıktı... Ama... Daha fazlasını istiyordum.

BÖLÜM 13

Tess

Sadece duygular, hisler ve ihtiyaçlardan ibaret kalıncaya kadar kontrolümü kaybettim.

Olanları anlamlandırmaya çalışmak artık bir seçenek değildi. Onu mafyanın lideri, üvey ağabeyim ya da benden yaşça büyük biri olarak görmüyordum.

Tek düşünebildiğim bu adamın ne kadar iyi hissettirdiği ve tadının ne kadar güzel olduğuydu. *Çok çok iyi.*

Boğazımdaki eli gevşediğinde ve öpücük tamamen müstehcen bir hâl aldığında ellerim göğsüne doğru kaydı. İlk tanıştığımızda gördüğüm sert göğüsünün verdiği hissin tadını çıkardım.

Nikolas iki elini de saçlarımın arasına daldırdı, vücudu sanki beni tüm benliğiyle sarmaya çalışıyormuş gibi bedenime baskı yapıyordu. Gücünün ve sinir bozucu etkisinin beni bütünüyle sarıyor olması içimdeki arzuyu artırıyordu.

Ellerinden birini saçlarımın arasından çekti ve sonra parmaklarıyla köprücük kemiğimin üzerinden ateşli bir yol çizerek

aşağıya doğru indi. Avucuyla göğsümü kavradı ve öylesine sert bir şekilde sıktı ki dudaklarının arasında inledim. Dudaklarımın onca sürtünme nedeniyle karıncalandığını hissediyordum fakat onun o karanlık ve yırtıcı tadına doyamıyordum.

Aklımı kaçırmıştım.

Nikolas'ın diğer eli kalçama doğru indi ve parmaklarını kalçama batırırken göğsümü bıraktı. Avuçları kalçamın kıvrımlarında tenimi yakarcasına gezindikten sonra bacaklarımın arasına kaydı. Üzerimdeki ince yazlık elbisenin içinden bacaklarımın arasını kavrarken göğsünün derinliklerinden hoşnut bir inilti yükseldi.

Ellerimi çenesinin iki yanına götürerek parmaklarımın altındaki kirli sakallarının verdiği hisle sarhoş olmaya başlamıştım.

Tanrım, bu adam...

Soluk soluğaydık ve tek yapabildiğim ani ve sığ nefesler almaktı. Birden dudaklarını benimkilerden ayırıp hızla atan nabzımın üzerindeki hassas tenimi yaladı ve sonra ısırdı.

Dudaklarımdan arzu dolu bir inilti döküldü, verdiği hissin muhteşemliği karşısında gözlerim arkaya doğru kaydı.

Avuç içiyle bacaklarımın arasına masaj yapmaya başladığında mantık sınırlarını aşarak kendimi eline doğru bastırdım.

"Kahretsin," diye çıkışırken sert çıkan ses tonunda bir telaş vardı. Elbisemi kaldırarak elini külotumun dantellerinin arasından içeri soktu. Bana bu kadar özel bir şekilde dokunduğunu hissetmek karnımın inanılmaz derecede kasılmasına neden olmuştu.

Parmağını içime ittiğinde dudaklarından bir inilti daha yükseldi. "Tanrım, sırılsıklam olmuşsun."

Yanaklarım alev alev yanıyordu ama daha kendimden utanmaya bile başlayamadan dudakları tekrar dudaklarıma yapıştı. Bir zevk bulutunun içinde sürüklenip gidiyordum. Ne kadar iyi hissettirdiğini anlatmanın tek yolu iniltilerim ve nefes alışlarımdı.

Büyük bir güçle hareket ediyor, parmaklarıyla beni amansızca sarsıyordu. Parmağı, vücudum kasılana kadar içime girip çıkmaya devam etti ve o kadar güçlü bir orgazmla sarsıldım ki tüm diğer duyularım benden sökülüp alınmış gibiydi.

Nikolas'ın dudaklarının içine doğru inledim, vücudum onunkine doğru kasılırken tırnaklarımla çenesini çizdim. Gücümün son damlası da tükenene kadar beni bu orgazmı hissetmeye zorladı.

Başını kaldırdığında nefes nefeseydik. Gözlerimi açtığımda, yüz hatlarını saran o dizginlenemez şehveti gördüm.

Az önce neler olduğunu anlamamız biraz sürdü. Nikolas elini külotumdan çekip bir adım geri çekildi ve yüzü okunması imkânsız bir maskeye büründü.

Nikolas'ın beni öpmesine ve bana dokunmasına izin verdiğimi idrak ettiğim uzun saniyelerden sonra içim ürperdi.

Beni boşaltmasına izin verdim.

Lanet olsun.

Bunun olmasına neden izin verdim?

Hiçbir şeyi düşünecek zamanım olmadı. Nikolas'ın gözleri vücudumda gezindi, sonra az önce içime soktuğu parmağına baktı.

Gözlerini tekrar yüzüme kaldırdığında karanlık bakışlarında sadece vahşet vardı. "Git."

Ne?

Tepki vermeyince, "Çık dışarı, Theresa!" diye bağırdı.

Kalbim acıyla sıkıştı. El çantamı almak için eğildim ve koşarak ofisten çıktım.

Cipe varıp emniyet kemerimi bile takmıştım ki şiddetli bir titremeyle bedenimin sarsıldığını hissettim. Bastırdığım tüm duygular bir gelgit gibi geri gelmişti.

Utanç.

Kafa karışıklığı.

Öfke.

Kaygım bir kaosa dönüşürken çantamı karıştırıp Xanax şişesini buldum. Hapı hızla dilimin altına yerleştirip gözlerimi kapatarak acı gerçekliğin ortasında nefes almaya çalıştım.

Nikolas ceza olarak beni öpmüş ve orgazm olmamı sağlamıştı. İnanamıyordum. Sebep gerçekten bu muydu?

Sadece bir şeyleri anlatabilmek için beni küçük düşürecek kadar zalim miydi?

Duygularım bir yıkım girdabına dönüşerek kalbimi kara deliğe doğru çekti.

Ama...

Beni arzuladığı için mi yoksa sadece bana güç gösterisi yapmak istediği için mi bundan zevk almıştı?

Cip evimin önünde durduğunda Xanax etkisini göstermişti ve geriye sadece incinmiş kalbim ve kafa karışıklığım kalmıştı.

Merdivenlerden dördüncü kata çıkarken bacaklarım uyuşmuştu ve ön kapıma vardığımda ilk gözyaşım aktı. İçeri girdim ve kapıyı arkamdan kilitlemeden önce çantamı masanın üzerine attım. Kapıya yaslanıp popom yere değene kadar aşağı kaydım. Kollarımı bacaklarıma dolayıp yüzümü dizlerime gömdüm.

Bu kadar acımasız olabileceğine inanamıyordum. Aramızda bir düşmanlık olduğunu biliyordum ama beni kontrol etmek için cinselliği bir araç olarak kullanarak çizgiyi aşmıştı.

Ama beni gerçekten istediğini hissetmiştim. Beni öperken sanki bir sonraki nefesi olmuştum. Başımı kaldırarak kaşlarımı çattım.

Belki de kontrolünü kaybedip sonrasında o da benim kadar şaşırmıştı? Belki de bunun yaşanacağını düşünmemiş ve beni

kendi kurallarına uymaya zorlamak için bunu bir araç olarak kullanmaya çalışmamıştı?

Ya fiziksel çekim iki taraflıysa?

Bu ihtimali düşünürken kaşlarım kendiliğinden kalktı. Beni incitmek isteseydi bu durumdan zevk alır mıydı? Bildiğim bir şey varsa o da Nikolas'ın bana haddimi bildirme fırsatını kaçırmayacağıydı.

Aman Tanrım.

Bu şu anlama geliyordu...

Aramızdaki çekim karşılıklıydı ve benim onu istediğim kadar o da beni istiyordu. Nefreti bir kenara bırakırsak ikimiz de bundan zevk almıştık.

Vay canına. Lanet olsun.

Yani bu, Nikolas'ın çarpık oyununda gerçekten az da olsa gücüm olduğu anlamına mı geliyordu?

Nikolas

Onu çırılçıplak soymama, masanın üzerine yatırmama ve hunharca becermeme saniyeler kalmıştı.

Ne düşünüyordum ki?

Doğru ya, düşünmüyordum.

Öfkem tavan yapınca elimle masamın üzerindeki kâğıtları, dizüstü bilgisayarı ve diğer eşyaları yere savurdum.

Christé mou.

Nefes al.

Bir nefes aldım, sonra aynı hızla verdim. Lanet bir canavar gibi kükreme isteğimi bastırmak zorunda kaldım.

Bana ne oluyordu lan!

Daha önce hiç bu kadar kontrolümü kaybetmemiştim. Evet, çabuk sinirlenirdim ve bir şey istersem alırdım. Ama...

Of. Siktir.

Aniden gerçekler yüzüme şiddetle çarptı.

Sağlıklı düşünebilmek için bir elimi enseme götürerek sakinleşmeye odaklandım.

Kendimi toparlayacağım yerde Tess'in şişmiş dudakları, iniltileri, haykırışları ve parmağımı sımsıkı saran sıcaklığının hissi... Hepsi beni âdeta bombardımana tutmaya başlamıştı.

Tadı masumiyet gibiydi... Ta ki masumiyetini yitirene ve günahkâr bir dua gibi dilimde eriyip elime sürtünerek bir profesyonel gibi parmağımı içine alana kadar.

Kolum yanıma düştü. Nefes alıp verdim ve inkâr etmek için elimden geleni yaptığım şeyi itiraf ettim: Onu istiyordum.

Onun kendini tehlikeye attığı düşüncesi beni çıldırtıyordu. James bana onun ortadan kaybolduğunu haber verdiğinde neredeyse aklımı kaybediyordum. Hiçbir şey yapamamıştım çünkü dün gece geç saatlere kadar Sicilya kanı ve bağırsaklarına batmış durumdaydım.

James onu parkta bulduklarında bana haber vermiş, ben de onlara güvenli bir mesafede durmalarını söylemiştim. Öfkem kabarırken Tess'in küçük kaçış numarasının yanına kâr kaldığını düşünmesini istemiştim ve onu nasıl cezalandıracağımı düşünmüştüm.

Hiçbiri, onu öpmeyi ya da parmağımla boşaltmayı içermiyordu.

Lanet olsun.

Bu kadının nesi olduğunu bilmiyordum ama tanıştığımız ilk günden beri üzerimden söküp atamadığım bir etkisi vardı.

Eskiden beni kızdıran başkaldırıları şimdi beni tahrik ediyordu. Masumiyetini bozmak, onu dizlerinin üzerinde ağzında aletimle görmek istiyordum.

Tanrım.

Tess'i hayatımda hiçbir şeyi istemediğim kadar istiyordum.

Ellerimi masanın kenarına koyup öne doğru eğilirken duygularıma bir anlam vermeye çalıştım.

Kıskançlık, sahiplenme, aşırı korumacılık. Bunların hepsi daha önce hissetmediğim yeni duygulardı ve beni sarsıyorlardı.

Kahretsin, beni gerçekten sarsıyorlar.

Ama küçük bir ailevi sorun vardı. Tess'i sistemimden öylece çıkarıp bir çöp gibi atamazdım.

Bunun sebebi ailenin geri kalanının nasıl tepki vereceğinden endişelenmem değildi. Bu hiç umurumda değildi. Çünkü onu kullanıp işimi bitirdiğimde Tess'le yüz yüze bakmak zorunda kalacaktım ve bu da kaçınmayı tercih ettiğim bir şeydi.

Çözüm basitti. Tess yasak bölgeydi. Bir noktada, olanlar hakkında konuşmamız gerekecekti ya da belki şansım yaver gider, bundan sonra kendine çeki düzen verir ve benden uzak dururdu.

Bu düşünceyi hiç sevmemiştim. Tess'in benden kaçmasını istemiyordum.

Siktir.

Doğrulurken kapının çalınmasıyla gözlerimi kapıya diktim. "Ne!"

Andreas yüzünde bir gülümsemeyle içeri girdi. "İyi misin?"

"Bu da ne demek şimdi?"

Bana sırıtarak bakıyordu. "Daha önce de kapını çalmak için gelmiştim ama meşgul olduğunu duydum."

Endişe damarlarıma yayıldı. "Athina ve Basil neredeler?"

"Burada işler kızışmadan gittiler."

Şükürler olsun.

Andreas masanın üstündeki her şeyi yere savurarak neden olduğum dağınıklığa bakıp kaşlarını oynattı. "Yani sen ve Tess? Seni delirttiğini söylediğinde, onu becermeyi kastettiğini düşünmemiştim."

"Onu becermedim," diye homurdandım kapıya doğru yürürken.

"Seslerden pek öyle anlaşılmıyordu," diye mırıldandı arkamdan.

Andreas'ın, Tess'in çıkardığı sesleri duymuş olması hiç hoşuma gitmemişti ve bu beni anında agresifleştirmişti. "Bugün ölmek istemiyorsan, çeneni kapat," diye tehdit ettim onu.

Ellerini o evrensel teslimiyet hareketiyle kaldırdı. "Dudaklarım mühürlü." Beni ofisten dışarı kadar takip ettikten sonra, "Bir toplantımız var ondan sonra günün geri kalanında izin alıp biraz dinlenebilirsin," diye hatırlattı.

Neredeyse gülecektim. "Ben mi? Dinlenmek mi? Bakın bugün kim komedyen olmaya karar vermiş."

Andreas kaşlarını çattı. "Biraz dinlenmeye ihtiyacın var, Nikolas. En son ne zaman üç saatten fazla uyudun?"

"Uyku ölüler içindir." Cebimden telefonumu çıkarıp James'i aradım.

"Patron?"

"Onu lanet olası gözünün önünden ayırma."

"Tamam, patron."

Çalışma odasındaki tartışmadan sonra Tess'in durumu hakkında endişelenerek, "Evde mi?" diye sordum.

"Evet."

Kelimeler âdeta dilime yapışarak ağzımdan çıkmamak için savaşıyorlardı. "O iyi mi?" benim soracağım türden bir soru değildi ancak sormuştum bile.

James anlamayarak, "İyi mi derken?" diye sordu.

"Duygusal anlamda!" diye kükredim. "Eve geldiğinde ne durumdaydı?" Lanet olsun! Öfke damarlarıma işliyordu.

"Ah... İyi görünüyordu," diye dikkatle cevap verdi.

Telefonu kapatıp "Bugün bir kez daha iyi kelimesini duyarsam, birini öldüreceğim," diye homurdandım.

"İyi bakalım," dedi Andreas zırhlı cipe binerken.

Duvara yaslanıp cebimden telefonumu çıkararak işkence ettiğimiz herifin fotoğrafını çektim.

"Gülümse," diye sırıttım Sicilyalı piç kurusuna. Bana ters ters baksa da bitkinliği ve acısı bakışlarından okunuyordu. Fotoğrafı çekip bir mesajla birlikte Manno'ya gönderdim.

Adamlarından biri konuşacak. Kapına dayanmam an meselesi.

Üzerinde iç çamaşırından başka bir şey olmayan adamın perişan hâline baktım. Sicilyalıların hakkını vermeliydim, çok sadıklardı.

Başımı eğerek adamı biraz daha dikkatle süzdüm ve onu konuşturmak için ne yapmam gerektiğini düşündüm. Tırnaklarını sökmek ve dişlerini çekmek kesinlikle konuşmasını sağlamamıştı.

Bir iç çekerek telefonu cebime geri soktum ve duvara yaslandığım yerden doğruldum. Sicilyalı'nın önünde durup başımı eğdim ve onunla göz göze geldim.

"Konuşmaya hazır mısın?"

"Cehenneme kadar... Yolun var," diye homurdandı kalan dişlerinin arasından. Elias'a işaret ederek, "Onu asın," diye emrettim.

Elias ve Craig, Sicilyalı'yı çözüp onu sürükleyerek ipi boynuna geçirdiler. Ayaklarının altına bir sandık yerleştirdiklerinde ayak parmakları zorlukla yere basıyordu, masadan bir bıçak alıp ona doğru yürüdüm.

"Ne kadar çabuk konuşursan, acılarına o kadar çabuk son veririm," diye uyardım. "Bundan sonra ne olacağı sana bağlı."

Bana ifadesiz bir şekilde boş boş baktı. Görünüşe göre kaderine çoktan razı olmuştu.

"Öyle olsun." Yavaşça avımın etrafında dolaşmaya başladım. "İnsan vücudunda yetişkin bir adamı ağlatabilecek birkaç nokta vardır." Arkasında durup bıçağı Aşil tendonuna dayadım ve çok yavaş bir şekilde etine batırdım.

Vücudu kasıldı ve çığlığını bastırmak için elinden geleni yapsa da sonunda feryat sesleri odada yankılandı. Topuğundan akan kan yüzünden kayan ayaklarının üzerinde durmaya çalışırken öfkeyle kükredi.

"Ölmek istemiyorsun ama konuşmuyorsun da," dedim. "Kendini ne kadar da zor bir çıkmaza sokmuşsun."

"Canın..." İp boynunu sıkıca sardığı için güçlükle bir nefes aldı, "cehenneme."

Bıçağı dizinin arkasına bastırarak derisini ve kaslarını yarıp sol bacağını kullanılamaz hâle getirdim. Kopardığı yaygara ortalığı sararken yaklaşmakta olan ölümün bayat tadını dilimin arkasında hissetmeme neden olmuştu.

Bir adım geri çekilip gözlerimi Sicilyalı'nın üzerinde gezdirdim. "Manno nerede saklanıyor?"

Dudakları aralandı ve bana cevap vermeden önce bir kez daha düşünmesi için sessiz bir uyarı niteliğinde başımı yavaşça iki yana salladım.

Yine de ayak diremeye devam etti. "Ca... nın... cehenneme."

Kendini asılmaktan kurtarmaya çalışmasını izledim, sağ ayağı tüm ağırlığını taşımakta zorlanıyordu.

Herif neredeyse beş dakika boyunca ölümden kaçmayı başarmıştı, ta ki ayağı onca kan yüzünden kayana kadar. Panik içinde

sandığı tekmeledi, bacaklarını savurdu, kollarıyla halatları zorladı. Nefes nefese kaldığında yüzü morardı.

Şerefsizin bedeninin son nefesleriyle sarsılması iki dakika daha sürdü.

"Onu bulduğun sokağa bırak," diye emrettim. Bıçağı yere bırakıp odadan çıktım.

Bugün elimde tuttuğum güce merhamet göstererek ulaşmamıştım. Merhamet zayıfların işiydi.

Tess

Dinlenme salonunda dururken sınıf arkadaşım Jake "Kestik," diye bağırdığında rahat bir nefes aldım. Bana bakıp sırıttı. "Tess, eğer yapımcılıkta başarılı olamazsan, oyunculuğa başlamalısın. Bu gerçekten harika bir sahneydi."

Kameranın arkasında durduğu yere doğru yürüyüp kaydı geri sarmasını bekledim ve videoyu izlerken üçüncü bir kişinin bakış açısından bakmaya çalıştım. "Kendimi izlemekten nefret ediyorum," diye mırıldandım.

"Hepimiz ediyoruz," diye ekledi videoyu izlemeye gelen Annette burnunu kırıştırarak. "Ama Jake haklı. Gayet iyiydin. Şehirde çektiğin onca videoyla nihai projemiz harika olacak."

"Bugünkü kaydı elimizdekilerle birleştirebilir misin?" diye sordum Annette'e. "İşimi görecek bir program biliyorum ve yardım etmek için biraz zaman ayırabilirim."

Projede herkesin üzerine düşen bir görev vardı. Senaryoyu onların katkılarıyla yazmıştım ve diğer bir görevim sokaklarda

kayıt almaktı. Annette hepsini bir araya getirecekti ve Jake de sesleri ekleyecekti.

Annette'in yüzü heyecanla kızardı. "Bu hafta sonu üzerinde çalışacağım. Ah, bana gönderdiğin videoların son hâlini size göstermek istiyorum." Hepimiz çantasından dizüstü bilgisayarını çıkardığı yere doğru yöneldik. Özellikle su sahnesinde ne kadar iyi bir iş çıkardığını gördüğümde, ağzım kulaklarıma vardı. "Vay canına, bu harika."

"Üzerinde çalışabileceğim harika videolar vardı," diyerek iltifatıma karşılık verdikten sonra yüz hatlarında meraklı bir ifade belirdi. "Bu arada, o adam kim?"

"Hangi adam?"

Annette, videoyu Nikolas'ın olduğu sahneye getirmek için hızlıca ileri sardı ve kaşlarını kaldırarak bana baktı.

Kahretsin.

"O... Aileden biri."

Merakının ilgiye dönüştüğünü fark ettim. "Bekâr mı?"

Ben daha cevap verecek bir şey düşünemeden ağzımdan, "Hayır," kelimesi çıkıverdi. Yalana devam ederek, "Evli. Üç çocuğu var," diye ekledim.

Sonra Nikolas'ın bir ilişkisi olup olmadığını gerçekten bilmediğim aklıma geldi.

Tanrım, ya varsa?

Endişe içimi kemirmeye başlamıştı çünkü başka bir kadının erkeğini öpmüş olma fikri cidden hoş olmazdı. Nikolas'ın bekâr olup olmadığını ya da biriyle görüşüp görüşmediğini öğrenmem gerekiyordu, tabii sırf vicdanımı rahatlatmak için...

"Kahretsin," diye mırıldandı Annette. "Karısı çok şanslı bir kadınmış."

"Bugünlük bu kadar yeter mi?" diye sordu Jake.

"Elbette. Zaten benim de bir etkinlik için hazırlanmam gerekiyor," dedim çantamı toplayıp omzuma takarken. "Pazartesi aynı saatte mi?"

"Evet," diye onayladı Annette. "Hangi etkinliğe gidiyorsun?"

Hiçbir fikrim yoktu. Tek bildiğim akşam yedide orada olmam gerektiğiydi. "Bir aile etkinliği."

Bu etkinliklerin ayda sadece bir kez olması yetiyordu.

Dinlenme salonundan çıkıp çıkışa doğru yürüdük. James'in koridorda gezindiğini görünce iç çekmemek için kendimi tuttum. Okuldaki insanlar neden korumalarım olduğunu sorduklarında nasıl cevap vereceğimi bilemiyordum.

Grant göründüğünde, Jake kolumu tuttu ve Annette'e döndü. "İyi hafta sonları Annette." Annette sanki benim bilmediğim bir şey biliyormuş gibi sırıtınca Jake bana bakarak, "Bu hafta sonu hiç boş vaktin var mı?" diye sordu.

"Yarın biraz daha video çekmeyi planlıyordum. Neden ki?"

Sırıttı. "Eşlik etmemi ister misin? Yeni bir bakış açısının yardımı olabilir."

"Eee..." Neden yardımdan daha fazlasını teklif ediyormuş gibi hissediyordum? İşleri garipleştirmek istemediğim için omuz silktim. "Tabii. Boba Run'da buluşabiliriz. En iyi *bubble tea* onlarınki."

James ve Grant'in arkamda durduklarını hissedebiliyordum ve onların varlığı Jake'i de rahatsız etmiş olmalıydı çünkü "Onlar da gelecek mi?" diye sordu.

Oflayarak, "Evet. Onlara mahkûm gibiyim," diye mırıldandım.

"Tamam, o zaman yarın sabah dokuz nasıl?" diye sordu Jake kolumu bırakarak.

"Tamam." Anlayacağını umarak ona arkadaşça bir ifadeyle gülümseyerek uzaklaştım.

Evimin bulunduğu sokakta yürürken James ve Grant'in nefeslerini ensemde hissediyordum. Nikolas'ı düşünmeye başladım. Bu gece aramızda nasıl bir durum olacağını merak ediyordum.

Onu son on iki gündür görmüyordum. Geçen pazar öğle yemeğini kaçırmıştı çünkü iş için başka bir yerdeydi. Ofisinde öpüştüğümüzden bu yana geçen zaman işleri biraz garipleştirmişti.

Bir yanım bu etkinliğe katılmaya pek de hevesli değildi ama diğer bir yanım Nikolas'ı tekrar göreceğim için heyecanlıydı.

Dizlerimin altında biten, kolları şık bir şekilde omzumu açıkta bırakan gümüş rengi bir kalem elbise giymiştim. Ayak parmaklarım, elbisemle uyumlu topuklu ayakkabıların içinde rahatsız bir şekilde kımıldandı.

Bu gece saçlarımı yıkamaya üşendiğim için şık bir atkuyruğu yapmıştım.

Son bir saattir kayıp bir köpek yavrusu gibi Athina'yı takip ediyor, bana kimi tanıtsa selam veriyordum. Yine de gözlerimle belirli birini görebilmek için sürekli salonu kolaçan ediyordum.

Tam pes edip Nikolas'ın gelmeyeceğini düşündüğüm sırada, konuştuğumuz kız (sanırım adı Natali'ydi) şaşkınlıkla bir nefes aldı. Sonra yüzüne çekici bir gülümseme yayıldı.

Güçlü bir elin belime yerleştiğini hissedince sırtım dikleşti ve bir anda her yerimi bir sıcaklık kapladı. Nikolas, Athina'yla aramıza girip onun şakağına bir öpücük kondurdu, sonra başını bana doğru çevirdi.

Gözlerimiz kilitlendi ama içlerinde hiç duygu yoktu, sonra alnıma hızlı bir öpücük kondurdu. "Hanımlar," diye mırıldandı, "ikiniz de çok güzel görünüyorsunuz."

Sesi bitkin geliyordu.

Gözlerim yüzünde gezindi. Gözlerinin ve ağzının çevresindeki yorgun çizgiler ne gücünden ne de çekiciliğinden bir şey götürüyordu.

"Nikolas, gelmen çok iyi oldu," dedi Natali gözleriyle onu âdeta yiyip bitirerek.

Nikolas ona sadece başıyla selam verdi. Elini belime daha sıkı dolayarak kararlı şekilde yan tarafımda durunca midemin sudan çıkmış bir balık gibi hoplamasına neden oldu.

Sadece uyarırcasına, "Tess'le konuşmam gerek," dedi ve sonra vücuduyla beni yana doğru yönlendirmeye başladı. Nikolas sırtıma yapışarak ensemde solurken kendimi bir kez daha koridora doğru sürüklenirken buldum.

Bu konuşmayı şimdi mi yapacağız?

Midemin sinirden kasıldığını ve ağzımın kuruduğunu hissettim.

Öncekinin aksine bu defa, bir tuvalette köşeye sıkıştırılmamıştım. Nikolas beni koridorun ortasında durdururken eliyle kalçalarıma dokundu, sonra bir adım geri çekildi. Dönüp ona bakınca gözlerimi esir alan bakışlarında hiçbir sabır belirtisi olmadığını fark ettim.

"Yarın bir randevun mu var?"

Zihnim bir an durdu ve başımı iki yana salladım. "Randevu mu?"

"James okuldan bir soytarıyla buluşacağını söyledi?"

Ah.

"Proje üzerinde çalışmak için," diye açıkladım. "Jake sadece bir arkadaşım." Son kısmı neden eklediğimi bilmiyordum.

Nikolas'ın gözleri yüzümde gezindi. Tüm dikkatinin üzerimde olmasının yarattığı o yoğunluk beni tedirgin ederken çantamın ince askısıyla oynamaya başladım.

"İptal edeceksin," diye emretti.

"Neden? Bu buluşma ödev için." Sesimde hiç kararlılık yoktu çünkü Jake'in bunun gerçek bir randevu olduğunu düşünmesinden *endişeleniyordum*.

Nikolas yorgun bir şekilde iç geçirdi. "Bu gece olmaz, Theresa. Sadece dediğimi yap."

Kollarımı Nikolas'a dolamak, ona sıkıca sarılmak, sahip olmadığım gücü ona vermek için içimde ani bir dürtü hissettim. Ama bunun yerine çantamı daha sıkı kavradım. "Tamam."

Nikolas bana uzunca bir süre baktı. Sonunda üzerimde, gezinen gözlerinden daha fazlasının olmasına duyduğum ihtiyaçla ürperdim.

"Olanları çok meşgul olmadığım bir zaman konuşuruz."

Başımı sallayarak onaylarken gergin bir şekilde dilimle dudaklarımı ıslattım çünkü *o* konuşmayı dört gözle beklediğimden emin değildim.

Elini boynumun kenarına koydu ve bu dokunuşu sadece, ona fiziksel olarak daha yakın olma ihtiyacımı artırmıştı. Bana doğru eğildiğinde kokusunu çaresizce derin bir nefesle içime çektim. Dudakları alnıma değdiğinde ise gözlerim kapandı.

Çok uzun gelen bir an boyunca hareketsiz durduk. Ona karşı hissettiğim çekim o kadar güçlü bir şeye dönüşüyordu ki daha fazlasını yapsa bile onu durduramazdım. Beni burada becermesine izin verirdim.

Nikolas beni bıraktı ve başka bir şey söylemeden uzaklaştı.

Bakışlarım sırtının genişliğinin, güçlü omuzlarının ve kendinden emin adımlarının tadını çıkarttı.

Bu kez... Farklıydı.

Canıma okumamıştı. Yine otoriter ve talepkârdı ama saldırgan değildi.

Fazla heveslenme, Tess. Nedeni sadece seninle kavga edemeyecek kadar yorgun olması olabilir.

Nikolas

Artık Sicilyalılar daha cesur davrandığı ve sokaklarımda dolaşanların sayısı arttığı için çok yorulmuştum. Savaş kapıdaydı. Artık an meselesiydi.

Sadece askerlerle iş birliği yapabilmiştim. Manno'yu kıvrandıracak yüksek mevkilerde kimse olmaması çok sinir bozucuydu.

"Athina ve Tess için ekstra koruma ayarla," diye talimat verdim Andreas'a. "7/24 korunmalarını istiyorum."

"Anlaşıldı." Andreas emri yerine getirmek için sandalyeden kalktı ama duraksayarak, "Peki ya baban ve Helena?" diye sordu.

"Onlarla ben ilgilenirim." Andreas ofisten çıkarken telefonumu elime alıp babamın numarasını tuşladım.

"Nikolas," diye açtı babam.

"Balayı nasıl gidiyor?" diye sordum. Aynı zamanda Athina ve Basil'in evi ile Tess'in apartmanının dışına yerleştirdiğim güvenlik kameralarına bakınıyordum.

"İyi. Sesin yorgun geliyor," dedi.

"Sicilyalılar geri adım atmıyor. Yanınızda kaç koruma var?"

"O kadar kötü, ha?" Hattın öbür ucundan iç çektiğini duydum. "Yeterince adamımız var. Tedbiri elden bırakmam."

"İki hafta içinde döneceksiniz, değil mi?"

"Evet ama bana ihtiyacın olursa daha erken de dönebiliriz."

Başımı iki yana salladım. "Hayır. Balayının tadını çıkarın. Yardıma ihtiyacım olursa Teşkilat'ı ararım."

"İşler kontrolden çıkarsa beni haberdar et."

"Çıkmayacak. Merak etme."

Görüşmeyi sonlandırıp sandalyeme yaslandım ve yorgun bir şekilde çenemi sıvazladım.

Lanet Sicilyalılar.

Telefonumdan bip sesi gelince iç çekerek gelen mesajı açtım. Manno'yla iletişim kurduğum numaradan bir fotoğraf gelmişti.

Dişe diş. Göze göz. Cana can.

Christé mou.

Bir hışımla kalkıp ofisten çıktım. Binadan çıkıp otoparka girdiğimde Andreas başını kaldırdı. "Ne oldu?"

"Gregory şerefsizlerin elinde!" diye öfkeyle hırladım ve şoförümün sandalyeye bağlanmış ve feci şekilde dövülmüş fotoğrafını görmeme rağmen onu bulma umuduyla cipi aramaya devam ettim.

Telefonumu Andreas'a verdim. Fotoğrafı görünce yüzünü buruşturdu. "Lanet olsun. Askerlere acil durum alarmı vereceğim."

Gregory'nin intikamını almak istiyordum çünkü cesedinin gün bitmeden bana teslim edileceğini biliyordum. "Elinize geçen ilk Sicilyalı'yı bana getirin," dedim.

Andreas birkaç adam topladı. Onların ciplere doluşup araziden uzaklaşmalarını izlerken ailemin güvenliği için duyduğum korku daha da artmıştı.

Bu şerefsizlerin bana en yakın olanların peşine düşmesi an meselesiydi.

Athina'nın numarasını çevirip cevap vermesini bekledim. "Tetikte olmanız gerekiyor. Korumaların olmadan hiçbir yere gitme," dedim.

"Ne yapılması gerektiğini biliyorum Nikolas. Neler oluyor?"

"Endişelenmeni gerektirecek bir şey yok. Sadece çok dikkatli ol. Basil'e de arkasını kollamasını söyle."

"Söyleyeceğim." Athina bir an duraksadı. "Sen iyi misin?"

"Evet, iyiyim."

Bir iç çekti. "Sesin yorgun geliyor. En son ne zaman uyudun?"

Andreas dinlenmem konusunda başımın etini yiyordu, şimdi de başıma Athina çıkmıştı. "Ben iyiyim. Sadece aptalca bir şey yapma ve güvende ol."

"Olacağım." Bir duraksama daha oldu. "Sağlığına dikkat et Nikolas. Sana ihtiyacımız var."

Ailenin ağırlığı omuzlarıma çökerken aramayı sonlandırdım.

Tam James'i arayacaktım ki ekranda onun adı yanıp sönmeye başladı.

"Ne?" diye bağırdım.

"Tess'i metroda kaybettik," derken her kelimesinde korku vardı.

"Onu kaybettiniz?" dedim sıktığım dişlerimin arasından. "Theresa'yı kaybettiniz, öyle mi?"

Hayır. Şimdi olmaz. Savaş kapıma dayanmışken olmaz.

"Özür dilerim patron. Öğleden sonra yoğunluğu var. Metro insanlarla dolu. Bir saniye önce önümüzdeydi, bir saniye sonra ise ortadan kayboldu."

"Onu bulsanız iyi edersiniz," diye uyardım, sert ve acımasız bir ses tonuyla. "Ve dua edin de tek parça olsun, yoksa ikinizi de öldürürüm."

"Peki, patron."

Görüş alanım öfkeden kararırken telefonu kapattım.

Tess, korumalarından bilerek kaçmamış olsa iyi olurdu, yoksa bunun bedelini ağır ödeyecekti. Öte yandan, James ve Grant'ten kaçtıysa ortadan kaybolmasının arkasında Sicilyalıların olmama ihtimali de yüksekti.

Lütfen, Sicilyalılar olmasın. Tess'i almış olmasınlar.

Bu düşünceler kök salmaya başladığında kalp atışlarım hızlandı ve daha önce hissetmediğim bir korkunun bedenime yayıldığını hissettim.

Eğer onu Sicilyalılar kaçırdıysa ve lanet olası saçının tek bir teline bile zarar verirlerse onları yeryüzünden silecektim.

Tess'in numarasını bulup ara tuşuna bastım ve cevap vermesi için dua ettim. Çok uzun süre çaldıktan sonra kendimi cevap vermeyeceğine hazırlarken birden sesi geldi. "Kahretsin. Nikolas. Bu—"

Hat kesilirken ciğerlerimdeki havayı da tamamen alıp götürmüştü. Numarasını tekrar aramayı denedim ama doğrudan sesli mesaja düştü.

Ellerim öfke ve endişeyle titremeye başladı, kaslarım gerildi, saldırmaya hazırdım; Vancouver'ı yok etmeye hazırdım.

Tess.

Tess

Bir insan seline kapılıp yanlış trene sürüklenerek şehrin öbür ucuna kadar gitmek zorunda kalmıştım ve sonunda yorgunluktan tükenmiş bir hâlde nihayet apartmanıma ulaşabilmiştim.

James ve Grant bana kötü kötü bakıyordu. "Hangi cehennemdeydin sen?"

"Beni kaybetmeniz benim suçum değil," diye çıkıştım. Aptal korumaları görmezden gelerek binaya girdim.

En azından daha fazla video çekebilmiştim, yoksa bugün tamamen zaman kaybı olurdu.

Merdivenlerden dördüncü kata çıkarken çantamdan anahtarlarımı çıkardım. Duş alıp ölü gibi yatacaktım.

Bir de telefonumu şarj etmem lazımdı, böylelikle Nikolas'ı arayıp benim hatam olmadığını söyleyebilecektim, yoksa yarın öğle yemeğinde muhtemelen beni öldürecekti.

Kapıyı açıp kendimi içeri attım. Kapıyı kilitlediğimden emin olduktan sonra çantamı masanın üzerine bıraktım. Şarjı bitmiş telefonumu çıkarıp şarja taktıktan sonra banyoya gittim.

Eminim James ya da Grant, Nikolas'a evde olduğumu söyleyecek, böylece o da endişelenmeyecekti.

Yine de kıçımı kızgın kömürlerin üzerinde kızartacak.

Duşun musluklarını açıp kıyafetlerimi çıkardım. Dişlerimi hızlıca fırçaladım, sonra duşun altına girdim ve ılık su tenimi okşarken inledim.

Ne çılgın bir gündü ama.

Önce Jake onunla olan randevumu iptal ettiğim için üzülmüştü. Muhtemelen pazartesi günü okulda onun tepkisiyle uğraşmak zorunda kalacaktım. Sonra zorla yanlış trene iteklenmiştim ve üzerine bir de telefonumun şarjı bitmişti. Nikolas'ın beni öldürmek için planlar yaptığına şüphem yoktu.

Offf.

Saçımı yıkadım ve saç kreminin saç tellerime nüfuz etmesini beklerken hızlıca vücudumu yıkamaya koyuldum. Saçımı duruladıktan sonra suyu kapattım. Bir havlu alıp vücuduma sardım, ardından saçlarımı kurulamak için başka bir havluya uzandım.

Çok daha iyi hissediyordum.

Yatak odama girerken bir tedirginlik hissiyle ürperdim ama daha neden olduğunu anlamak için etrafıma bakamadan biri beni yakaladı.

Güçlü kollar ayaklarımı yerden kesince ciğerlerimden dehşet dolu bir çığlık yükseldi. Yüzüstü şekilde yatağıma fırlatıldım ve vaktinde kalkmayı başaramayınca, sert bir beden beni tüm gücüyle yatağa bastırdı.

Tekrar çığlık atarken zihnim hâlâ bu ani saldırı karşısında afallamış durumdaydı.

Hayır. Hayır. Hayır.

Saldırgana karşı koymaya çalışıyordum ama faydası olmuyordu. Saçlarımdan tutarak başımı geriye çekti ve silahının namlusunu şakağıma dayadı.

Duyularımı uyuşturan şiddetli korkuyla, "Hayır," diye fısıldamayı başardım.

Tanrım, hayır. Ölmek istemiyorum.

Saldırganın sıcak nefesini yanağımda ve kulağımda hissettim. "Sadece üç saniye sürdü." Nikolas'ın boğuk sesini duyunca içim rahatlama ve öfkenin garip bir karışımıyla doldu. "Seni etkisiz hâle getirdim. Seni acımasızca becerebilirim, kafana bir kurşun sıkabilirim ve bedenini öylece çürümeye terk edebilirim ve yarına kadar kimsenin bundan haberi olmaz."

Ne?

"Düşmanlarım için sen işte bu kadar kolay bir avsın."

Artık bana saldıran kişinin rastgele biri değil de Nikolas olduğunu bildiğimden, kendimi elinden kurtarmak için çabaladım. "Benim hatam değildi!"

Altında çırpındıkça üzerimdeki vücudunu daha fazla hissediyordum. Üzerimde sadece bir havlu vardı ve kurtulmak için çabaladıkça o da gevşiyordu.

"Telefonumun şarjı bitti. Sıkışıp—" Saçlarımı çekip bazı telleri kopardığında sözlerim attığım çığlıkla yarıda kesildi. Şakağıma dayadığı silahın hâlâ son derece farkındaydım.

"Seni aramak için üç lanet saat harcadım," diye kulağıma hırlarken sesinde karanlık bir tehlike ve öfke vardı. "Meraktan deliye döndüm."

Amansız varlığı odamın her santimini dolduruyordu ve korkmuş olmam, bu adama duyduğum aptalca arzunun alevlenmesine engel olamıyordu.

Kalbim göğsümde hızla çarparken ve kan kulaklarıma hücum etmişken öfkeme odaklanmaya çalıştım. "Sen de bu yüzden bana saldırdın, öyle mi? Silahı benden uzak tut!"

Dinlemek yerine (ki bu Nikolas'ın asla yapmadığı bir şeydi) ağırlığını üzerime vererek beni yatağa daha fazla bastırdı.

Vücudunun sıcaklığı kıyafetlerinden, havludan ve tenimden içeri sızıyordu. Her zerrem ürpertiyle, farkındalıkla ve ihtiyaçla doldu.

"Seni uyarmıştım ama sen her fırsatta bana itaatsizlik etmeyi seçiyorsun." Sesindeki tehdit karnıma doğru sıcak bir sıvı gibi akarken yanında her zaman hissettiğim korku, duyduğum arzuyla hafifledi.

"Beni cezalandıracak mısın?" Bu, bir sorudan ziyade bir meydan okuma gibiydi. Nikolas'a duyduğum imkânsız arzu beni daha da cesaretlendiriyordu. "Dersimi almam için beni becerecek misin yoksa vuracak mısın?"

Kulağımın dibindeki sert nefesleri ve bedenimin üzerine kapanan vücudu, beni gerçekten cezalandırmaya karar vermesini umut etmeme neden oldu.

Hâlâ kalan son gururumu da korumak istediğim için altında debelenmeye başladım ama o beni bırakmak isteyene kadar ondan kurtulabilmemin bir yolu olmadığını biliyordum.

Ve. Böyle. Olmasına. Bayılıyordum.

Bu adamın gücünü, her kasındaki kuvveti, ellerinin tenimin üzerindeki hoyratlığını seviyordum. Geçmişte yaşadığım travmayı düşününce garip gelse de maalesef ki beni tahrik ediyordu.

Nikolas üzerimden kalkmak için hareket ettiğinde göğsümde bir hayal kırıklığı belirdi ancak tam o anda eli kalçalarıma indi. Hem de sert bir şekilde. Hissettiğim ani acı, çığlık atmama neden oldu. Silaha ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Bir şaplak.

Kaşlarım aniden kalktı, şaşkınlıktan ağzım açık kaldı.

Bir şaplak daha.

Üçüncüsünden sonra popomun sol yanağı alev aldı.

Bir şaplak daha.

Bana şaplak mı atıyordu bu?

Yorganı tutarak ciddi bir şekilde çırpınmaya başladım ama çabalarım sadece kıçıma iki tokat daha yememe neden oldu.

Utanıyordum, çünkü Tanrım, bana şaplak atmasından hoşlanmıştım ve bu çok yanlıştı, değil mi? Bir de fazlasıyla tahrik olmuştum. Bu iki duygu birbirine karışarak gözlerimin dolmasına neden olmuştu. "Bırak beni!" diye bağırdım öfkeyle.

Nikolas bir eliyle bacaklarımı ayırırken diğer eli de alev alev yanan kalçamın üzerinden geçip bacaklarımın arasına doğru kaydı.

"Lanet olsun, *moró*."

Bana Yunanca *bebeğim* dediğini duyunca dudaklarımdan arzu dolu bir inilti döküldü. "Çok ıslanmışsın, benim için," diye inledi.

Parmaklarıyla girişimi okşayıp bedenimi daha fazla tutkuyla doldururken gururumun kalıntılarına tutunarak, "Senden hâlâ nefret ediyorum," diye fısıldadım.

"Benden istediğin kadar nefret edebilirsin, *moró*." Kemerinin çözüldüğünü duyunca karnım beklentiyle kasıldı. "Bu seni acımasızca becerilmekten kurtarmayacak."

İçime sert bir şekilde girdiğinde açıklığıma baskı yapan sertliğinin tadını zar zor çıkarabiliyordum. Acı dayanılmaz bir hâle gelene kadar beni zorladı. Sonra çaresiz bir hırıltıyla geri çekilip içime az öncekinden daha sert ve daha derin bir şekilde girdiğinde, aletinin benim için çok büyük olduğunu fark ettim.

Vay canına.

İçime acımasız ve her şeyi yok eden bir hızla girip çıkarken yorganı ısırarak boğuk bir sesle inledim.

Sonunda tamamen içime girdiğinde, "İşte böyle, *moró.* Her santimimi al," diye hırladı nefes nefese.

Saçlarımı eline dolayarak başımı tekrar geriye çektiğinde yorgan dişlerimin arasından kayıp gitti.

Ağzı hızla atan nabzımı buldu, dişleri ve dudaklarıyla tenimi işaretledi.

Sertliğiyle beni insafsızca okşarken kendimi inanılmaz derecede dolu hissediyordum. Karnım müthiş bir şekilde kasıldı ve orgazm içimde patlamadan önce yaşadığım tek uyarı bu oldu.

İlk kez vibratörüm yerine bir erkeğin penisiyle boşalıyordum.

Dudaklarımdan hiç durmadan iniltiler ve hıçkırıklar dökülürken yaşadığım haz Nikolas kadar güçlüydü.

Sert temposundan ödün vermiyordu ve yemin ederim bacaklarımın arasındaki sürtünmeyle beni tutuşturmaya kararlıydı.

Ona sadece bir erkekle birlikte olduğumu söylediğimde yalan söylememiştim, o da okuldaki son yılımda olmuştu. Nikolas... Bu yaşadığım... O kadar yoğun ve şiddetliydi ki doğru düzgün düşünemiyordum.

"Bu çok fazla," diye inledim, sözcüklerim bir hıçkırıkla boğazıma düğümlenirken.

Kıçıma yine şiddetli bir tokat attı ve ben çığlık atarken Nikolas zevkle inledi ve bunun şimdiye kadar duyduğum en ateşli ses olduğuna yemin edebilirdim.

"Benim kadınım..." *Kendini içime itti.* "Tokatlanmayı seviyor..." *Tekrar kendini içime itti.* "Sürekli sabrımı zorlamana..." *Bir şaplak attı.* "Şaşmamalı."

Ona cehenneme gitmesini söylemek yerine inledim ve heyecanım, onun için daha da ıslanmama neden oldu. Sanırım bu mücadeleyi kazanma şansım olmadığını söylemem yanlış olmazdı.

Nikolas, "Çok dar ve ıslak," diye gürlerken sözcüklerinde tatmin duygusunun sıcaklığı vardı. "Benden nefret ediyormuşsun gibi gelmiyor, *moró*. Beni içine alışından ve ıslaklığının her yerimi kaplayışından öyle anlaşılmıyor."

Lanet. Olsun.

Edepsiz sözleri içimde tsunami gibi hücum eden bir sıcaklık dalgası daha yarattı. Dudakları kulağıma değdi. "Buna bayılıyorsun, değil mi?"

Bunu inkâr edemeyerek başımı sallarken bir yandan da kalan gururumu kurtarmaya çalıştım. "Senden hâlâ nefret ediyorum." Vahşi itişlerle bacaklarımın arasında âdeta ikinci bir nabız gibi atıyordu. "Ah, ama benim aletimi seviyorsun."

İçimde ilkinden daha güçlü bir orgazm daha koptu. Vücudum kontrolsüzce kasılırken yorganla ağzımı kapatarak bağırdım. Nikolas içimden çıktığında beni acımasızca becermiş olmasına rağmen hâlâ içimden çıkmasının yasını tutuyordum. Ama sonra beni sırtüstü çevirdi ve havluyu bedenimden çekip aldı. Gözlerim Nikolas'ın esmer, heybetli bedenine odaklandığında, tekrar sert bir şekilde içime girdi.

Dişlerini göstererek hırladı, göğüslerimi sıkarken elleri tenimi yakıyordu. Aşırı yakışıklı yüzündeki her bir çizgiye işlemiş arzuyla ne kadar ateşli göründüğünü fark ettiğimde neredeyse ağzımın suyu akacaktı.

Kahretsin, adam hâlâ giyinik olmasına rağmen beni çırılçıplak bırakmıştı.

Aman Tanrım.

"Bunu sen de benim kadar istiyorsun," dedikten sonra bir elini enseme dolayıp beni göğsüne doğru çekerek kucağına oturttu. Artık itişleri işkence derecesinde yavaş ve derin bir hâl almıştı. Onunla göz göze bakıyordum ve vahşi gücüyle tamamen kendimden geçmiş ve hapsolmuştum.

"Beni istiyorsun," diye hırladı.

İstiyorum. Tanrım, istiyorum.

"Senden nefret ediyorum," diye inlemeyi başardım çünkü ona istediğini vermemeye kararlıydım.

Dudakları dudaklarıma kapandı, diliyle ağzımı âdeta istila ederek beni ele geçirdi. Sonunda beni yeni bir orgazma doğru sürüklerken tek yapabildiğim omuzlarına sımsıkı tutunmak oldu.

Acı ve açlık içindeydim, inlemelerim ve haykırışlarım dudaklarımdan onunkilere dökülüyordu ve o her birini susuzluktan ölmek üzere olan bir adam gibi kana kana içiyordu.

Sanki bana doyamıyormuş gibi...

BÖLÜM 18

Nikolas

İnleyişleri. Sızlanmaları. Çığlıkları.

Kahretsin, bana ne yapıyordu? Tess'e sahip olma, onu çılgınca becerme, her santimine hâkim olma arzumu vahşice hissediyordum.

Öpüşmeyi bırakıp açık banyo kapısından yatak odasına süzülen ışığın aydınlattığı yüzündeki hazzı zihnime kazıdım. Yumuşak kıvrımlarının verdiği hissin tadını çıkarırken elim aşağı kayarak onun seksi kalçalarını buldu.

Benden nefret ediyor olabilirdi ama vajinası beni çok seviyordu.

Parmaklarımı kalçalarına soktuğumda, o da açıklığıyla aletimi sımsıkı sardı ve orgazm bir kez daha vücudunu ele geçirdi. Dudakları aralandı, gözleri hafifçe kapandı; inlemeleri ve şehvetli çığlıkları sarhoş ediciydi.

"Nikolas," dedi soluk soluğa, sanki onu boşaltmam için bana çaresizce yalvarıyormuş gibi.

Daha önce bir kadın için hiç bu kadar aç hissetmemiştim ve onu ne kadar zorlarsam zorlayayım, kendimi onun içine ne kadar gömersem gömeyim, yetmiyordu.

Asla yetmeyecek.

Tess, doruk noktasına ulaştığında saf ve katıksız bir hazzın omurgamdan aşağıya doğru yayılarak aletimi sıkıştırdığını ve beni daha da sertleştirdiğini hissettim. Hırlayarak patlarken beni vahşi bir hayvana dönüştüren kadının içine tüm gücümle gömüldüm.

Alnım omzuna düştü, kollarımı onun etrafına kenetleyerek çıplak göğüslerini göğsüme bastırdım. O kadar sert boşalmıştım ki etrafımdaki her şeyi unuttum.

Sadece Tess vardı. Onun vücudu. Kokusu. Çıkardığı sesler.

Tanrım.

Her bir damla akana kadar içinde kaldım ve onu parçalama ihtiyacım zihnimin karanlık köşelerine geri çekildi.

Çaresiz nefesler alırken onu o kadar sıkı tutuyordum ki canı yanıyor olmalıydı ama kendimi onu bırakmaya ikna edemiyordum. Henüz değil.

Burnumu yumuşak teninde gezdirerek kokusunu içime çektim, teriyle karışan ferah duş jeli kokusunun tadını çıkardım. Seks gibi kokuyordu. Bizim gibi...

Dişlerimi, hâlâ kuş gibi çırpınan nabzının üzerinde gezdirirken nabzının benim için hızlanmasına bayılıyordum.

Başımı kaldırıp Tess'in gözlerine kilitlendim. Aletimi hâlâ açıklığıyla sımsıkı sararken ve çıplak bedeni kollarımdayken yavaş yavaş huzursuzlanışını izledim. Artık arzularımız tatmin edildiğine ve gerçekler yeniden su yüzüne çıktığına göre yüzüme bakmakta zorlanıyordu.

Dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı. "Aletimi o kadar çok seviyorsun ki üç kez boşaldın." Yanakları masum, pembe bir renge büründü ve gözlerini boynuma indirdi. "Bana bak," dedim.

İsteksizce itaat etti ve bakışlarını gözlerime çevirdi.

"Seni becermemi sevdiğini itiraf et," diye emrettim kelimeleri ondan duymaya kararlı bir şekilde.

"Sen bir pisliksin." Benden kaçmaya çalışınca aletim içinden çıktı. Onu yatağa geri ittim ve onu vücudumla yatağa bastırarak aramıza doğru baktım. Bacaklarının iç kısımlarının benim dölümle kaplandığını bildiğim için yüzümde bir gülümseme oluştu.

Aşağıya uzanarak birbirine karışan ıslaklığımıza dokundum ve elimi kaldırarak parmağımı ağzına götürdüm. Dudaklarını birbirine bastırdığında parmağımla dudaklarını ıslattım ve hissettiğim tatmin duygusuyla göğsümden alçak bir hırıltı yükseldi. "Ağzını becermemi istemiyorsan, itiraf et."

Yüz hatları hayal kırıklığı ve utanca benzer bir ifadeyle gerildi. "Beni becermeni sevdim." Tess dilini çıkarıp dudaklarındaki zevk sularımızı yaladı. Bunu, beni kızdırmak için mi yoksa bana meydan okumak için mi yaptığını asla bilemeyecektim ama onu içimden söküp atamayacağım düşüncesiyle korkmaya başlamıştım.

Tanrım, bana yardım et.

Ondan uzaklaşarak banyoya doğru yürüdüm ve kapıyı arkamdan çarparak kapattım.

Takım elbisemi çıkardım ve muslukları açarak duşun altına girdim. Küçük cadının çiçeksi kokulu duş jelini kullanarak günün yorgunluğunu üzerimden attım.

Duş almam sadece birkaç dakika sürmüştü ve banyodan sadece belime sardığım bir havluyla çıktığımda Tess'in gözleri göğsüme kilitlendi.

Anında gözlerinde bir arzu belirdi ve nefes alış verişi hızlandı. Yatağın kenarında oturduğu yerden, gördüklerinin hoşuna gittiği çok açıktı. Üzerine çoktan dar bir şort ve sertleşen meme uçlarını saklayamayan bir tişört geçirmişti.

Tanrım. Ve bir anda yine sertleştim.

Her ne kadar ağzını becermeyi istesem de yatağın diğer tarafına geçip kendimi şiltenin üzerine bıraktım. Silahımı alıp yastığın altına doğru ittim, sonra bir kolumu yüzüme kapatıp yorgun bir şekilde iç geçirdim.

"Konuşacak mıyız?" diye sordu Tess. Hareket ettiğini duyuyordum ama gözlerimi açma zahmetine giremedim. "Hayır. Ben uyuyacağım, sen de sessiz olacaksın."

Yanıma uzandığını hissettim. "Bunun hakkında hiç konuşacak mıyız?"

Elimden gelse konuşmazdım. "Daha sonra."

"Uyandığında," diye ısrar etti ki bu gerçekten çok tatlıydı. Bana ne yapacağımı söyleyebileceğini sanıyordu.

El yordamıyla onun elini aradım, bulunca da tutarak göğsüme doğru çektim. Avucunu kalbimin üzerine koyup yavaşça derin bir nefes aldım.

Dokunuşu o kadar rahatlatıcıydı ki bana ne yaptığını ve bununla nasıl başa çıkacağımı düşünürken uykuya daldım.

Tess'in yatağında uyandığımda güneş çoktan doğmaya başlamıştı.

Lanet olsun.

Aniden doğruldum ve yanımda uyuyan kadına bakmadan önce odaya bir göz gezdirdim. Tess yan dönüp kıvrılmıştı ve

normalde olduğu gibi haylazlık eden isyan tanrıçası modunda değildi, huzurlu görünüyordu.

Saate baktığımda toplam dokuz saat uyuduğumu fark ettim. Bu daha önce hiç olmamıştı.

NE OLUYOR LAN.

Yataktan kalkarak havluyu bir kenara attım ve hızla takım elbisemi giydim. Gömleğimi iliklerken ayakta durup Tess'i izledim ve bu küçük sorunla ne yapacağımı düşündüm.

Dün gece onu becermeyi planlamamıştım. Sadece beni dinlesin diye onu korkutmak istemiştim.

Ama onun yerine, onun içine gömüldüm.

Tanrım, birçok kadınla yatmıştım ama hiçbiri Tess'in eline su dökemezdi. Nefisti.

Ceketimi omuzlarıma geçirip ayakkabılarımı giydim. Gömleğimin kollarını düzeltirken gözlerim yine uyuyan afete takıldı.

Onunla ne yapacağım?

Bunu tekrar yapamazdık. Sicilyalılar ensemdeyken dikkatimin dağılmasına izin veremezdim.

Yatağın yanına kadar yaklaştım ve ellerimi yüzünün iki yanına koyarak eğildim ve alnına bir öpücük kondurdum. Gözlerimi kapatıp kokusunu derin derin içime çektim. Hâlâ bizim gibi kokuyordu.

İçindeykenki ben gibi.

Başımı eğip dudaklarına bir öpücük kondururken teninin yumuşaklığının tadını çıkardım, sonra yastığın altından silahımı alıp yatak odasından çıktım.

Dün gece yangın merdiveninden girmiştim. Çok kolay olmuştu. Tess'in dairesi için daha fazla güvenlik önlemi almalıydım.

Binadan çıkarken James ve Grant'e ters ters baktım. "Eğer onu tekrar kaybederseniz, sizi öldürürüm."

Grant bana bakarken James "Tamam patron," diye cevap verdi.

"İki adam daha gönderiyorum. Arthur ve Michael."

"Emredersiniz patron."

Cipime doğru yürürken Gregory yerine Loukas'ı görünce göğsüme doğru süzülen suçluluk duygusunu hissettim. Andreas da korumalarımla birlikte diğer cipin yanında duruyordu.

Gregory büyük olasılıkla şimdiye kadar ölmüştü.

Andreas'ın yanına gittiğimde bana aptal aptal sırıttı. "Kapa çeneni," diye uyardım.

"Dinlenmiş görünüyorsun," dedi hergele yine de.

"Gregory'den haber var mı?" diyerek konuyu değiştirdiğimde yüzü anında kasvetli bir ifadeye büründü.

"Evet, gece yarısından hemen önce ofise bırakıldı."

Başımı sallayarak iç geçirdim. "Onu gömeceğiz." Gözlerim sessiz sokağı taradı. "O zaman bu lanet olası bir savaş demek."

Cipime gidip arka koltuğa oturdum. "Ofise."

"Emredersiniz, patron."

Şehrin diğer tarafına doğru giderken Tess'i düşündüm. Onunla ilgili bir şeyler yapmalıydım. Daha önce de söylediğim gibi, dikkatimi dağıtmasına izin veremezdim.

Yapmam gereken şeyin farkına varmamla birlikte çenemde bir kas seğirmeye başladı.

Onu evlendirmeliydim. Kuzenim Christos en iyi seçenek olacaktı ve Tess'i farklı bir kıtaya götürecekti.

Ona ulaşamayacağım bir yere.

Güvende olacağı bir yere.

Gözlerimi kapatıp alnımı ovaladım, gece iyi bir uyku çekmiş olmama rağmen hâlâ çok yorgundum.

Tess için bir evlilik organize edecektim ve bu iş burada bitecekti.

BÖLÜM 19

Tess

Uyandığımda yatağım boştu ve Nikolas'ın burada olduğuna dair tek kanıt bacaklarımın arasındaki ağrıydı. Tanrıya şükür spiral taktırmıştım, yoksa ertesi gün hapı almak zorunda kalacaktım.

İnleyişlerim ve çığlıklarım âdeta duvarlara nüfuz etmişti ve beni dairemden çıkıp kahve içmek için en yakın Starbucks'a sürükledi.

İki yeni korumanın geldiğini fark ettim ama onlarla ilgilenmedim çünkü kafam dün gece olanlarla meşguldü.

Nikolas ve ben.

Bu ne anlama geliyordu? Beni önemsediğini düşünecek kadar aptal değildim. Bu sadece fiziksel bir çekimdi. Değil mi?

Bir kahve sipariş ettikten sonra köşedeki boş masalardan birine oturdum. O ateşli sevişmemizi zihnimde tekrar tekrar canlandırıp duruyordum. Hâlâ içime girip çıktığını hissedebiliyordum. Alçak hırıltılarını, nefes alışlarını hâlâ duyabiliyordum.

Kahretsin, yediğim şaplaklardan dolayı kalçalarım hâlâ hassastı.

Sadece düşüncesi bile sandalyemde kıpırdanmama yetmişti.

Kahretsin. Herkesin içinde tahrik olamazsın. Kendine hâkim ol.

İşin fiziksel boyutunu bir kenara bırakıp dikkatimi karmakarışık duygularıma yönelttim.

Ondan hoşlanmıyordum. Hayır, hem de hiç.

Yine de...

Onun bu kadar güçlü olmasını seviyordum. Asla geri adım atmamasını ama istediğini almasını seviyordum.

Beni bu kadar çok arzulamasını seviyordum.

Beni özel hissettiriyordu. Sanki dünyadaki en güzel kadınmışım gibi. Fazla kilolu değil de arzulanan biriymişim gibi...

Duygular iyice kök salmadan onları bastırıp içeceğimi bitirdim ve Starbucks'tan çıktım.

Önümde iki yeni koruma, arkamda James ve Grant ile birlikte daireme döndüm, böylece öğle yemeği için Stathoulislerin evine gitme vakti gelmeden önce biraz çalışabilirdim.

Dürüst olmak gerekirse öğle yemeğini iple çekmiyordum. Gecenin karanlığında insanın arzularına boyun eğmesi başka, Nikolas'la gün ışığında yüzleşmek bambaşka bir şeydi.

İşime odaklanmaya çalışırken göğsümden içeri süzülen utanç duygusunu hissettim. Ama faydası yoktu. Nikolas ve aramızda olanlar dışında hiçbir şeye odaklanamıyordum.

Öğle yemeği vakti hızla yaklaşırken ince bir yazlık elbise ve sandaletlerimi giyerek hazırlandım. Dün gece fön çekmediğim için dağılmış olan saçlarımı atkuyruğu yaptım.

Stathoulislerin malikânesine giderken yol boyunca kafamda çeşitli senaryolar canlandırıp durdum. Aramızdaki bu meseleyi konuşup tatlıya bağlamayı umuyordum.

Bir koruma eşliğinde içeri girdim ve Athina'nın kıkırdama seslerinin geldiği yemek odasına doğru ilerledim.

"Theresa," Nikolas'ın sesi beni durdurdu. Omzumun üzerinden çalışma odasının yanında durduğu yere baktım. "Buraya gel."

Konuşmayı bir an önce aradan çıkarmanın en iyisi olacağını düşünerek yönümü değiştirdim. Çalışma odasına girip Nikolas ve Athina'nın kuzeni Christos'u sandalyelerden birinde otururken gördüğümde kaşlarımı çattım.

Tamam, yani olanlar hakkında konuşmayacaktık. Nikolas kapıyı kapatırken, "Otur," diye emretti.

Christos'a nazikçe gülümseyerek diğer sandalyeye oturdum.

Nikolas karşımızdaki koltuğa oturduğunda, bakışları yavaşça Christos'tan bana doğru kaydı.

Endişe zehirli bir yılan gibi damarlarımda dolaşıyordu.

Nikolas gözlerime baktı. Yüzünde hiç duygu yoktu, yüz ifadesi bir heykeli andırıyordu. "Christos seninle evlenmeyi kabul etti."

O an tüm dünyam sarsılarak durdu.

"Vancouver'daki işleri neredeyse tamamladığı için yakında Yunanistan'a gitmesi gerekiyor. Düğün önümüzdeki cumartesi gerçekleşecek."

Hayır.

Sandalyeden kalkmaya çalıştım ama bacaklarım uyuşmuştu ve geriye doğru yığıldım.

Hayır, böyle bir şey olmayacak.

Başımı iki yana salladım ve kuruyan dudaklarım aralandı. Gözlerim Nikolas'tan, bana yüreklendirici bir ifadeyle gülümseyen Christos'a, sonra tekrar Nikolas'ın katı yüzüne kaydı. Sonunda, "Ne?" diye fısıldamayı başardım.

"Bir hafta içinde Christos'la evleneceksin, Theresa." Bu bir emirdi.

Zihnim dumura uğradığından, doğru düşünmekte zorlanıyordum. "Derslerim..." diye söze başladım cılız bir sesle.

Bu, şu anda sorunlarımın en önemsizi!

"Hayır," diye soluyarak bu kez ayağa fırladım ve adamlardan üç adım uzaklaştım. "Hayır!"

Nikolas ayağa kalkıp yumruklarını masaya vururken öfkesi bir bomba gibi patlayarak âdeta ofisin içindeki tüm havayı emdi. "İtaat edeceksin. Anlaşma yapıldı ve sen de buna uyacaksın."

Başımı çılgınca iki yana sallarken göğsümde nefes almamı zorlaştıran bir baskı hissettim. Hayatımın az önce feci şekilde değiştiğini tam olarak anlayamadan arkamı dönüp çalışma odasından dışarı fırladım.

"Theresa!" diye kükredi Nikolas arkamdan.

Koşmaya başlayarak evden kaçtım. Nikolas kolumdan yakalamadan önce neredeyse cipe varmak üzereydim. Beni döndürerek cipe doğru itti. Nikolas, üzerime cehennem ateşi yağdırmak üzere olan bir bulut gibi tepemde dikiliyordu.

"Hayır," diye soludum öfkeli ve çaresiz gözyaşlarım boğazımda düğümlenirken. Tek kolumu kurtarıp yüzüne bir tokat indirdim. "Sen tam bir pisliksin! O adamla evlenmeyeceğim," dedim avucum acırken tükürür gibi.

Nikolas çenemi kavradığında, kendimizi nefret ve öfkenin hâkim olduğu o tanıdık duruma geri dönmüş bir hâlde bulduk.

"Sana söyleneni yapacaksın."

Başımı iki yana sallamaya çalıştım ve içimdeki öfkeye rağmen çaresizlikle yalvarmaya başladım. "Bunu bana yapma. Lütfen."

Nikolas beni bırakıp bir adım geri çekilerek derin bir nefes aldı. "Christos iyi bir adam. Sana iyi davranacaktır."

"Umurumda değil! Hayatım ne olacak? Benim isteklerim ne olacak?"

Nikolas tekrar öne doğru bir adım atınca aramızdaki küçük boşluk bir anda kapandı. "Bu senin güvenliğin için Theresa! Senin için en iyi olanı yapıyorum."

Kuru dudaklarımdan ruhsuz bir kahkaha döküldü. "Ah, kusura bakma ama beni umursadığın falan yok." Öfke içimde patlıyor ve ardında sadece büyük bir yıkım bırakıyordu. "Bunun sebebi benden fiziksel olarak etkilenmen ve erkek gibi davranıp bununla yüzleşemediğin için beni gönderiyor olman."

Gözlerimiz kilitlendi, aramızda tam anlamıyla bir savaş yaşanıyordu.

Çenesinde gergin bir kas seğirirken o da benim kadar hızlı nefes alıyordu. "Haklısın, Theresa," diye hırladı. "İyi sevişiyorsun ama günün sonunda iyi olduğun tek şey bu." İnanılmaz bir kahkaha patlattı. "Gerçekten umursadığımı mı sandın? O kadar saf değilsindir herhâlde?" Gözlerini karartan tehlikeli ve bir o kadar da alaycı bir ifadeyle, "Seninle işim bitti ve seni yaşlı bir puşta değil de Christos'a verdiğim için şükretmelisin," dedi.

Sözleri asit gibi üzerime yağıp derimi yakarken çaresizce nefes aldım. Tüm gücümle onu göğsünden iterek hayatımı mahvetmeye kararlı olan canavara, yattığım bu canavara sırtımı döndüm. Arka kapıyı çekip açtım ve cipe bindim.

Nikolas'a ateş saçan bir bakış fırlatarak çenemi kaldırdım ve buz gibi bir sesle, "Siktir git, Nikolas," dedim.

Cip demir kapıdan çıkana kadar sakin kalmayı başarabildim. Çantamı karıştırıp içinden Xanax şişesini çıkardım. Ellerim çok fazla titrediği için kapağını açmakta zorlandım.

James şişeyi benden alıp bir hap çıkararak bana uzattı. Hızlıca dilimin altına yerleştirdim, hayatımı üzerine inşa ettiğim tüm temeller birbiri ardına gelen yıkım dalgalarıyla sarsılırken gözlerimi sıkıca kapattım.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken hıçkırıklar boğazımda düğümleniyordu. Buna inanamıyordum.

Benim için bir evlilik mi ayarlamıştı?

Bu da ne demek oluyor?

Bu gerçek olamazdı. Bu sadece kötü bir rüyaydı. Nikolas benimle yatıp ertesi gün beni bir çöp gibi atacak kadar zalim olamazdı.

İyi sevişiyorsun ama günün sonunda iyi olduğun tek şey bu.

İşte olan şey tam olarak buydu. Ben sadece başından savdığı bir sorundum. Benden istediğini almıştı.

Seninle işim bitti.

Öfkem büyümeye devam ederken arzularıma boyun eğdiğim için kendimi hayal kırıklığına uğratmak her şeyi katbekat kötüleştiriyordu. Söylediği zalimce şeyler yüzünden göğsümde oluşan şiddetli ağrıyı görmezden gelmeye çalıştım.

Nikolas'ın planını durdurmaya kararlı bir şekilde çantamdan telefonumu çıkarıp annemin numarasını tuşladım.

"*Agápi mou*," diye cevap verdi annem.

"Anne—" dedim ama sesim bir hıçkırıkla kesildi.

"Neyin var?"

"Nikolas," diye soludum. "Benim için... Bir evlilik planlıyor."

Bir an sessizlik oldu, sonra annemin hareket ettiğini duydum. "Peter!" diye seslendi annem. "Nikolas, Theresa için bir evlilik mi planlıyor?"

Peter'ın, "Onunla konuşmadım ama Theresa evlilik çağında," diye cevap verdiğini duydum.

"Onu durdurmalısın," diye yalvardım anneme.

"Hemen eve geliyoruz," dedi annem. "Merak etme. Bu işin aslını öğreneceğim."

Bir kez daha hıçkırarak, "Tamam," derken sesim titriyordu.

Telefonu kapattık ve annemin Nikolas'ın saçma planına bir son vereceği umuduyla, kendimi tamamen tükenmiş hissederek koltuğa yaslandım.

Karmakarışık duygularım biraz olsun sakinleşmişti ve kalbimin kırıldığını o an fark ettim. İstenmeyen duygulardan kaçmak için başımı iki yana salladım.

Kalbinin kırılmasını gerektirecek bir şey yok. Nikolas Stathoulis'ten nefret ediyorsun. O pisliğe kapıldığın falan yok çünkü bu çok saçma.

Adamda sevdiğin tek bir şey bile yok.

Sadece seni kullandığı için incindin.

Bölüm 20

Tess

Annem oturma odasında bir aşağı bir yukarı yürüyor; Peter ise gür kaşlarını çatmış, tahtındaki bir kral gibi oturuyordu.

Dizlerimi gergin bir şekilde sallarken ellerimi kucağımda yumruk yaptım.

Christos ve hemen arkasında başka bir adamla Nikolas oturma odasına girdiği anda fırlayıp üzerine atlamamak için kendimi zor tuttum.

"Neler—"

Peter bir elini kaldırarak annemi susturdu. Sandalyeden kalkarak oğluna baktı. "Christos ile Theresa arasında neden bir evlilik ayarladığını açıkla."

Nikolas hiç korkmadan babasının bakışlarına karşılık verdi. Şu anda, Yunan mafyasının şimdiki lideri, emekli mafya babasıyla karşı karşıyaydı.

Midemin düğüm düğüm olduğunu hissettim.

Nikolas acımasız ve tartışmaya yer bırakmayan bir sesle, "Anlaşma yapıldı," dedi. "Christos Theresa'ya iyi davranacak."

Gözlerini bana dikti. "Bana minnettar olmalı. Onun için çok daha kötü bir talip de seçebilirdim."

Pislik herif.

Annem bir eli boynunda, yüzünde ise şaşkın bir ifadeyle, "Bu acele niye?" diye sordu.

Nikolas, sınırlı sabrının tükenmemesi için mücadele ediyormuş gibi derin bir nefes aldı. Annemle Peter'a doğru bakarak gergin bir sesle, "Gregory öldürüldü. Sicilyalılar savaş ilan etti. Theresa Yunanistan'a giderse tehlikeden uzak olur," diye açıkladı.

Peter'ın yüz ifadesi yumuşadı ve annem bir şey söylemek için ağzını açtığında, "Nikolas'ın sözü geçerlidir. Theresa önümüzdeki cumartesi Christos'la evlenecek," dedi.

Ne?

Ayağa fırladım ama üzerime dikilmiş bir sürü karanlık bakış, beni olduğum yere çiviledi. Peter, "Senin için en iyisi bu, Theresa. Evlenme çağındasın," dedi.

Başımı iki yana salladım ve ben daha itiraz edemeden Peter oturma odasını terk etti. Nikolas ve diğer adam Peter'ın peşinden giderken Christos kaldı.

"Anne?" Daha fazlasını söyleyemedim, duvarlar üzerime üzerime geliyordu.

Annem bir elini saçlarının üzerinde gezdirerek bana cesaretlendirici bir bakış attı. "Kabalık etmeyelim." Christos'a oturmasını işaret etti.

"Bunun ani olduğunu biliyorum," dedi Christos. Gözlerini bana dikmişti ama ne kadar bakarsam bakayım öfke ya da kabalık belirtisi göremedim. Aksine bakışları sıcak, hatta anlayışlıydı.

Başımı iki yana sallayarak sandalyede geriye doğru yaslandım.

Bu gerçekten yaşanıyordu. Tanrım.

"Theresa," dedi Christos yanıma gelip otururken. "Bu fikre alışman için sana zaman vereceğim ve hâlâ kendi hayatını yaşayabileceksin. Benim için değişmeni beklemiyorum ama en azından evliliğimizi yürütmeye çalışmanı bekliyorum."

O kadar mantıklı konuşuyordu ki neredeyse gülecektim.

Anlayışı gözlerinden okunuyordu ve bu, gözyaşlarımın boğazımda düğümlenmesine neden oldu.

Bir elini kaldırarak omzumu sıktı. "İyi bir koca olmak için elimden geleni yapacağım."

Ah, Tanrım.

Nefes al.

Olan biten her şeyden ama aynı zamanda Christos'un nazikliğinden bunalarak çaresizce nefes alıp verdim.

"Derslerim," dedim bu konuyu araya sıkıştırmayı başararak.

"Yunanistan'da bana katılmadan önce eğitimini tamamlayabilirsin. Dediğim gibi, kendi hayatını yaşamanı istiyorum. Hâlâ yapımcı olabilirsin. Vancouver'a sık sık geleceğiz ve annen bizi Yunanistan'da ziyaret edebilir."

Gözlerim Christos'a kilitlendi. "Seni tanımıyorum."

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Beni tanıyacaksın." Nikolas'ın tam zıttı biriydi. Nikolas öfkeli, şiddet eğilimli ve katı biriyken Christos neredeyse bir oyuncak ayı gibi yumuşaktı; sözleri kibar, bakışları sıcaktı.

Yine de bu adamı tanımıyordum ve aramızda bir çekim yoktu.

Christos elimi tuttuğunda, elinin sıcaklığı benim elimdeki soğuğu bir nebze olsun dağıttı. "Senden tek istediğim sana gösterdiğim saygıyı senin de bana göstermen. Başarılı evlilikler böyle yürür."

Her kadın gibi ben de kendi seçtiğim adamla evlenmek istiyordum. Uygun bir evlilik ya da isteğim dışında zorlandığım bir evlilik yapmak istemiyordum.

Annem yanağından süzülen bir damla gözyaşını silerken gerçekten de duygulanmış ve Christos'tan etkilenmiş görünüyordu.

Sadece birkaç kelimeyle annemin gönlünü kazandığını anlayınca omuzlarım düştü ve içimdeki tüm mücadeleci enerji tükendi.

Birden bana sarıldı ve müstakbel kocamın omzunda çirkin bir şekilde ağlamamak için sahip olduğumu bile bilmediğim bir güç harcadım.

Evrenin Nikolas'tan benim için intikam almasını diledim.

Kendimi tamamen derslerime verdim çünkü hayatım delicesine bir kasırgaya dönüşmüştü. Sözde *randevuyu* iptal ettiğimden beri iki yaşında bir çocuk gibi surat asan ve bana karşı alenen kaba davranan Jake ile aramı düzeltmeye çalışacak enerjim bile yoktu.

Her gün annem ve Athina'dan gelen gelinlik, çiçek ve pasta resimleriyle bombardımana tutuluyordum. Bu öğleden sonra ölesiye korktuğum bir gelinlik provam vardı.

Bunun gerçekleştiğine hâlâ inanamıyordum. Her şey o kadar hızlı gelişiyordu ki hiçbir şeyi sindirecek zamanım bile olmuyordu. Şu anda, o lanet mihrapta hayır demeye kararlıydım. Kimse beni Christos'la evlenmeye zorlayamazdı. Suçluluk duygusu, bir gece vakti içeri süzülen bir hırsız gibi göğsümden içeri sızıyordu çünkü Christos bana karşı çok nazik davranmıştı. Konuşmak ve birbirimizi tanımak için beni yemeğe çıkarmıştı.

O iyi bir insandı. Şükretmeliydim.

Ama...

Ona âşık değildim ve olup olamayacağımı da bilmiyordum.

Emin olduğum tek bir şey vardı. Nikolas'tan ölesiye nefret ediyordum. Cehennemde çürüyebilirdi.

"Vay canına, kim senin damarına bastı?" diye sordu Annette, dizüstü bilgisayarımı çantama tıkıştırırken. "Görünüşe göre birini öldürmek istiyorsun."

Duygusal olarak tükenmiş bir şekilde iç çekerek sırt çantamı omzuma attım. "Ailevi sorunlar. Yarın görüşürüz."

Annette ya da Jake'in cevap vermesini beklemeden stüdyodan çıkıp koridorda ilerlemeye başladım. Bir kız James'e kur yapıyordu ama James beni görür görmez kızı susturdu. Yanımda yürüyerek sırt çantamı aldı.

Grant, Arthur ve Michael da arkamızdan geliyordu.

Nikolas'la korumalarımın gözü önünde yaptığımız büyük kavgadan beri James bana iyi davranıyordu. En azından böyle bir getirisi olmuştu.

"Gelinlik provasına gitmem gerekiyor," dedim.

"Farkındayım." Daireme doğru yürümeye devam ederken James, "Christos iyi bir adam," dedi.

"Bana da öyle söylendi," diye mırıldandım.

"Sevdiğin bir adamla evlenmeyi mi umuyordun?" diye sorarken sesi Grant'ınki gibi alaycı değildi. "Ben sadece..." İçimi çekip bakışlarımı James'e çevirerek onun dağınık kahverengi saçlarını ve çocuksu yakışıklılığını inceledim.

"Bunun benim seçimim olmasını istemiştim."

Başını anlayışlı bir tavırla sallayarak bir iç çekti.

Merak duygum beni ele geçirdi. "Neden mafyadasın?"

Cevabı kısa ve öz oldu. "Mafyanın içinde doğdum."

"Kendin için başka hayallerin yok muydu?" diye sordum apartmanıma yaklaşırken. "Bizim dünyamızda hayaller insanı hayatta tutmaz." Son birkaç gündür olduğu gibi, James dairemi kolaçan etmek için yukarı kadar bana eşlik ederken diğer korumalar cipin yanında beklediler.

Tehdit olmadığından emin olunca bana gülümsedi. "Saat dörtte aşağıda görüşürüz."

Ön kapıyı arkasından kapattı. Çantamdaki eşyaları masanın üzerine çıkarırken Athina'dan düğün dekorasyonuyla ilgili gelen mesajları görünce içimden çığlık atmak geldi.

Yatak odama girip yatağa uzandım ve yorganı kafama kadar çektim. Önceki günlerde yaptığım gibi ağlamadan önce sağlam bir çığlık atarak hayal kırıklığı, öfke ve incinmişlik duygularından kurtuldum.

Acı çekiyordum çünkü Nikolas'tan nefret etsem de kalbimi paramparça etmeyi başarmıştı.

Bana içinde gizlenen gerçek canavarı göstermeden önce onun gerçekten atan bir kalbi olabileceğini düşünmüştüm. Bana karşı sahiplenici ve korumacıydı. Bana varlığından bile haberdar olmadığım bir zevk yaşatırken bedenime tapıyormuş gibi hissettirmişti.

Bana bir şeylerin değişebileceğini düşündürmüştü ve bunu sadece beni köpeklere yem olarak atmak için yapmıştı. Christos bir köpek değildi tabii.

Ahhhh.

Yataktan kalkıp gelinlik provası için hazırlanırken yaşama isteğimin tükendiğini hissediyordum.

Nikolas

Hayatımı ele geçiren öfke, yolumdaki her şeyi yok edecek karanlık ve çalkantılı bir fırtınaya dönüşürken, "Sekiz adamımızı kaybettik!" diye bağırdım.

"Farkında olmadığımı mı sanıyorsun?" diye bağırdı Andreas. "Theo iyi bir dosttu. Hepimiz acısını paylaşıyoruz."

Öfkemiz ve kederimiz havada kuvvetli bir girdap gibi dönüyordu.

Andreas başını iki yana sallarken endişeli gözleri yüzümde gezindi. "Şimdi ne yapacağız?"

"Manno'nun nerede saklandığını bulmalıyız." Böylece o pisliğin ciğerini söküp atabilirdim.

"Nasıl yapacağız? Sicilyalıların hiçbiri konuşmuyor."

Geriye tek bir yol kalmıştı ve her ne kadar bundan hiç hoşlanmasam da telefonumu elime alıp Viktor'u aradım.

Hattan bir kıkırdama sesi geldi. "Nikolas. Aramana hiç şaşırmadım."

Derin bir nefes aldım ve gözümü nihai hedefe dikerek, "Yardımına ihtiyacım var," dedim.

Victor yine kahkaha attı ama sesi hiç de dostane değildi. "Sana Manno'nun adresini mesaj atarım."

Göğsümde bir öfke patlaması yaşandı. "Sende var mıydı?"

"Elbette. Ne de olsa bilgi paradır."

Adam tıpkı kahrolası babası ve amcasına benziyordu.

"Kaç para istiyorsun?" diye sordum, fiyatın yüksek olacağını bilerek.

"Bir dost için," diye derin bir nefes verdi Viktor, "bedava."

Bizim dünyamızda hiçbir şey bedava olmazdı. Yani bu, bir gün benden yardım istediğinde benim ona sorgusuz sualsiz yardım etmek zorunda kalacağım anlamına geliyordu.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

"Üvey kız kardeşine bir koca bulmayı başardığını duydum. Düğün davetiyesini yeni aldım. Gerçi biraz son dakika oldu."

"Gelemezsen anlarım ama zaman ayırabilirsen çok memnun olurum," diye cevap verdim, göğsümde dönüp duran öfke her kelimede daha da yoğunlaşıyordu.

Ne zaman Tess'ten bahsedilse kendimi kaybetmek üzereymişim gibi hissediyordum. Ne kadar erken evlenirse... Düşüncelerim daha ileri gitmeyi reddetti.

"Ne yapabileceğime bakacağım," diye karşılık verdi Viktor.

Telefonu kapattığımda Andreas kaşlarını kaldırıp bana baktı. "Ne dedi?"

"Manno'nun adresini biliyormuş." Telefonuma bir bildirim geldi ve Viktor'dan gelen mesajı açıp Andreas'ın görmesi için ekranı çevirdim.

Arkadaşımın yüzüne mutlu bir gülümseme yayıldı ama sonra kaşlarımı çattığımı fark etti. "Bu iyi bir şey. Neden mutlu değilsin?"

Çünkü...

"Manno'nun yanarak geberdiğini gördüğümde mutlu olacağım," diye homurdandım.

Andreas başını yana eğip yüzüme baktı. "Hâlâ iptal edebileceğini biliyorsun."

"Savaşı iptal etmek diye bir şey yok," diye bağırdım.

"Düğünü, Nikolas," diye düzeltti.

Gözlerimi ona dikip, "Bunu neden yapayım ki?" diye sorarken sesim tehlikeli bir şekilde alçaldı.

Andreas başını iki yana sallayarak ayağa kalktı. "İnatçı birisin. Bunu hepimiz biliyoruz. Ama Nikolas, sen hiçbir zaman kendine yalan söyleyen biri olmadın."

Ayağa kalkarken yüzümde karanlık bir uyarı ifadesi belirdi. "Bu da ne demek şimdi?"

Andreas öfkem karşısında kılını kıpırdatmadan gözlerime baktı. "Tess'i önemsemediğini ve onu öylece Christos'a verebileceğini düşünüyorsan inkâr içinde yaşıyorsun demektir. Hata yapıyorsun." Kapıya doğru yürüdü ve kapıyı açarak bana ters ters baktı. "Hayatının geri kalanında pişmanlık duyabileceğin bir hata."

"Çık dışarı!" diye bağırdım gereksiz yere çünkü herif çoktan çıkıp kapıyı arkasından kapatmıştı.

Sandalyeme çöküp telefonu elime alarak Manno'nun adresine bakarken bir yandan da Andreas'ın aklımdan çıkmayan bir yankı gibi beni rahatsız eden sözlerine aldırış etmemek için elimden geleni yaptım.

Manno Vancouver'da bile değildi. Herif Toronto'daydı.

Sorun değildi. Bu lanet savaşı onun kapısına kadar götürecektim. Düğünden sonra...

Tess'in düğünü.

Çok güçlü bir duygu beni derinden sarstı. Tıpkı dün, önceki gün ve evliliği ayarladığımdan bu yana her lanet günde olduğu gibi.

Tess'in, Christos'un karısı olacağını düşünmek... Bu gerçekleşmeliydi. Akıl sağlığım ve onun güvenliği için.

Bu düğün olacaktı.

Daha derinlere dalmayı ve duyguları irdelemeyi, onun çıplak bedenini başka bir adamın altında düşünmeyi reddediyordum.

Bu düğün olmak zorundaydı. Tereddüte yer yoktu.

O kadın umurunda bile değil, o yüzden unut gitsin. Tüm dikkatini vermen gereken daha acil meselelerin var.

Odaklan, Nikolas.

@ayisigikitap

Bölüm 22

Tess

Annem kalçalarımın üzerindeki ipek kumaşı düzeltip gelinliğimin kısa kuyruğunu arkaya attı. "Keşke baban da seni görebilseydi," diye mırıldandı günün duygusallığına kapılmış bir hâlde.

Düğün günüm.

Tanrım, işler nasıl bu noktaya geldi?

Son iki haftadır hâlâ olanları anlamlandıramamıştım. Çok fazla şey olmuştu.

Gözyaşlarına boğulmak üzereyken içtiğim iki Xanax hapının yardımıyla gözyaşlarımı bastırmayı başardım.

Irene'nin törene katılma ihtimali olduğunu düşünürsek bu gidişle davet bitmeden aşırı doz almış olabilirdim. Eğer öyle olursa ne yapardım bilmiyordum. Hayatta kalmamın imkânı yoktu. Kurtuluş yoktu.

"*Agápi mou*, nefes kesici görünüyorsun."

Kendimi güzel hissetmiyordum. Beyaz elbiseden, çiçeklerden, makyajdan hiç hoşlanmamıştım. Siyah giymeyi tercih ederdim.

"Gülümse," diye azarladı annem.

Ne kadar üzgün olduğumu saklamaya bile çalışmıyordum çünkü Christos iyi bir adam gibi görünse de ona karşı hiçbir şey hissetmiyordum. "Neden gülümseyeyim ki? Bir at gibi alınıp satılıyorum."

"Sus!" dedi annem şaşkınlıkla. "Kocan sana çok iyi bakacak."

Aynadaki yansımama bakmayı reddederek kafamı öne eğdim. Kıvrımlarımı saran beyaz saten elbiseyi görmek istemiyordum. Aynada bana bakan gelini görmek istemiyordum.

"Bu sadece senin günün değil, Theresa," diye azarlamaya devam etti annem. "Misafirleri, Peter'ı, beni düşün."

Hepinizin beni düşündüğü gibi mi?

Annem yüzümü duvakla örterek kaderimi mühürledi.

Ağlama.

Başını dik tut.

Bir mafya prensesi istediler, o zaman onlara nasıl olunacağını göster.

Kendimi savunmak için yeterli gücü toplamaya çalıştım çünkü başka kimse bunu yapmayacaktı.

Bir koridora götürüldüm ve kapalı kapılar ardında durdum. Pachelbel'den *Canon in D* çalmaya başladığında kapılar açıldı ve beni bekleyen damada giden yol göründü.

Annemin beni kırmızı halıda çekiştirdiği her adımda panik damarlarıma hücum ediyor, konuklardan gelen sessiz mırıltılar kulaklarımda uğultu gibi yankılanıyordu.

Nikolas'ın, zafer kazandığı için bana sırıttığını görmekten korktuğum için tüm konuklara bakmayı reddederek gözlerimi elimdeki bukete diktim.

Özgürlüğünü elinden alabilir ama gururunu asla.

Onların önünde kendini bırakma. Topla kendini.

Yine de ağzımdan bir hıçkırık kaçtı ve buna engel olamamıştım. Bu narin ses havadaki müziğe ve mırıltılara karıştı.

Kalbim acıyor, kendimi karanlık bir deliğe atmak istiyordum. Midem kaskatı bir düğüm olmuştu. Sessiz gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken nefes alış verişlerim hızlandı.

Annem beni durdurup duvağı kaldırdı ve yanağıma bir öpücük kondurdu. "İlacını iç." Elime bir Xanax tutuşturdu. "Bunu yapabilirsin."

Yapamam, anne. Bana bunu yapma!

Annem beni mihrapta bırakıp Peter'ın yanına oturdu. Derin bir nefes alıp tüm gücümü toplarken gözlerim avucumun içinde duran hapa takıldı.

Parmaklarım hapın üzerine kapandı, sonra bir anksiyete krizinin şu anda yaşanabilecek en iyi şey olduğunu düşündüm. Düğünü durdurabilirdi. Parmaklarımı aralayıp hapın kırmızı halıya düşmesine izin verdim.

Cilalı siyah ayakkabılar göründü ve Christos elimi tutup koluna doladı. Yüzümü rahibe döndüm.

İçimdeki her şey yok olurken damarlarımda ölümcül bir sakinlik dolaşıyordu.

"Sevgili konuklar, bugün burada Nikolas Peter Ares Stathoulis ve Theresa Maria Drakatos'un kutsal birlikteliğini kutlamak için toplandık."

Kulaklarım uğuldamaya başladı. Rahibin dudaklarının hareket ettiğini görüyor ama söylediği tek kelimeyi bile duyamıyordum.

Özgürlüğümün son saniyeleri parmaklarımın arasından kayıp giderken konuşmaya devam ediyordu.

Bir kukla gibi damatla yüz yüze geldim, parmağıyla çenemin altına dokunarak başımı kaldırmam için zorladı ama yüzü gözyaşlarımdan dolayı bulanıklaştı.

Sonra gözlerimi kırpıştırdım ve önümdeki adama odaklandım.

Bu, Christos değildi.

AMAN TANRIM.

Nikolas.

Vücudum şiddetli bir ürpertiyle sarsıldı. Nefesim kesilirken kalp atışlarım durma noktasına geldi.

Neler olduğunu anlayamadan Nikolas'a baktım, sonra rahip, "Nikolas, benden sonra tekrar et," dedi.

Nikolas'ın dudaklarının aralanışını şaşkınlıkla izledim. "Ben, Nikolas Peter Ares Stathoulis, Theresa Maria Drakatos'u, bugünden itibaren iyi günde ve kötü günde birlikte olmak üzere eşim olarak kabul ediyorum..."

Siktir.

Olanları algılayamıyordum. Daha mı iyi yoksa daha mı kötü olmuştu?

Ne yapacaktım?

Nefes al, Tess. Nefes almalısın.

"...hastalıkta ve sağlıkta, zenginlikte ve yoksullukta, ölüm bizi ayırana dek sevmeye ve değer vermeye söz veriyorum."

"Theresa, benden sonra tekrar et," dedi rahip.

Hayır. Bekle.

Hâlâ Nikolas'a bir hayaletmiş gibi bakıyordum. Neler oluyordu böyle? Christos'a ne olmuştu?

Nikolas'ı tokatlayıp olabildiğince hızlı bir şekilde koşmaya başlamalıydım ama saten kaplı topuklu ayakkabılarım halıya yapışıp kalmıştı. Neden kimse bana söylememişti? Annem neden bir şey söylememişti?

Burada ne haltlar dönüyordu?

Sanki şeytani bir büyünün etkisi altındaymışım gibi dudaklarım aralandı ve kelimeleri tekrarladım.

"Ölüm bizi ayırana dek," diye bitirdiğimde Nikolas'ın dudaklarının kenarı muzaffer bir sırıtışla kıvrıldı. "Nikolas, Theresa Maria Drakatos'u karın olarak kabul ediyor musun?"

Nikolas hiç tereddüt etmeden ve büyük bir kibirle, "Evet," dedi.

Sonunda öfke içimi yakarak yanaklarımdaki gözyaşlarını kuruttu.

Hayatını cehenneme çevireceğim Nikolas. Sana yemin ederim ki bana yaptığın her şeyi sana ödeteceğim.

"Theresa, Nikolas Peter Ares Stathoulis'i kocan olarak kabul ediyor musun?"

Ölüm bizi ayırana dek ve Tanrı şahidim olsun ki bu onun sonu olacaktı.

"Evet."

"Sizi karı koca ilan ediyorum. Gelini öpebilirsin."

Nikolas bir adım öne çıkıp ellerini omuzlarıma koydu ve başını eğdiğinde, "Geceleri tek gözün açık uyusan iyi edersin," diye fısıldadım.

Hafifçe kıkırdadı, sonra sıcak dudakları sertçe dudaklarıma yapıştı. Kilisede ya da konukların arasında olmamızı umursamadan kolunu belime doladı ve beni sert bedenine doğru çekti. Diliyle ağzımı âdeta istila ederken bir anda adama duyduğum nefret, bittiğini sandığım fiziksel çekimle bir savaşa girdi.

Nikolas beni doyasıya ve sahiplenici bir şekilde öptükten sonra geri çekildi. Konuklara döndüğümüzde kilisenin tıklım tıklım dolu olduğunu fark ettim.

Bir farkındalık tokat gibi yüzüme çarpmıştı.

Az önce Nikolas'la evlenmiştim.

Pisliğin eli benimkini sıkıca kavradı, parmakları benimkilerle kenetlendi ve konuklar kiliseden çıkarken beni evlilik cüzdanında imzalamamız gereken yere doğru çekti.

Annem ve Peter şahit olarak imza atarken annem, gözlerime bakmayınca Christos'la değil de Nikolas'la evleneceğimi önceden bildiğini anladım.

Nikolas bana söylememesi için onu öldürmekle mi tehdit etmişti?

İmzaları attıktan sonra annem beni kucakladı. "Ona bir şans ver, *agápi mou.*"

"Neden beni uyarmadın?" diye sordum öfke ve hayal kırıklığıyla gergin çıkan bir sesle.

İçimde bir şeyin eksikliğini hissediyordum çünkü bugünden sonra anneme bir daha asla güvenmeyecektim.

"Nikolas'ın sözü kanundur. Başka seçeneğim yoktu."

Kahretsin! Seçme şansın vardı. Sadece benim tarafımda olmayı seçmedin.

Kalbim kırılmıştı ve içimde o kadar yüksek bir ses yankılandı ki ayaklarımın altındaki zeminin sarsılacağını sandım.

Peter annemin elini tuttu ve çıkışa doğru yürüdüler.

"Kutlama zamanı," dedi Nikolas elini yeniden benimkine kenetleyerek.

Bu kez elimi hızla çekip ona yakıcı bir bakış fırlatarak, "Dokunma bana," dedim.

Dudaklarının kenarı kıvrıldı ve tıpkı daha önce olduğu gibi ifadesi, zafer ve kibirle doluydu. "Yoksa ne olur? Sen benim karımsın, Theresa. Bu gezegende seni benden kurtarabilecek tek bir kişi bile yok."

"Var," diye tısladım. İçimde bir volkan gibi kabaran öfke yüzünden ateşimin yükseldiğini hissetmeye başlamıştım. "Ben."

Eğleniyormuş gibi bir kahkaha attı. "Denediğini görmek için sabırsızlanıyorum."

Elime tekrar uzandığında geri çekip bir adım geriledim ve ulaşamayacağı bir yerde durdum. "Bu sana komik mi geliyor?"

"Hiç alakası yok." İleri doğru tehditkâr bir adım attı.

"Benimle neden evlendin?" diye sordum. "Christos'la yaptığın o şov neydi peki?"

"Onunla evlenecektin." Sanki düşüncesi bile ağzında acı bir tat bırakıyormuş gibi dudağını büktü. "Ama sonra fikrimi değiştirdim."

"Neden?" Kendimi kaybetmeme çok az kalmıştı.

Nikolas öne atıldı, elini enseme doladı ve beni vücuduna doğru çekti. Yüz hatlarını gerginleştiren, eskiden korktuğum o sinir bozucu bakışıyla, "Çünkü başka hiçbir erkek aleti için inleyip haykırdığını duyamayacak," diye homurdandı.

"Sen de duyamayacaksın," diye tısladım.

Yine dudaklarının kenarları kıvrıldı. "Güzel bir meydan okumayı severim, karıcığım." Çok geçmeden o keyifli ifade yerini ciddi bir ifadeye bıraktı. "Konukların önünde mutlu bir gelin rolü oynayacaksın. Buna eve gittiğimizde devam edebiliriz."

Gururla çenemi kaldırarak yüzüme bir gülümseme yerleştirdim. "Eve gittiğimizde saklansan iyi edersin çünkü ilk sivri cismi kapıp seni şişleyeceğim." Bu kez ben elimi koluna doladım. "Ama o zamana kadar, bir mafya prensesi gibi davranacağım."

"Prenses değil, *moró mou.* Kraliçe."

Çıkışa doğru yürürken iki şey dikkatimi çekmişti. Birincisi, *bebeğim* kelimesini sadece seviştiği birine söyler gibi değil de değer verdiği birine hitap ediyormuş gibi söylemişti ve ikincisi... Ben artık Yunan mafyasının kraliçesiydim.

Nikolas

Sonunda nikâh masasındaki yerimi aldığımda eve gitmeye hazırdım.

Gelinimle birlikte.

Gözlerim, gelinliği içinde enfes görünen Tess'e kaydı. Daha önce döktüğü gözyaşları makyajını bozmamıştı. Tanrım, öfkesi onu gerçek bir kraliçe gibi gösteriyordu.

Benim kraliçem.

Dün hiç iş yapmamıştım, Tess'ten... Evlenmekten başka hiçbir şeye odaklanamamıştım. Düğünü iptal etmek için çok geçti ve her geçen dakika kendimi daha da kapana kısılmış... Kontrolden çıkmış hissetmiştim.

Ta ki gerçek duygularımla yüzleşmek ve kendime sugötürmez gerçeği itiraf etmek zorunda kalana kadar. Tess'i istiyordum. Onun korkusunu, tutkusunu, huysuzluğunu. Hepsini istiyordum çünkü ona âşık olmuştum.

Duygularımın farkında değildim çünkü daha önce hiçbir kadını sevmemiştim.

Ondan kurtulmaya çalışmamın gerçek nedenini kabullenmek beni kendime getirmişti. Benim üzerimde hiç kimsenin sahip olmadığı bir gücü vardı. Beni mahvedebilirdi.

Bana dostlarımı yakın, düşmanlarımı daha yakın tutmam öğretilmişti. Aynı şey Tess için de geçerliydi. Sahip olduğum tek zaafı yanımda tutmalı ve onu hayatım pahasına korumalıydım.

Eğer Tess düşerse, ben de düşerdim.

O ölürse, ben de ölürdüm.

Ne kadar viski içersem içeyim bu gerçeğin üstünü örtemeyecektim ve düğünün yapılmasına otuz dakika kala Christos ve babamla konuşmuştum. Karşı çıkamadılar. Mafya lideri olmanın faydalarından biri de buydu.

Christos için uygun bir eş bulacaktım ama Theresa benimdi.

Sonunda göğsümde kök salmasına izin verdiğim duygulara hâlâ alışmaya çalışıyordum. Çoğu zaman aklımı kaybedecekmişim gibi hissetmeme neden oluyorlardı. Kaosu uzakta tutan tek şey Tess'ti.

Göğsümdeki çalkantılı duygulardan sorumlu olan kişi aynı zamanda onları sakinleştirebilecek tek kişiydi. Bu çok çılgıncaydı. Sahibinin, yani Tess'in yanında çaresiz bir köpek yavrusuna dönüşen kuduz bir köpek gibiydim.

Berbat durumdaydım.

Ama en azından o benimdi.

Andreas masaya geldiğinde ayağa kalkıp arkadaşıma sarıldım. "Rica ederim," diye mırıldandı keyifli bir ses tonuyla.

"Siktir git."

Sarılmamızı sonlandırırken gülüştük ve sonra karıma döndüm. "Tess, seni benim için çok önemli biriyle tanıştırmak istiyorum."

Ayağa kalkarken gerçek duygularını gizleyemeyerek bana ters ters baktı, sonra sanki bir düğmeye basılmış gibi yüzünde neşeli bir gülümseme belirdi. Ama gülümsemesi benim için değil, Andreas içindi.

"Bu Andreas Deroukakis. Benim sağkolum ve en iyi arkadaşımdır." Ve Tess'in hayatı konusunda güvenebileceğim birkaç adamdan biriydi.

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi Tess.

Andreas elini uzattığında elini ittim. "Onu selamlamak için dokunmana gerek yok." Arkadaşım bir kahkaha patlattıktan sonra dikkatini Tess'e çevirdi. "Çok güzel görünüyorsun, Tess. İkinizi de tebrik ederim."

"Teşekkür ederim." Görevini tamamlayan Tess yorgun bir iniltiyle kendini yanımdaki sandalyeye bıraktı.

"Gelinin pek mutlu görünmüyor," diye usulca mırıldandı Andreas kulağıma eğilerek.

"Elbette değil. Benden nefret ediyor," diye açıkladım.

"Yine de kabul etti." Andreas geri çekildi ve gözleri benimkilerle kilitlendi. "Nedenini bir düşün istersen."

Az önce söylediklerini düşünerek uzaklaşmasını izledim. Tess olay çıkarabilirdi ama onun yerine evlilik yeminini etmişti.

Otururken gözlerimi yüzünde gezdirdim.

Elbette kızgındı ama hayatının bugün sona erdiğini düşünen birine de benzemiyordu. "Neden evet dedin?" diye sordum.

Tess bana bakma zahmetine bile girmedi. "Seni uykunda öldürmek daha kolay olur diye."

Dudaklarımın kenarı yukarı kıvrıldı ve keyifle kıkırdadım. Kolumu omuzlarına doladım ve ona doğru eğilerek, "Sanırım evet dedin çünkü aletime doyamıyorsun," diye fısıldadım.

Kolumu itmesini bekledim ama onun yerine bir elini çeneme götürdü ve parmaklarını sevecen bir eş gibi kirli sakallarımın üzerinde gezdirdi. "Büyük Pislik'ten nefret ediyorum diye küçük Pislik'ten de nefret etmek zorunda değilim. Yalnızca aletine ihtiyaç duyacağımı bilmek nasıl bir duygu?"

Aferin.

Tanıştığımız ilk günkü Tess olsaydı benim yanımda siner ve uçan sinekten bile ürkerdi ama yanımda oturan kadın gerçek bir mafya kraliçesi olmuştu. Kendini savunmayı öğrenmişti.

Ve lanet olsun, bu gerçekten tahrik ediciydi.

Onu öyle güçlü yapacaktım ki düşmanlarım bile onun karşısında sineceklerdi. Bana kaşlarını çatarak, "Neden bana öyle bakıyorsun?" diye sordu.

"Nasıl bakıyormuşum?"

Gözlerini kıstı. "Şu anda gerçekten gururlu görünüyorsun."

"Çünkü öyleyim." Elimi boynunun yanına götürüp başparmağımla tenini okşarken dudaklarına bir öpücük kondurdum. "Her şey bir yana, sonunda kendin için savaşmanla gurur duyuyorum, Theresa."

Onu övmemi beklemediği besbelliydi; yüzü gevşedi, söylediklerimi idrak etmeye çalışırken dudakları aralandı.

"Sen ne kadar kuvvetli olursan, bu bana o kadar güç verir."

Tess'in gözleri yüzümde geziniyor, bir şeyler arıyordu. "Güçlü olmamı mı istiyorsun?"

"Elbette. Huysuzlukların bazen beni çıldırtıyor olabilir ama asla bastırmaya çalışmayacağım tek şey o. Sen artık bir kraliçesin. İnsanların korkacağı biri olmalısın. Bu bizim dünyamızdaki en değerli şeydir."

Yüzünden şaşkınlığı okunuyordu. "Peki ya hayallerim?"

"Ne olmuş onlara?"

"Hayallerimi yaşamama izin verecek misin yoksa beni kontrol etmeye mi çalışacaksın?"

Dudaklarımın kenarı tekrar kıvrılırken bakışlarımı onun enfes güzelliğinin her santimetresinde gezdirdim ve parmaklarım bir bukleyi nazikçe yerine sabitledi. "İstediğin her şeyi yapabilirsin, küçük hayalperest. Yeter ki benim yanımda yap."

Kaşlarını çattı ve gözleri şüpheyle kısıldı. "Hayatımı kontrol etmek için elinden gelen her şeyi yaptığın düşünülürse, buna inanmakta güçlük çekiyorum." Benden uzaklaşarak sandalyesinde arkasına yaslandı. "Senin yalancı ağzından çıkan tek bir kelimeye bile asla güvenmeyeceğim." Bana alaycı bir sırıtışla, "Ne de olsa ben o kadar da *saf* değilim," diye ekledi.

En azından evliliğimiz sıkıcı olmayacaktı. Zamanla Tess'in kalbini fethedecek, onun beni çıldırttığı gibi ben de onu delirtecektim.

Konuklar konuşmalarını yapmaya başladı; önce babam, sonra Andreas. Dans pistinin açılma zamanı gelene kadar mikrofona birbiri ardına öğütler verip esprilerini yaptılar.

Açılış parçası, bugün değiştirdiğim tek şeydi ve Callum Scott'ın *Biblical* şarkısı çalmaya başladığında Tess'i kollarıma doğru çektim.

Şarkının sözleri etrafımızı ya da en azından benim etrafımı âdeta büyüleyici bir etkiyle sararken gözlerim onunkilere kilitlendi.

Sözleri dinlerken hafifçe kaşlarını çattı ve sonra, "Cidden, bu parçayı kim seçti?" diye mırıldandı.

"Ben seçtim."

Kaşlarını iyice çattı, sonra alaycı bir şekilde kıkırdadı. "Evet, kesin."

Bu ânın tadını çıkarmak istiyordum ve bu yüzden sessiz olması için ellerimi başının iki yanına götürerek eğilip dudaklarından öptüm.

Tıpkı yeminlerimizden sonraki öpücükte olduğu gibi Tess, engel olmaya çalışmak yerine kendini bana teslim etti. Her nasılsa henüz bozamadığım, o bağımlılık yaratan masumiyetinin içinde kayboldum.

Keşke benim üzerimde nasıl bir gücü olduğunu bilseydi. O zaman gerçekten hapı yutmuş olurdum.

Kalbime sızan korku, bu kadına karşı beslediğim duyguları sıkıca sarıp sarmaladı.

Beni sevene kadar nasıl hissettiğimi asla bilmemeliydi, yoksa bunu beni yok etmek için kullanırdı.

Öpüşmeyi bırakıp gözlerimi yüzünde gezdirirken başparmağımla alt dudağını okşadım.

"Kafam çok karışık," diye fısıldadı, hâlâ bugün olanları anlamlandırmaya çalışıyordu.

Bu durumda ikimiz de kardiá mou oluyorduk.

Az önce ona *kalbim* dediğimi fark edince geri çekildim ve babamla Helena'nın bize doğru geldiklerini görünce rahatlayarak iç geçirdim.

Helena'yla dans ederken aramızda gergin bir hava vardı. Onu rahatlatmak için, "Ona iyi bakacağım," dedim.

"Biliyorum."

Lanet olsun, bu düğün bir an önce bitebilir mi lütfen?

BÖLÜM 24

Tess

Tuhaf kelimesi bugünü anlatmaya yetmezdi. Tuhaf düğünden, Nikolas'ın gerçekten mutlu görünmesine kadar her şey çılgıncaydı.

Cipin arka koltuğunda, Nikolas'ın yanında otururken bu çılgınlığı aşmaya çalışıyordum. Neyse ki balayına gitmeyecektik ve bildiğim kadarıyla derslerime devam edebilirdim.

Rutinimin fazla değişmesi gerekmiyordu. *Yani umarım.*

Stathoulislerin malikânesine ya da benim daireme doğru gitmediğimizi görünce yanımızdan geçen binalara bakıp, "Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Eve."

Nikolas'a bakmadan önce iç çekerek gözlerimi devirdim. "Kimin evi? Nerede?"

"Benim, yakında öğreneceksin." Gözlerini telefonundan ayırmadan birbiri ardına mesajlar yazıyordu.

Neredeyse Athina'nın yaptığı gibi telefonu elinden çekip alacak ve düğün gecemizde telefon kullanmanın yasak olduğunu söyleyecektim ama bu dürtümü bastırarak pencereden dışarı baktım.

Düğün gecesi...

Nikolas, yatağını ısıtan ve yemeklerini hazırlayan itaatkâr bir eş olacağımı düşünüyorsa büyük bir sürprizle karşılaşacak demekti.

Cip kapalı bir otoparka girip durduğunda Nikolas kapısını iterek açtı ve dışarı çıktı. Beni beklemeden bir dizi asansörün olduğu yere doğru yürümeye başladı.

Şoför Loukas benim için kapıyı açtı. İnip ona teşekkür ettikten sonra James'in beklediği yere doğru yürüdüm. Onun tanıdık yüzünün burada olması her şeyi biraz daha aşina hâle getiriyordu.

Yürümeye başladığımızda, "Tüm kıyafetlerinizi çatı katına taşıdım. Başka bir şeye ihtiyacınız olursa haber verin, getirtirim," diye mırıldandı.

Bir erkeğin giysilerimi toplaması fikri hoşuma gitmese de kişisel eşyalarıma kavuşacağım için şükrederek, "Teşekkür ederim, James," dedim.

James durup Nikolas'ın çoktan bindiği asansörü işaret etti. Nikolas panele yaslanmış, hâlâ telefonuyla uğraşıyordu.

Derin bir nefes alarak içeri girdim. Korumalardan hiçbiri bizimle gelmedi. Nikolas bir düğmeye basınca kapı önümde kayarak kapandı.

Katları büyük bir sessizlik içinde çıktık ve asansörün kapısı açıldığında şık ve modern bir girişle karşılaştım. Her şey cam, krom ve koyu gri mobilyalardan oluşuyordu.

Asansörden çıkıp çatı katına adım attığımda etrafıma bakındım. Mekânın büyüklüğü ve ihtişamı karşısında şaşkına döndüm.

"Burası senin evin mi?" Salona doğru yürürken koyu gri deri koltuklara ve Hades ile üç başlı köpeğinin camdan heykeliyle tamamlanan devasa eğlence sistemine hayranlıkla baktım.

Yeraltı dünyasının tanrısı. Nikolas'ın onunla bir bağ kurmasına şaşırmamıştım.

"Burası *bizim evimiz*." Nikolas başka bir açıklama yapmadan krom ve camdan yapılmış dönen merdivenlere yöneldi.

Peşinden giderek, "Stathoulislerin malikânesinde yaşadığını sanıyordum," dedim.

"Seni ailelerimiz duyma mesafesindeyken becermeyi planlamıyorum," diye cevap verdi duygusuz bir sesle.

"Ha!" Kaşlarımı çatarak arkasından bakarken adamın, smokinini nasıl da mükemmel bir şekilde doldurduğunu fark ettim. "Çok şanslı olacaksın."

İki yanında kapalı kapılar olan bir koridor boyunca yürüdük. Buraları daha sonra keşfedecektim. Şu anda Nikolas'la yapmamız gereken bir konuşma vardı.

Onu yatak odasına kadar takip ettikten sonra odanın ortasında durdum. Sağımda koyu gri ipek nevresimlerle örtülü büyük boy bir yatak vardı. Karartılmış pencereler tüm duvarı kaplıyordu.

Solumda ebeveyn banyosu, önümde ise evimdeki yatak odam büyüklüğünde bir gömme dolap vardı.

Nikolas ceketini çıkarıp boynundaki papyonu çözdü. Bembeyaz gömleğinin manşetlerini açtıktan sonra göğsünden aşağı doğru düğmelerini açmaya başladı.

Kaşlarımı kaldırdım. "Bu gece konuyu konuşacağımızı söylemiştin."

Bana doğru bakmadan bir iç çekti. "Yorgunum, Theresa."

"Umurumda değil," diye kestirip attım. "Bugün neler oldu öyle? Geçen hafta beni becerip bir çöp gibi kenara attın ve bugün benimle evlendin? Aklını mı kaçırdın sen?"

"Onun gibi bir şey," diye mırıldandı pantolonunu çıkarırken. Nikolas *boxer*ını çıkardığında diğer kaşım da havaya kalktı.

Onu ilk kez çıplak görüyordum ve sanki zihnim kısa devre yapmış gibi gözlerimi kırpıştırdım.

Kaslı vücudunu saran teni altın rengiydi. Dönüp bana doğru yürürken her kasından yayılan gücü görebiliyordum. Adamda sıfır utanma duygusu vardı ve kendinden çok emindi.

Gözlerim aşağıya kaydı ve başımı hafifçe yana eğdim.

Vay canına, canımın yanmasına şaşmamalı.

"Seni göndermediğime memnun ol, Theresa. Karım olarak tüm görevlerini yerine getirmeni bekliyorum."

"Aydınlat beni," diye mırıldandım gözlerimi onun karın kaslarına ve şekilli göğsüne çevirirken. "Nedir şu görevler?"

"Etkinliklerde bana eşlik edeceksin ve ben ne zaman istersem sekse hazır olacaksın."

Kıkırdadım ve bakışlarımı sonunda gözlerine çevirdim. "O zaman değişen bir şey yok." Parmağımdaki yüzüğe hiç bakmamıştım. Şu âna kadar. Elimi kaldırdığımda bakışlarım, ışığın altında parlayan devasa pırlantaya takıldı. "Neyse, en azından onca zahmete karşılık bir pırlantam var."

"O benim annemin yüzüğü. Biraz saygı göster," diye azarladı.

Annesinin yüzüğü mü?

Yüzüğe tekrar baktım ve üzerine işlenmiş zarif yaprak desenini gördüm. İnat ederek Nikolas'a ilgisiz bir ifadeyle baktım. "Bana bir paçavraymışım gibi davranmadığın gün, sana saygı göstereceğim."

Göt herifi iterek dolaba doğru yürüdüm. Kıyafetlerim sol tarafta asılı duruyor, devasa alanın dörtte birini bile doldurmuyordu.

Banyodan su sesi geliyordu. "Daha fazla kıyafetin olmasını beklerdim," dedi Nikolas.

O lanet gelinlikten kurtulabilmek için fermuara ulaşmaya çalışırken cevap verme zahmetine bile girmedim. Nikolas ellerimi iterek fermuarı açtı. Sıcak nefesi boynumda dolaşıyordu. "Hesabına gönderdiğim parayla ne yaptın?"

Bir kahkaha attım. "Bağışladım."

Beni omuzlarımdan tuttuğunda karnım, Nikolas'ın tüm saatlerinin, kravatlarının, kemerlerinin ve kol düğmelerinin olduğu altın ve cam çekmeceli adaya çarptı. Beni zorla altın çerçeveli adanın üzerine doğru eğdiğinde avuçlarım cama çarptı.

"Ne yaptın?" diye hırladı kulağıma.

"Parayı bağışladım."

Kıçıma vurduğunda çığlık yerine bir kahkaha attım. Bugün içimde bir şeyler kopmuş ve bu beni geri dönülmez bir şekilde değiştirmişti.

Artık Nikolas'tan korkmuyordum. Benimle evlenerek onun için önemli olduğumu göstermişti. Davranışları hâlâ soğuk ve acımasız olsa da bunu yapması milyonlarca kelimeye bedeldi.

Mafya lideri istemediği hiçbir şeyi yapmazdı.

Christos'la evlenmeme izin verememişti ve bunu sadece beni istediği için yapmış olabilirdi.

Beni tekrar tokatladığında yüzümde bir gülümseme belirdi. "Tanrım," diye inledim. "Bu kadar ön sevişme yeter."

Saten elbisemi vücudumdan yırtarak çıkardı. Külotumu da yırtıp atarken kumaşın tenimi yaktığını hissettim.

Tıpkı bir hafta önce olduğu gibi Nikolas, bu defa da içime acımasızca ve büyük bir saldırganlıkla girdi. Ardından gelen vahşi ve kontrolsüz vuruşlar içimi tamamen dolduruyordu ve her defasında sanki biraz daha derine giriyor gibiydi.

Cama karşı inledim ve parmaklarım bir yere tutunmaya çalışırken camın üzerinde parmak izi lekeleri oluşuyordu. Nefes nefeseydi ve bedeni, beni yok etmeye kararlı vahşi bir güç gibi hareket ediyordu.

Acı azalıp yerini saf bir arzuya bırakırken, "Nikolas," diye soludum. "Daha sert. Tüm gücünü hissetmek istiyorum."

Elini boynumun arkasına dolayarak beni cama doğru bastırdığında göğüslerimin altımda ezildiğini hissettim. Beni acımasızca kavrayarak ben kendimden geçene kadar içime girip çıktı.

Kalçama attığı sert bir tokatla, zevkin içime yayılmasına neden oldu. Adanın keskin kenarlarının tenime batmasıyla hazzın damarlarıma sızdığını hissettim. O kadar güçlüydü ki nefes alamıyordum, yalnızca inleyebiliyor, bağırabiliyordum.

Çok çok iyiydi.

Nikolas beni kendisine doğru çekince sırtım çıplak göğsüne çarptı. Ani bir nefesle kendini derinlerime gömdü. Alnını omzuma dayadı, kollarıyla beni sardı ve bedenimi acı verecek kadar sıktı.

Kocam tüm gücüyle beni sarıp bedenimden aldığı hazla içime boşalırken dudaklarımın kenarı zaferle kıvrıldı.

Tess:1 Nikolas:0

Nikolas

Dolabın arkasındaki duvarı boydan boya kaplayan aynada Tess'in yüzündeki sırıtışı görünce onu kucaklayarak yatağa götürdüm.

O lanet sırıtışı yüzünden silmeyi planlıyordum.

Onu yorganın üzerine atıp üzerine çıktım ve bacaklarını dizimle iterek açtım. "Bu oyunu seviyor musun?"

Zafer duygusuyla gözleri parıldarken başıyla onayladı.

Elimi bacaklarının arasına kaydırarak klitorisini sıkıştırdığımda bir çığlık attı. Sırtı kavislendi ve elimi uzaklaştırmaya çalıştı ama bileğini tutup onu yatağa sabitledim. Kafamı iki yana sallayarak, "Hayır. Kontrol sende değil," dedim.

Bacaklarını kapatmaya çalıştı ama ben omuzlarımla zorlayarak açtım. Burnumu, tıraş ettiği kıvrımlarından geçirerek ıslaklığından derin bir nefes aldım ve klitorisini bıraktım ama bunun nedeni onu sadece dişlerimin arasına almak istememdi.

Tess bana karşı koymaya başladı ama çabaları boşunaydı. Bileğini serbest bıraktım, böylece kalçalarından tutup onu olduğu yere sabitleyerek onu sertçe emmeye başladım.

Elleriyle saçlarımı acı verecek kadar avuçlayana ve vücudu sanki ona elektrik veriyormuşum gibi kasılana kadar acımasız tempoma devam ettim.

Orgazm olurken kulaklarıma müzik gibi gelen bir çığlık attı. Ancak o zaman parmaklarımla klitorisine hafifçe masaj yaparak onu rahatlattım.

Başımı kaldırıp kızarmış yanaklarını ve şakağından süzülen gözyaşlarını gördüğümde dudaklarım tatmin duygusuyla yukarı kıvrıldı. "Artık ödeştik."

Ona haddini bildirmeyi başardığımı sanıyordum ama yanılmıştım. Tess doğruldu ve dizlerinin üzerine çökerek göğsümü itti. "Daha işim bitmedi."

Gözleri hâlâ öfke saçıyordu ve sırf bunu ne kadar ileri götüreceğini görmek istediğim için yastıkların üzerine sırt üstü uzanıp rahatladım.

Tess bir an için ne yapacağından emin değilmiş gibi görünse de sonra parmaklarını aletimin etrafına sardı.

Parmakları uzunluğumun çevresini sarmaya yetmeyince diğer elini kullandı. Neredeyse kıkırdayacaktım ama o elini sıkıp sertçe hareket ettirmeye başladığında anında yeniden sertleştim.

Kaşlarını kaldırıp aletimin tam boyutuna gelmesini hayranlıkla izledi.

"Kahretsin," diye inledim ve bu dünyadaki hiçbir şey beni sonrasında olanlara hazırlayamazdı.

Tess bacaklarımın arasına yerleşip dudaklarını araladı ve beni ağzının olabildiğince derinlerine kadar aldı.

Oha. Siktir.

Aman Tanrım.

İçimden zevk dolu bir inilti yükseldi. Saçlarına uzanıp buklelerini sabitleyen tokaları çekip çıkararak yere attım.

"İşte böyle, *moró mou*," diye övdüm.

Başı aşağı yukarı hareket ederken dili aletimin hassas başının etrafında dolanıyordu. "Tanrım. Daha sert em," diye emrettim.

Tess beni nasıl tatmin edeceğini öğrenmeye açmış gibi itaat ederken bakışlarını yüzüme dikti.

Ağzına alışını izlerken parlayan gözleri ve aletimin etrafına sıkıca sarılmış dudaklarını görünce neredeyse patlayacaktım.

Siktir.

Kendime koyduğum sınırı yok ederek yine o kazanmıştı. Parmaklarımla yumuşak saçlarını avuçladım ve gözlerimiz kilitlenmiş bir şekilde kasıklarımı yukarı doğru iterek hepsini alması için onu zorladım. Gırtlağı aletimin etrafına kenetlenerek girişime direniyordu ve bu lanet olası bir nirvanaydı.

Öğürdü ve gözleri yaşardı ama uslu bir kız gibi hepsini aldı.

"Tanrım, Tess," diye inledim itişlerim gittikçe acımasızlaşırken. Dişlerini de oyuna dâhil ederek her hassas santimime sürtmeye başlayınca işim bitmişti. "Siktir. Siktir. Siktir." Bedenim kasıldı, çok güçlü bir orgazm içimde patlayarak kaslarımı kemiklerime kadar eritti ve tüm gücümü tüketti.

Tess her damlayı yuttuktan sonra bacaklarımın arasına oturarak beni serbest bıraktı. Bacağımı okşayarak gülümsedi. "Tess:2 Nikolas:1. Kendini geliştirmen gerek."

Yataktan kalkıp seksi kalçalarını sergileyerek banyoya doğru yürüdü. "Duşu açtığın için teşekkür ederim." Sonra kapı arkasından çarparak kapandı.

Dudaklarımda etkilenmiş bir gülümseme belirdi. Kendini gerçekten geliştirmişti.

Tess'i tanıdığımı, her şeyini çözdüğümü sanıyordum ama yanılmıştım. Kendisinin bile neler yapabileceğini bildiğini sanmıyordum.

Onun bir mafya kraliçesi olduğunu görmek eğlenceli olacaktı.

Tess, benim onun için sertleşmemden ne kadar etkilendiyse ben de onun evime yerleşirken yaptığı her hareketi izleyip etkileniyordum.

Kokusu havada asılı kalmıştı ve satın aldığımdan beri ilk kez buranın evim olduğunu hissettmiştim.

Omzumu duvara yaslayıp kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. Duştan sonra üzerime sadece bir eşofman giydim. Gözleri sürekli karın kaslarıma kaydığı için Tess'in hoşuna gitmiş gibi görünüyordu.

Dolabın kendi tarafını yeniden düzenledi, gerçi yerini değiştireceği pek bir şeyi yoktu.

Bu da bana bağışı hatırlattı.

"Ne kadar bağış yaptın?"

Tess omuz silkti. "Otuz bin."

Tanrım.

"Peki ya geri kalanı?"

"Annem için bir yatırım hesabı açıp on beş bin dolar yatırdım." Durakladı, kaşlarını çattı sonra beni azarlarcasına, "Mihrapta senin olacağını bana söylememesi için annemi tehdit mi ettin?" dedi.

Omuz silkme sırası bendeydi. "Senin aksine, diğer insanlar bir emir verdiğimde beni gerçekten dinliyor."

"Pislik," diye söylenerek dikkatini tekrar kıyafetlerine verdi.

"Bir daha bana öyle demeyeceksin." Ses tonum son derece sertti, böylece son derece ciddi olduğumu anlayacaktı.

Tess bana doğru döndü. "Neden? Hayatımı mahvedip sonra da benden saygı bekleyemezsin."

Aramızdaki mesafeyi kapatarak çenesini tuttum ve bana bakması için başını arkaya doğru eğdim. Bu bir güç hamlesiydi. "Neyi mahvettim, Theresa? Hâlâ okuyabilirsin, hâlâ yapımcı olarak kariyerine devam edebilirsin, hâlâ anneni ve arkadaşlarını görebilirsin. Neyi mahvettim?"

Gözlerinde bir şüphe belirdi. "Beni zorladın—"

"Kendi *isteğinle* kabul ediyorum dediğinde kafana silah dayamış biri görmedim." Nefeslerimiz birbirine karışana kadar eğildim, "İçine gömülmeden önce hayır kelimesini duymadım," diye ekledim. Dudaklarım onunkilere değdi. "Onun yerine inledin ve aletim için yalvardın."

Yüz ifadesi öfkeyle gerildi çünkü haklı olduğumu biliyordu.

"Tess:2 Nikolas:2. Yine ödeştik," diye alay ettim başparmağımı alt dudağına sürterek. "Tanrım, bu oyunu seviyorum."

"Benim hayatım bir oyun değil," dedi sıktığı dişlerinin arasından.

"Bunu başlatan sensin Theresa. Bir dahaki sefere bana karşı çıkmadan önce iki kere düşün." Çenesini elimden kurtararak bana ters ters baktı. "Tek gözün açık uyumayı unutma."

Beni iterek geçerken kıkırdadım. Gözlerim onun az sayıdaki kıyafetlerine takıldı. "Yarın bu dolabı bir kraliçeye layık eşyalarla dolduracaksın."

Yatak odasına girdiğimde Tess bana sırtını dönüp yorganın içine sokularak kendisine yabancı olan yatakta rahat bir yer bulmaya çalıştı.

Ona ulaşana kadar şiltenin üzerinde emekleyerek ilerledim, tekrar çenesinden tuttum ve yüzünü kendime çevirdim.

Dudaklarına bir öpücük kondurdum, bırakmadan önce dişlerimle alt dudağını çektim. "İyi geceler, karıcığım."

Hoşnutsuz bir ses çıkararak yorganı omzuna kadar çekti. "Tatlı rüyalar," diyerek benimle alay edince kıçına bir tokat yedi.

Yataktan kalkıp tüm ışıkları kapatmak için odadan çıktım. Oturma odasında durup televizyonu açarak güvenlik kamerası ekranını seçtim. Tüm korumaların yerlerinde olduğundan emin olduktan sonra yukarı çıkmadan önce her şeyi kapattım.

Yatak odasına girdiğimde Tess'i yatağımda güvenli bir şekilde yatarken görünce dudaklarımın kenarları kıvrıldı.

Yarın koruma ekibinin üç katına çıktığını öğrenince benimle yine kavga edecekti.

Kollarımı Tess'in altından geçirip onu kaldırdım.

"Ne oluyor, Nikolas!"

"Şşşt." Onu yatağın sağ tarafına yatırdım, böylece bir şey olursa onunla kapının arasında olacaktım.

Vücudunun ısıttığı yere uzandığımda Tess bunu fark etmiş gibi görünüyordu.

"Bana kenara geçmemi söyleyebilirdin," diye mırıldandı ama gözlerinin nasıl yumuşadığı, öfkesinin artık eskisi kadar güçlü olmadığı gözümden kaçmamıştı.

Kolumu kaldırıp ona imalı bir bakış attım. Gözlerini kıssa da yanıma sokulmak için daha da yaklaştı. Yanağını göğsüme yasladığında, dudaklarımı saçlarına bastırıp gözlerimi kapattım.

Tanrım, bugünkü kararımın onun hayatını tehlikeye atmasına izin verme. Umarım doğru şeyi yapmışımdır ve Tess için en güvenli yer benim yanımdır.

Bölüm 26

Tess

"Size on bir koruma eşlik edecek. Üçü sizinle aynı cipte, dördü önünüzde, dördü de arkanızda olacak." Nikolas kol düğmesini iliklerken duraklayarak bakışlarını bana çevirdi. "Anladın mı, Theresa?"

"Neden bu kadar çok?" diye sordum kızarmış ekmeğimi ısırmadan önce.

"Çünkü düşmanlarım için bir numaralı hedef hâline geldin," diye mırıldandı ceketini düzeltirken.

Tabureden inip ona doğru yürüdüm ve kravatını düzelttim. "Hiç takım elbise giymediğin oluyor mu?"

"Evet, seni becerirken ya da uyurken."

Oflayarak başımı iki yana salladım. "Kaç tane düşmanın var?"

Nikolas elini çeneme götürüp yüzümü yukarı doğru kaldırırken dokunuşu sert değildi, şefkatliydi. "Şu anda Sicilyalılarla savaş hâlindeyim."

Kahretsin, doğru ya. Geçen gün de bundan bahsetmişti.

Yüz hatları endişeyle gerildi. "Evden yalnızca gerçekten mecbur kalırsan çık."

Bu Nikolas'ın daha önce görmediğim bir yönüydü. Benim için endişeleniyordu.

Gözlerini yüzümde gezdirdi. "Bu konuda bana karşı gelme. Sicilyalılar şimdiden on üç adamımı öldürdü. Sana ulaşmaya çalışacaklardır."

Vay canına. Korku göğsümden içeri süzüldü çünkü bildiğim bir şey varsa o da savaş sırasında mafyanın boş durmadığıydı.

Gergin bir şekilde dudaklarımı yaladım. "O zaman neden benimle evlendin? Neden başta istediğin gibi Christos'la gitmeme izin vermedin?"

"Çünkü ben bencil biriyim," diye itiraf ettiğinde çok şaşırdım. Başını eğip dudaklarını dudaklarıma değdirdiğinde ise kendimi tutmadım. Bu adamla anlaşamıyor olabilirdim ama onu arzuladığım kesindi.

Ellerimi çenesine doğru kaldırdım ve öpücüğü derinleştirdiğinde içimi bir haz duygusu kapladı. Nikolas bir kolunu bana doladı, sonra vücuduna doğru sertçe çekti, ayak parmaklarım yere zar zor değiyordu.

Parmaklarım saçlarının arasına kaydı, aramızdaki tutku asla tam olarak sönmeyecek gibi görünen bir ateşi tutuşturdu. Aramızda her zaman en ufak bir kışkırtmayla alevlenmeye hazır közler vardı.

Nikolas geri çekilince inledim, işe gitmesini değil yatakta benimle kalmasını istiyordum. Bunu ona yüksek sesle itiraf edecek değildim tabii.

"Kıyafetleri internetten sipariş et," diye talimat verip bana siyah bir kredi kartı uzattı. Bana saçma sapan bir bakış atarak, "Ve evimizde kal," diye ekledi.

Evimizde.

Burayı evimiz olarak düşünmem biraz zaman alacaktı.

Ben cevap vermeyince Nikolas'ın yüzünde bir uyarı ifadesi belirdi. "Bana anladığını söyle, Theresa."

"Evet, tamam. Seni duydum."

Tezgâha doğru yürümeden önce başını iki yana salladı. Kahvemin yarısını içip kızarmış ekmeğimin kalanını çaldıktan sonra asansöre doğru gidişini izledim. "Öğle yemeği için döneceğim." Kapılar arkasından kapanmadan önce Nikolas kızarmış ekmeğimi ısırırken bana göz kırptı.

Yalnız kalır kalmaz gülümsemek için kendime izin verdim çünkü Nikolas'tan ne kadar nefret etmek istesem de son yirmi dört saat tam anlamıyla korkunç geçmemişti.

Aksine, tam tersi olmuştu.

Giysilerin dizilmiş olduğu dizüstü bilgisayarımın ekranına bakarken hiçbir kıyafete dikkatimi veremiyordum. Düşüncelerim Nikolas ve son yirmi dört saat içinde olan şeylerin etrafında dönüp duruyordu.

Tanrım, geçen hafta neydi öyle. Hâlâ çılgınca geliyordu ve aklımı toparlamakta zorlanıyordum.

Hâlâ kızgın mıydım? *Evet.*

Son yedi gündür tam bir karmaşanın içindeydim ve sonunda Nikolas'la evlenmiştim.

Aramızdaki şeylerin nasıl geliştiğini anlamaya çalışırken kaşlarımı çattım. Birbirini tanımayan iki yabancıdan düşmana dönüşmüştük... Şimdi ne olduğumuzdan emin değildim. Evli olmamız dışında...

Aklımdan üvey ağabeyimle evlendiğim düşüncesi geçtiğinde kaşlarımı havaya kaldırdım. Sonra başımı iki yana sallayarak bu düşünceyi hızlıca savuşturdum. O asla benim üvey ağabeyim olmamıştı. Ebeveynlerimizin evli olması sayılmazdı.

En azından Yunanistan'a taşınmak zorunda değildim. Kendime karşı gerçekten dürüst olmam gerekirse Christos'la evlenmek zorunda kalmadığım için rahatlamıştım. İnsan bilmediği şeytandansa, bildiği şeytanı tercih ediyordu... Ya da onun gibi bir şey.

Ve onunla seks, akılalmaz derecede ateşliydi. Bu da bir bonus olmuştu.

Kanepede daha rahat bir pozisyona geçip başımı arkaya yaslayarak tavana baktım.

Nikolas'la evliyim. Vay canına.

Bu farkındalık en olmadık anlarda aklıma gelip duruyordu.

Başımı kaldırıp parmağımdaki alyansa baktım.

Annesinin yüzüğünü taktığımı düşününce göğsümde garip bir sızı hissettim.

Bu evlilik konusunda ciddi olduğu anlamına geliyor olmalıydı, değil mi?

Nikolas yıllarca evlenmekten kaçmayı başarmıştı. Otuz altı yaşındaydı ve istediği kadını seçebilirdi.

Yine de yüzüğü benim parmağımdaydı.

Zihnim sonu iyi bir yere gitmeyen karanlık bir yola sürükleniyordu. Bana sadık olacak mıydı? Bu sadece onun beni kontrol etme yolu muydu?

Yine de eğitimime devam etmeme ve kariyer yapmama izin vermişti.

Ne olduğunu ve tüm bunların geleceğim için ne anlama geldiğini anlamaya çalışmaktan kafam karışmış bir hâlde derin bir nefes alıp dizüstü bilgisayarımın ekranına odaklandım.

Beğendiğim bir butik bulunca telefonumu elime alıp Athina'nın numarasını tuşladım. "Günaydın," diye cevap verdi neşeyle. "İlk geceniz nasıldı?" Sadece iki saniye sonra, "Hayır, bana anlatma. Bilmek istemiyorum. Nasılsın?" dedi.

"Yardıma ihtiyacım var. Nikolas dolabın bana ait olan kısmını doldurmamı söyledi. Bir şeyler bul—"

"Hemen geliyorum."

"Onun çatı katı süitindeyim."

"Bana otuz dakika ver."

"Tamam."

Telefonu kapattıktan sonra butiğin ana sayfasını dizüstü bilgisayarıma kaydedip bilgisayarı kapattım. Yatarken giydiğim şortumu ve tişörtümü değiştirmek için kalkıp üst kata çıktım. Bir tayt ve bol bir gömlek giydim ve yatağı toplamaya karar verdim.

Yatak odasını toparladıktan sonra biraz meraklı davranıp çekmeceleri açtım ve Nikolas'ın eşyalarının durduğu tarafa baktım. Parfümünün kokusunu alınca ayağa kalkıp deli gibi havayı kokladım, sonra da banyoya gittim. İlginç bir şey bulamayınca pes edip aşağıya indim ve bulaşık makinesine birkaç tabak yerleştirdim.

Yapacak başka bir şey olmadığından, tavandan zemine kadar uzanan etkileyici pencerelerin önünde durup şehre baktım.

Manzara çok güzel.

Çok geçmeden düşüncelerim Nikolas'a kaydı. Bana dokunuşu, çıkardığı sesler, bedeninin üzerimde hareket edişi... Bu durum beni her şeyin fiziksel olup olamayacağını merak etmeye itmişti.

Orgazm olduğunda, sanki beni bırakma düşüncesine dayanamıyormuş gibi hep bana sarılıyordu.

Eskiden bana karşı son derece sertti ama son zamanlarda... Taleplerinde hâlâ katı olsa da o hırçınlığı yok olmuştu.

Belki de...

Hayır, beni sevmesine imkân yoktu. Bu şimdiye kadarki en saçma düşünceydi.

Kendi kendime başımı iki yana sallayarak pencereden uzaklaşırken asansörün kapısı açıldı.

Athina giriş kapısından içeri adımını atarken, "Geldim," diye seslendi.

"Hoş geldin." Onu oturma odasında karşıladım ve havadan öpüştük. "Geldiğin için teşekkürler." Her zamanki gibi bir mafya prensesinin gücünü yansıtacak şekilde şık bir kıyafet giymişti.

Evet, yardım istemek için doğru kişiydi.

Kol saatine baktı. "Benim genelde alışveriş yaptığım butik, denemen için sana bir sürü kıyafet getirecek. Beklerken biraz kahve içelim."

Mutfağa doğru yürüdüm ve Athina kahvaltı köşesindeki taburelerden birine otururken ben de kahveleri hazırladım.

"Nikolas'ı öldürmek istiyormuş gibi görünmüyorsun," dedi yüzümü inceleyen bakışlarıyla. "Umarım onunla her şeyi konuşmuşsunuzdur?"

Kahvesini önüne koyarken bir kahkaha patlattım. Tezgâha yaslanarak, "Pek konuşmadık," diye cevap verdim.

Burnunu kırıştırdı. "Abimin karısı olabilirsin ve seni gerçekten seviyorum ama ağabeyimin seks hayatını bilmek istemiyorum."

Kaşlarımı kaldırarak başımı iki yana salladım. "Merak etme. Seninle asla paylaşmayacağım tek şey bu."

Yatak odasında yaşanan yatak odasında kalır.

Athina'dan biraz bilgi almayı umarak, "Hâlâ Nikolas'ı tanımaya çalışıyorum. Bildiğim tek şey onu neyin sinirlendirdiği."

Ben.

Athina bana cesaretlendirici bir bakış attı. "Biliyorum... Daha iyi bir sözcükle ifade edemediğim için talepkâr diyebilirz ama o iyi niyetlidir, Tess. Omuzlarında çok yük var ve sadece hepimizi güvende tutmak istiyor."

"Anlıyorum." Fincanımı tezgâha bıraktım. "Hiç rahatladığı oluyor mu?"

Yüzünde endişeli bir ifade belirdi. "Pek değil."

Daha derine inerek, "Hiç âşık oldu mu?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Bildiğim kadarıyla hayır. Tanışmamız için eve hiç kadın getirmedi." Kaşlarımı tekrar kaldırdım. "İlginç."

Athina başıyla onayladı. "Evet, o yüzden seninle evleneceğini açıkladığında yaşadığım şaşkınlığı tahmin edebilirsin."

"Ne zaman öğrendin?"

Omuz silkti. "Kelimenin tam anlamıyla kiliseye gittiğimde. Ben de en az senin kadar şaşırdım."

Vay canına, gerçekten de son dakikaya kadar beklemişti.

Athina kahvenin kalanını da içtikten sonra bana gülümsedi. "Eğer istemeseydi seninle evlenmezdi, Tess. Seni seviyor mu bilmiyorum ama önemsediğinden eminim. Nikolas'ı daha önce hiç bu kadar sarsılmış görmemiştim."

Ona minnettar bir ifadeyle gülümsedim çünkü gerçekten de sorularıma cevap vermek zorunda değildi. "Teşekkürler Athina."

"Nikolas talepkâr olabilir ama bir o kadar da cömerttir." Ayağa kalkarken gözleri benimkilere kilitlendi. "Ağabeyimin saygı duyduğu bir şey varsa o da evliliğin kutsallığıdır. Bu yüzden

yeminlerinizi bozmayın. Nikolas ölüm sizi ayırana kadar derken ciddiydi."

Sırtımdan aşağı doğru yayılan bir ürperti hissettim çünkü kelimeler çifte anlam taşıyor gibi geliyordu. Yine de, "Bu bana sadık kalacağı anlamına mı geliyor?" diye sordum.

"Evet ve karşılığında aynı şeyi bekliyor."

"Anladım."

Göğsümde bir rahatlama hissettim ve Athina bunu yüzümde görmüş olacak ki, "Ayrıca bir kadına asla el kaldırmaz. Bu onun yapacağı bir şey değil," diye ekledi.

Gerçekten bilmem gereken tüm bu bilgiler için minnettar olduğumu hissederek Athina'ya yaklaştım ve ona sarıldım. "Bunu duymaya ihtiyacım vardı."

"Biliyorum." Geri çekildi ve bana sıcak bir şekilde gülümsedi. "Lütfen... Nikolas'ı mutlu etmeye çalışacak mısın?"

Bunun Athina için ne kadar önemli olduğunu görebiliyordum ve onu hayal kırıklığına uğratmak istemediğim için başımı evet anlamında salladım. "Elimden geleni yapacağım."

"Tek istediğim bu."

"Yine de yolda engeller olabilir," diye uyardım. "O kolay biri değil."

Ama onu uykusunda öldürmeye çalışmayacağım.

Bu bir başlangıçtı ama öfkemle başa çıkmam biraz zaman alacaktı. Nikolas'la aramızda Athina'nın bilmediği çok şey olmuştu.

Nikolas

Öğle yemeği için çatı katına çıktım ama girişte aniden durdum.

Siktir.

Sıra sıra dizilmiş kıyafetleri, insanları, gürültüyü fark edince anında bir adım geriledim.

"Nikolas! Eve gelmişsin. Güzel," diye seslendi Athina ben kaçamadan.

"Tess ve ben karar veremedik, bu yüzden senin fikrine ihtiyacımız var."

Kız kardeşim kolumdan tutup beni oturma odasına sürükledi. Mor saçlı bir adam yanımdan hızla geçerken kaşmir paltosu neredeyse yüzüme bir tokat gibi çarpıyordu.

Athina beni bir kanepeye itti ve "Tess, altın rengi elbiseyi tekrar giy," diye seslendi.

"Ne?" diye bağırdı Tess misafir tuvaletinden.

"Altın rengi elbiseyi tekrar giy," diye bağırdı Athina avazı çıktığı kadar.

Lanet olsun.

Ayağa kalkmaya yeltendim ama kardeşim beni geri itti ve sonra da bana uyaran bir bakış attı.

"Oturacaksın ve fikrini söyleyeceksin. Tess çok çaba harcadı, birbiri ardına kıyafetler denedi. Ona destek ol."

Tek kaşımı kaldırıp cesur kız kardeşime baktım ve tam ona ilgilenmem gereken daha önemli şeyler olduğunu söylemek üzereyken tuvaletin kapısı açıldı ve Tess dışarı çıktı.

Derin bir nefes aldım ve gördüğüm manzarayı dikkatle süzdüm. Elbisesi çok kısaydı ve o seksi kalçalarını neredeyse hiç örtmemişti.

"Hayatta olmaz," diye bağırarak tuvaleti işaret ettim. "Hemen çıkar şunu."

Tess tuvalete girip gözden kaybolmadan önce Athina'ya kaşlarını çatarak, "Sana söylemiştim," dedi.

Bakışlarımı kız kardeşime çevirerek başımı sertçe iki yana salladım. "Şu dekolte elbiseleri bırak artık."

"Ama Tess'in harika bacakları ve sahip olmak için tomarla para ödeyeceğim bir poposu var."

"Biliyorum." Ayağa kalkıp ceketimin düğmelerini açarak omuz silktim. "Vancouver'daki tüm erkeklerin karıma salyalarını akıtarak bakmalarına gerek yok."

Athina'nın yüzünde sinsi bir gülümseme belirdi. "Ayy... Kıskanıyorsun."

"Çok haklısın, kıskandım," diye homurdandım, inkâr etme zahmetine bile girmeden. Sonra da rahatça oturup koltuğa kuruldum.

Birisi Tess'in düzgün kıyafetler almasını sağlamalıydı.

Tuvaletin kapısı tekrar açıldı ve Tess üzerinde hâlâ çok dar olan kısmen uygun bir pantolon ve ipek bir bluzla dışarı çıktı.

Etrafında döndüğünde, gözlerimi kıstım çünkü kalçaları yine tamamen ortadaydı.

"Daha bol bir şey yok mu?" Ses tonumdaki kızgınlık açıkça belli oluyordu.

Tess'in omuzları çöktü. "Onun yerine çöp torbası giyeyim mi?"

Bu da bir seçenekti tabii.

Bakışlarım yeni eşimin üzerinde gezindi. Kahretsin, bir çöp torbası bile onun güzelliğini gizleyemezdi. En azından şu an açıkta bir yeri yoktu.

"Bu kıyafet de olur," diye mırıldandım ve o tuvalete geri dönmeden önce, "Buraya gel," diye emrettim.

Tess iç geçirse de itaat ederek gelip önümde durdu. Parmağımla eğilmesini işaret ettim. Bu sefer de dediğimi yaparken gözlerini devirdi. Ulaşabileceğim bir mesafeye geldiğinde, parmaklarımı boynunun arkasına dolayıp onu öpebilmek için kendime doğru çektim. Öpücüğü çok uzatmadım.

Geri çekildiğimde, ipek bluzu fazla aşağıda durduğu için göğüs dekoltesini çok net görebiliyordum ve bu nedenle, "Bu bluz hayatta olmaz," diye homurdandım.

Tess doğrulurken gözlerini bana dikti. "Yapacak işin yok mu senin?"

"Bugün pazar," diye hatırlattım. "Bu arada, öğle yemeğinde ne yemek istersin?"

Bir an düşündükten sonra, "Dışarıdan sipariş mi vereceğiz?" diye sordu.

"Evet." Dışarı çıkacak enerjim yoktu.

"Suşi?"

Başımla onaylayarak bu işi bir an önce halledebilmemiz için kıyafet provasına dönmesini işaret ettim.

Çatı katı süitinin boşalması ve her şeyin normale dönmesi dört saat sürmüştü. Elbette Tess'in birbiri ardına kıyafet denemelerini izlemekten yorgun düşmüştüm. İç çekerek yanıma çöktü. "Spor salonuna gitmişim gibi hissediyorum."

Gövdemle birlikte ona dönerek kolumu kanepenin arkasına yasladım. "Aldığın her şey içine sindi mi?"

Tess bana baktı, bakışlarını yavaşça yüzümde gezdirdi. "Asıl soru, senin içine sindi mi? Benim pek söz hakkım olmadı."

Dudaklarımın kenarı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Paylaşmayı sevmem." Diğer elimi vücudunun üzerinde gezdirdim. "Her santimin bana ait."

Bir kahkaha attı ama gözlerinde bir hüzün belirdi.

Başımı eğerek, "Söylediğime katılmıyor musun?" diye sordum.

Pencerelere doğru bakarken, "Sadece bir et parçası olarak değil, kişiliğim ve sunabileceğim diğer her şey için takdir edilmek isterdim," dedi.

Sözleri içimi acıtmıştı, elimi uzattım ve çenesinden tutarak onu tekrar bana bakmaya zorladım. "Sen bir et parçası değilsin. İnan bana, eğer öyle olsaydı istediğimi alır ve yoluma devam ederdim."

Tess bileğimi kavradı ama elimi yüzünden çekmedi. Uzun bir süre bana baktıktan sonra, "Tanıştığımızdan beri işler çığırından çıktı. Anlaşamıyoruz bile. Neden benimle evlendin?"

Elimi boynunun yanına indirdim ve nabzını hissederken gözlerine bakıp bekledim. Çok geçmeden kalp atışları hızlanıp parmaklarımın altında çırpınmaya başlayınca, "Kalbinin

hızlanması için tek bir bakışım yetiyor," diye fısıldadım. Onun da benim üzerimde aynı etkiyi yarattığını hissedebilmesi için elini tutup göğsüme bastırdım. "İşte bu yüzden seninle evlendim. Sadece nefes alarak bile kalbimin daha hızlı atmasını sağlıyorsun."

Tess'in yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. Gergin bir şekilde dudaklarını ıslattıktan sonra, "Beni seviyor musun ki Nikolas?" diye sordu.

Tahmin edebileceğinden daha fazla.

Tess'i bırakarak ayağa kalktım ve bir şişe su almak için mutfağa doğru yürüdüm. "Seni önemseyip önemsemediğimi mi soruyorsun?" Gözlerim ona doğru kaydı ve başını evet der gibi salladığında dürüstçe, "Önemsiyorum," diye cevap verdim.

Ben şişeyi açıp bir yudum alırken o da kalkıp mutfağa geldi.

"Yani sence aramızdaki evlilik yürüyebilir mi? Sonunda birbirimizi öldürmeyiz, değil mi?"

Şişeyi tezgâhın üzerine bırakıp bir elimi Tess'in kalçasına koydum ve onu kendime doğru çektim. "Bunu sadece zaman gösterecek." Evlilik konusundaki duruşumu anlamasını istediğim için, "Ama asla boşanma tehditleri olmayacak. Ne olursa olsun yeminlerimize sadık kalacağız."

Kollarımı ona dolayarak ellerimi kalçasına götürdüm ve onu sıkıca kavradım.

Gözlerinde arzunun alevlendiğini gördüm, elleriyle çenemi tutarak parmak uçlarına kalktı ve dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Yani bunu gerçekten yapıyor muyuz?"

"Kesinlikle," diye mırıldandım. Alt dudağını ısırarak öpüşmemizi biraz derinleştirirken dilimle onunkini okşadım.

Kendimi onun bedeninde kaybedemeden önce Tess geri çekildi. "O zaman sanırım birbirimizi gerçekten tanımamız

gerekiyor." Bedenini elimden kurtarıp su şişemi aldı ve bir yudum içti. Karşımdaki tezgâha yaslanarak, "Neden bu kadar çabuk sinirleniyorsun?" diye sordu.

Bir kahkaha attım. "Sabır sadece insanlara benimle uğraşma fırsatı verir. Çabuk sinirlenmek onların tasmasını kısa tutar."

Az önce söylediklerimi düşünüyor gibi görünüyordu ve sonra temkinli bir şekilde, "Çatışma konusunda pek iyi değilimdir," diye itiraf etti.

"Konu ben olduğumda çatışmakta oldukça iyi gibisin," dedim çünkü boyun eğmesi için epey gözdağı vermem gerekmişti. Genelde aileme yaptığımdan daha fazla...

Tess yine dudaklarını ıslattı. Bir şey söylemek ister gibiydi ama sonra vazgeçti. "Söyle," diye onu cesaretlendirdim çünkü kendini tutmasını istemiyordum.

Başını iki yana salladı ve sonra derin bir nefes alıp başka bir soru sordu. "Şunu açıklığa kavuşturalım, normal rutinime devam edebilir miyim?"

"Sadece toplum içindeyken dikkatli ol ve korumalarının yanından ayrılma."

"Peki ya..." burnunu şirin bir şekilde kıvırarak, "Evde? Evim ne olacak? Eşyalarım?" diye sordu.

Omuz silkerek bir bacağımı diğerinin üzerine attım ve tezgâha yaslandım. "Eşyalarını buraya getir, dairenle ne yapacağın sana kalmış."

"Yani bende kalabilir mi?"

"Elbette."

"Ve *eşyalarımı* senin evinin her tarafına dağıtabilir miyim?"

En uzun *normal* konuşmamızın bu olduğu dikkatimden kaçmamıştı.

"Çatı katı artık senin evin. Eşyalarına takılıp düşmediğim ve burası düzenli kaldığı sürece ne istersen getirebilirsin."

Gözlerimiz kilitlendi ve aramızdaki hava ısınmaya başladığında Tess kaşlarını kaldırarak yavaş bir nefes verdi. "Vay canına, bunu gerçekten yapıyoruz."

"Yapıyoruz." Tezgâhtan uzaklaşarak aramızdaki mesafeyi kapattım ve yüzünü ellerimin arasına aldım. "Sormak istediğin başka soru var mı?"

Bakışlarını yüzümde gezdirdi. "Şimdilik yok."

"Güzel," diye homurdandım. Dudaklarına yapışarak her bir santiminin tadını çıkardım.

Tess

Son iki hafta... Hoş geçti denebilirdi.

Nikolas kafamı koparmadı. Sadece çıplak olduğumuzda beni ısırıyordu. Adamın müthiş bir cinsel açlığı vardı ama ona ayak uydurmaya alışıyordum.

Okula bir koruma ordusuyla gitmek saçma gelse de onlara tahammül ediyordum çünkü en son istediğim şey öldürülüp bir çukura atılmaktı. Nikolas iş hakkında pek konuşmuyordu ve ben de mafyanın karanlık yüzünü öğrenmek istemediğim için soru sormuyordum.

Annette ve Jake'e evlendiğimi söylememiştim. Nedenini bilmiyordum ama onlar parmağımdaki yüzüğü fark edene kadar tek kelime etmeyecektim.

Dürüst olmak gerekirse sebebi, hâlâ gerçek değilmiş gibi hissetmemdi.

Nikolas'la yaşamam. Onun eve, benim yanıma gelmesi. Birlikte yemek yememiz, aynı yatağı paylaşmamız. Gerçi her şey

hoşuma gitmeye başlamıştı ve hissettiğim öfke yavaş yavaş yok oluyordu.

Tanrım, Nikolas'ın beni gerçekten seveceği kimin aklına gelirdi?

Bazen her şey çok çılgınca geliyordu ama bazen de sanki olması gereken buymuş gibi doğal hissettiriyordu.

Dediğim gibi, garipti.

Aynadaki yansımama bakarken bakışlarım şifon elbisenin üzerinde gezindi. Açık pembe kumaş omuzlarımda toplanıyor, kalem elbise modelinde iniyor ve dizlerimin altında bitiyordu. Siyah topuklu ayakkabılar giyerek siyah obsidiyen bir kolye ile kombini tamamlayan küpeler taktım ve saçlarımı dağınık bir topuz yaptım.

Dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Fena değil, Tess."

"Hiç de fena değil," diye mırıldandı Nikolas aniden arkamdan.

Gözlerim aynada onunkileri bulduğunda, arkamda durup ellerini kalçalarıma yerleştirmesini izledim.

Bakışları benimkilere kilitlenmişken eğilip çıplak omzuma bir öpücük kondurdu. "Çok güzel görünüyorsun."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım. Bu ânın bu kadar özel hissettirmesini beklemiyordum.

Nikolas'ın bana bakışında... Sanki onun için gerçekten değerliymişim gibi bir derinlik vardı. Bu, hayatımın ilk on yedi yılında büyük bir darbe alan öz güvenimi yerine getirmişti.

Ânın etkisiyle nefesim titrerken kalbinin teklediğini hissettim. Bu da kendimi savunmasız hissetmeme neden oldu. "Eğer ciddi değilsen bana öyle bakma," diye fısıldadım.

Beni geriye doğru çektiğinde göğsünü kürek kemiklerime bastırdı. Saçlarımın kokusunu içine çekip, "Theresa, ben ciddi olmadığım bir şeyi asla yapmam," dedi.

Tanrım.

Kalbim sıkıştı ve midemde kelebeklerden oluşan bir renk cümbüşü patladı. Nefesim kesilince içime bir panik duygusu sızdı.

Eğer ona âşık olursam bu adam ne yapacaktı? Bunu beni kontrol etmek için kullanır mıydı? Kalbimi kırar mıydı?

Zihnimde dönen sorulara rağmen siyah el çantamı alarak kendimi gülümsemeye zorladım. "Hazırsan ben de hazırım."

"Hazır mısın?" diye sorarken sözleri imalıydı.

"Athina'nın doğum günü partisi için," diye ekledim.

Nikolas yavaşça başını salladıktan sonra giyinme odasından çıkabilmem için geri çekildi.

Bu beklenmedik şekilde etkileyici bir an.

Asansöre bindik ve Nikolas arkamda durduğunda göğsü koluma değdi. Omzumun üzerinden ona baktım. Gözleri bana kayınca hemen önüme döndüm. Kapılar tekrar açılır açılmaz popoma bir şaplak attı. "Önden buyrun, *kardiá mou*."

Şaşkınlıktan ağzım açık kaldı. Nabzım hızlanırken bir şekilde yürümeyi başardım.

Kalbim mi?

Az önce bana gerçekten böyle mi seslenmişti?

İçim kıpır kıpır olmuştu ve kendimi daha da gergin hissetmeye başladım. Daha çok bir uçurumun kenarında duruyormuşum ve atlarsam Nikolas'ın beni yakalamaya zahmet edip etmeyeceğinden emin değilmişim gibi bir histi.

Seni önemsediğini söyledi.

İlk tanıştığınız zamanki kadar agresif değil.

Kızım, adam sana kraliçe gibi davranıyor.

Belki de ona âşık olmak o kadar da kötü bir şey değildi. Yani, sonuçta evliydik.

Yine de kalbimi Nikolas'a vermek büyük bir riskti. Onu avucunun içinde ezebilir ya da değerini bilebilirdi. Onun ne yapacağını sadece Tanrı biliyordu.

Cipin arka koltuğuna geçtikten sonra Nikolas emniyet kemerimi bağlamak için eğildi ve koltuğa yaslanmadan önce dudağımın kenarına bir öpücük kondurdu.

Önümdeki geceye odaklanmaya çalışarak çantamı biraz daha sıkı kavradım. Bu Athena'nın doğum günü partisiydi ve Nikolas'la ben ilk kez evli bir çift olarak görünecektik.

"Benden ne bekleniyor?" diye sordum her şeyi berbat etmemek için.

"Ne demek istiyorsun?" Elime uzanırken bakışlarını bana çevirdi. Parmaklarımı çantamdan çeker çekmez elimi tuttu.

"Senin yanında kalmam mı gerekiyor? Yoksa ortama mı karışmalıyım?" Garip bir yüz ifadesi takındım. "Nasıl kaynaşılacağını bildiğimden değil."

Nikolas elimi kaldırarak üzerine şefkatli bir öpücük kondurdu. "Bu bir parti, Tess. Keyfine bak. Athina'yı ilgi odağı yap. Buna bayılacaktır."

"Tamam." Bunu yapabilirdim.

Loukas cipi durdurduğunda Stathoulis malikânesinde parlayan tüm o ışıklara baktım.

Malikâne her zamankinden daha etkileyici görünüyordu. Araçtan indiğimizde kırmızı halıyı takip ederek giriş salonuna geçtik.

Azur mavisi ve altın rengi dekora hayranlıkla bakarak, "Vay canına, ne kadar da süslemişler," diye mırıldandım.

"Unutma, babam ona *mpampà** demeni bekleyecek," diye bilgilendirdi Nikolas.

---

* *Yun.* Baba. -ed.n.

Bu hiç de garip bir durum olmayacaktı. Bu sözleri en son söylediğimde babam hayattaydı.

Nikolas elimi sıkı sıkı tutarken klasik müziğin havayı doldurduğu ve insanların çoktan toplandığı eğlence salonuna girdik.

Şiddetli bir kahkaha sesi sırtımdan aşağı tedirgin bir ürperti yayılmasına neden oldu ve içgüdüsel olarak kaslarım gerildi. İrkilerek gözlerimi çevirdiğimde onu gördüm.

Irene. Kuzenim.

Olamaz.

Onun burada ne işi vardı? Nikolas'la düğünümüze gelemediği için Avrupa seyahatini uzattığını sanmıştım.

Geçmiş, yeniden su yüzüne çıkacak gibi olduğunda korkuyla elimi göğsüme bastırdım.

Bu gece olmazdı.

Kahretsin.

Bakışlarım en kötü kâbusuma kilitlenmişken nefes alışım hızlanmaya, duvarlar üzerime üzerime gelmeye başlamıştı.

Dilini keseceğim...

"Sorun nedir?" Nikolas beni çekerek durdurdu ve yüzümü kendisine çevirdi.

Her nasılsa gergin dudaklarıma bir gülümseme yerleştirmeyi başardım. "Bir şey yok. Sadece çok fazla insan var."

Bana doğru eğildi ve dudakları alnıma değdiğinde derin bir nefes aldım, bu geceyi atlatabilmek için onun gücünün bir kısmını içime çekmeye çalıştım.

Geçmişimle yüzleşmek bir yana, yaşadığım travmanın sorumlusu olan canavarla yüz yüze gelmek bu gece beklediğim en son şeydi.

Tanrım, onu iki yıldır görmüyordum ve çok mutluydum. Neden şimdi gelmişti ki?

Irene'nin yüksek perdeden kahkahası yaklaştıkça Nikolas'a olabildiğince sokulmaktan kendimi alamadım.

Lütfen beni fark etmesin. Lütfen. Lütfen. Lütfen. Lütfen.

Zihnim, bu çıkmazdan kurtulmanın yollarını arıyordu ama ben daha sağlam bir plan yapamadan Irene'nin, "Yoksa bu Theresa mı?" dediğini duydum.

Hayır.

Tanrım.

Midem düğüm düğüm oldu. Arkamı dönüp onunla yüzleşmek için sahip olduğum bütün gücü harcadığımdan gülümseyemiyordum ve kalbim âdeta kaburgalarıma çarpıyordu. Gözlerimi, benden bir karış daha uzun ve benim iki katım kadar olan Irene'nin gözlerine diktiğimde ağzımın anında kuruduğunu hissettim.

Annene söylersen o yalancı dilini kesip yolun karşısındaki köpeğe yediririm. Cesaretin varsa söyle. (*Boynumdaki parmaklarını sıktığında nefes almakta zorlanıyorum.*) *En iyisi boynunu kırayım. Ölü kaltaklar ispiyonculuk yapamaz.*

Nefes al, Tess. Nefes al.

"Düğününüze gelemediğim için üzgünüm. Son dakika haberim oldu," dedi Irene küçümseyerek. Sonra bakışlarını Nikolas'a çevirdi ve o nefret dolu yüzüne baştan çıkarıcı bir gülümseme yayıldı. "Nikolas, umarım iyisindir."

Nikolas ona bakmadı bile. Diğer konuklara göz gezdirdikten sonra bana döndü. Elimdeki titremeyi hissetmiş olacak ki kaşlarını çatıp bana baktı ve sonra gözlerini Irene'ye çevirdi. "Hatırlayamadım, siz kimdiniz?"

Irene ona elini uzattı. "Irene Drakatos. Theresa'nın kuzeni. Birbirimizi en son senin otuzuncu yaş günü partinde görmüştük." Gözleri bir an için onaylamayan bir ifadeyle bana kaydı, sonra tekrar Nikolas'a baktı. "Bir Drakatos'la evlenmen ne büyük sürpriz. Hiçbirimizin senin için yeterince iyi olmadığını sanıyordum."

Sikeyim.

Irene'nin elini görmezden gelen Nikolas, ona tehditkâr bir adımla yaklaşırken beni hafifçe arkasına doğru çekti. "Theresa'yı görene kadar hiçbiriniz öyle değildiniz. Drakatos soyunun gerçekten bir kraliçe doğurmayı başardığını gördüğümdeki *şaşkınlığımı* hayal edemezsin."

Dudaklarımın kenarı belli belirsiz kıvrıldı. Şu anda Nikolas'a karşı müthiş bir bağ hissediyordum... Hatta içimde bir sevgi patlaması vardı.

Birden aval aval bakan Irene'yi geride bırakarak yürümeye başladık.

"Onun seninle akraba olduğuna inanamıyorum. Biriniz evlat edinilmiş olmalı," diye mırıldandı Nikolas, sonra Athina'ya ulaştığımızda yüzüne bir gülümseme yayıldı.

Athina'nın doğum gününü kutladığım sırada birden bugün hiç Xanax içmediğimi fark ettim, eskiden Irene'yle karşı karşıya geldiğimde endişeden bayılırdım.

Nikolas'ın kolunu biraz daha sıkı kavradım ve ona yaklaşarak diğer avucumu da koluna koydum.

Eğilip şakağıma bir öpücük kondurduktan sonra, "Her şey yolunda mı?" diye fısıldadı.

Başımla onaylarken Irene'nin bana zarar veremeyeceğini bildiğim tek yer olan Nikolas'ın kollarına atılma isteğimi bastırmaya çalıştım.

"Şifon elbisenin içinde muhteşem görüneceğini biliyordum," diye iltifat etti Athina.

Gülümsememi yüzümde tutmaya odaklandım. "Senin kadar çarpıcı değil."

Bakışları Nikolas ve benim üzerimde gezindi. "İkiniz daha iyi anlaşıyor gibisiniz. Bir barış anlaşması imzalandığını umuyorum?"

Ben gülerken Nikolas gözlerini yumuşatan bir sıcaklıkla bana bakarak, "Çabalıyoruz," diye cevap verdi.

Yeminimi ettiğimden beri ilk kez bu gece kendimi onun karısı gibi hissediyordum.

Bunun farkına varmak beni derinden etkiledi ve içimde bir duygu seline neden oldu.

Nikolas beni daha güçlü hissettiriyordu ve lanet olsun ki... Ona âşık oluyordum.

Bölüm 29

Nikolas

Biz Athina ve Basil'le konuşurken Tess biraz rahatlamış görünüyordu. Ta ki babam ve Helena bize doğru gelene kadar.

Onları, "*Mpampà mou*, Helena, sizi görmek ne güzel," diye selamladım ve Helena'yı yanağından öpmek için eğildim.

Annesine sarılırken Tess'in elini bırakmadım, sonra babama tedirgin bir bakış attı. "Merhaba, Pe... Ee... *mpampà mou*."

Babam geçinmesi kolay biri olmadığı için onu suçlamıyordum. Babam, "Theresa," diyerek başıyla onu selamladı.

"Evlilik hayatı nasıl gidiyor?" diye sordu Helena, yüzünde sanki kötü bir haber bekliyormuş gibi temkinli bir ifade vardı.

"Ah... İyi," diye yanıtladı Tess.

"Alışıyoruz," diye ekledim, sonra Andreas gözlerime bakıp bir dakika konuşmak istediğini işaret etti. "İzninizle." Tess'in elini bırakarak hızla Andreas'a doğru yürüdüm.

"Böldüğüm için özür dilerim. Birkaç Sicilyalı bölgede keşif yaparken görülmüş," diye bilgi verirken endişesi yüzüne yansımıştı.

"Siktir." Özel olarak konuşabilmek için eğlence salonundan ayrılmadan önce tüm konuklara göz gezdirdim. "Araçla mı?"

Beni çalışma odasına kadar takip ederek başıyla onayladı. "Sadece bir arabaydı. Muhtemelen geliş gidişlerini Manno'ya rapor ediyorlardır."

"Hiç şaşırmadım. Gözcülerimizden haber var mı?"

"Evet, Viktor'dan aldığımız adreste pek hareket yok. Manno orada değil."

"Viktor'a bir sorayım." Cebimden telefonumu çıkarıp Rus'u aradım. Cevap vermesi için fazla beklemem gerekmedi.

"Nikolas, bu şerefi neye borçluyum?" Hattan müzik sesi geliyordu. "Bana bir saniye ver. Bugün Mariya'nın doğum günü."

Mariya, emekli Rus mafyasının kızıydı ve Viktor'un kız kardeşi gibiydi. Bir kahkaha attım. "Ben de Athina'nın partisindeyim, o yüzden acını anlıyorum."

Arka plandaki gürültü azalırken Viktor bir kahkaha attı. "Nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu.

"Manno bana verdiğin adreste yok."

"Güven bana," derken Rus aksanı da araya karıştı. "Orada. Uydu görüntüsünden teyit ettim."

"Siz kontrol ettiğinizde de adres aynı şekilde durgun muydu?"

"Evet. Ortalıkta görünmüyor, bütün pis işleri askerlerine yaptırıyor. Şerefsiz."

Viktor'a güvenmemek için hiçbir nedenim yoktu ve işinde çok iyiydi. "Tamam, sözüne güveniyorum."

"Saldırmayı mı planlıyorsun?" diye sordu Viktor.

"Evet."

"Desteğe ihtiyacın var mı? Biraz aksiyona ihtiyacım var," diye teklif etti.

Bir kahkaha attım. "Asla hayır demem. Seni haberdar ederim."

"Mariya kıçıma tekmeyi basmadan önce partiye döneyim."

"İyi eğlenceler." Telefonu kapatıp Andreas'a döndüm. "Viktor, Manno'nun bize verdiği adreste olduğundan kesinlikle emin. O eve kimin girip çıktığını bilmek istiyorum."

"Tamamdır." Andreas başını yana eğerken dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Evlilik hayatı sana iyi gelmiş gibi görünüyor. Mutlu görünüyorsun."

Sadece iki hafta olmuştu ama Tess her sözümü dinliyordu. Beni bir tabak yemeğin beklediğini bilerek eve gitmek için sabırsızlanıyordum ve kendimi onun ateşli vücudunda kaybediyordum.

Her geçen gün ona karşı duyduğum koruma ve sahiplenme duygusu artıyordu. Kadını takıntı hâline getirmeye başlamıştım ve kendimi sürekli ona dokunmak isterken buluyordum.

O benim.

Aklım ve kalbim bunu, düğünün olduğu gün kavramıştı ve ruhum da Theresa'nın varlığının bir amacı olduğunun hızla farkına varıyordu.

Sadece onun da beni sevmesi gerekiyordu, yoksa boku yerdim.

Andreas'a henüz cevap vermediğimi fark ederek, "Şikâyet edemem," dedim.

"Evet, eminim edemezsin," diye takıldı ofisten çıkarken.

Aldığım birkaç mesajı kontrol etmek için çalışma odasının mahremiyetinden faydalandım.

"İşte buradasın," diyen Irene'nin sesini duydum.

Anında sinirlenmiştim ve ona ayıracak vaktim olmadığını belirtmek için sırtımı döndüm. "Ne istiyorsun?"

Dudaklarından ucuz şampanya gibi sahte, yapmacık kahkahalar döküldü. "Vay canına, aile bireylerinle böyle mi konuşuyorsun?"

"Seni ailemden biri olarak görmüyorum."

Irene çirkin değildi ama içinde sürünen yılan çok uzaktan bile anlaşılıyordu. Onun gibiler yüzünden bu kadar uzun süre bekâr kalmıştım. *Sosyetikler.*

"Ah, işte şimdi incindim," diye cevap verdi arkamdan. "Sakin ol, sadece seni tebrik etmek istedim." Bana yaklaştığını hissettim ve mesajlarımı görmemesi için telefonumu kapadım. "Bence sen gerçekten daha iyisini hak ediyorsun. Yanında gerçek bir kraliçe olmalı."

Gözlerimi kıstım ve yanımda duran kadına baktım. Sessiz kaldığımda Irene, uzanıp bir parmağını pazımda gezdirdi.

Bileğini tuttuğumda kendimi kaybetmemek için büyük bir savaş veriyordum. Nefes alışım yavaşlarken kaslarım gerildi. Alçak ve uyarı dolu bir sesle, "Git buradan," diye hırladım yüzüne doğru. "Hemen."

Yüzüne şeytani bir gülümseme yayıldı ve bana doğru eğildi. "Sadece birinin seni bilgilendirmesi gerektiğini düşündüm, Drakatos ailesinin en iyisiyle evlenmedin."

Tanrım, bana yardım et.

Parmaklarım onun boynunu kırmak için âdeta kaşınıyordu. Elini iterek kendimden uzaklaştırırken gözlerimde yanan bir öfke vardı. "Seni öldürmeden önce gitsen iyi olur," diyerek onu son bir kez uyardım.

Irene alt dudağını dişlerinin arasına alıp, "Benimle arsız arsız konuşmana bayılıyorum," diye mırıldandı.

Hızlı bir hareketle silahımı arkamdan çıkarıp ona doğrulttum. İçimdeki öfke patlarken, "HEMEN!" diye bağırdım.

Tess

Nikolas bir süredir ortalıkta yoktu ve herkes konuşmalar için hazırlanırken ben de onu aramaya çıktım.

Çalışma odasından alçak sesli mırıltılar duydum ve yarı açık kapıdan içeri baktığımda Irene ve Nikolas'ı görünce şok oldum. Yalnızlardı.

Irene'nin, "Sakin ol, sadece seni tebrik etmek istedim," diye mırıldandığını duydum, sesi arzu doluydu. Nikolas'ın yanına yaklaştı ve Nikolas geri adım atmayınca kalbim daha hızlı çarpmaya başladı.

En korktuğum kişiyi, yıllarca çektiğim acıların sorumlusunu, sevmeye başladığım adama bu kadar yakın görmek kalbimde âdeta bir delik açılmasına neden oldu.

"Bence sen gerçekten daha iyisini hak ediyorsun. Yanında gerçek bir kraliçe olmalı."

Parmağını baştan çıkarıcı bir şekilde Nikolas'ın kolunda gezdirdiğinde her şeyin çok ağır geldiğini hissettim. Sonra Irene'nin gözleri bana kaydı ve gülümsemesi zafer edasıyla büyüdü.

Arkamı dönüp koridora koştum ve ancak tuvaletin kapısını arkamdan kapattığımda nefes almaya başladım.

Endişem tavan yapmıştı ve çantamı karıştırarak Xanax şişesini çıkardım, dilimin altına hızlıca bir hap yerleştirdim. İlacın etkisini göstermesini beklerken zihnim karanlık anılar bombardımanına maruz kaldı.

Irene'nin beni merdivenlerden aşağı itmesi.

Kolumu kırmıştım ama sakarlığımdan dolayı suçlanmıştım. Herkes ona inanmıştı ve ben de doğruları söylemekten çok korkuyordum.

Irene'nin üç kaburgamı birden kırana kadar beni tekmelemesi.

Anneme ağaçtan düştüğümü söylemiştim çünkü Irene tarafından aylarca tartaklandıktan sonra ona karşı duyduğum korku, yaşayan ve nefes alan bir varlığa dönüşmüştü.

Babam öldükten sonra babamın ağabeyi Kostas Amca ile birlikte yaşamaya başlamıştık. Irene benimle aynı odayı paylaşmak zorunda kalmıştı ve benden on yaş büyük olması onun çok daha güçlü olduğu anlamına geliyordu. Ben sadece sekiz yaşındaydım. Kendimi nasıl koruyacağımı bilmiyordum.

Ve zalim biriydi. Her zaman çok acımasızdı.

Irene her fırsatta beni tartaklıyor, tekmeliyor, itip kakıyordu.

O bir kâbustu.

Gözlerimi kapatarak nefeslerime odaklandım ve o travmatik anıları, onları kilitli tuttuğum umutsuzluk çukuruna geri yollamaya çalıştım.

Irene sadece beni incitmeye çalışıyor. Tekrar. Nefes al.

Nikolas beni aldatmaz.

Biraz olsun sakinleşebildiğimde partiye geri dönmek için makyajımı hızlıca kontrol ettim.

Kapıyı açarken derin bir nefes daha aldım ama Irene'yi görünce nefesim kesildi.

Ah, Tanrım.

Hayır, olamaz.

Dudakları alaycı bir ifadeyle kıvrılırken gözleri bariz bir küçümsemeyle üzerimde gezindi. "Kraliçe olmaması gereken sürtük değil mi bu? Vay canına, tüm yağlarını o elbisenin içine mi tıkıştırdın? Sence de biraz dar değil mi?"

Bu gerçek olamaz.

Kaslarım bir anlığına dondu ve Irene'nin bana doğru hamle yapması için tek gereken bu oldu. Elinin kafamın yan tarafına çarpmasıyla aynaya doğru savrulmam bir oldu.

Cam kırıldı.

Kafa derim yanıyor ve acıyordu.

Kapı kapanıp küçücük alandaki hava âdeta emilince ciğerlerim anında çalışmaya başladı.

Bu ani saldırı karşısında ne yapacağımı şaşırdığım için üstünlük Irene'deydi ve saçlarımdan tutarak başımın yan tarafını kırık aynaya tekrar çarptı.

Yere yığılırken yüzümün sağ tarafında bir sıcaklık hissettim, ardından kaburgalarıma bir tekme atarak göğsümde dayanılmaz bir acıya yol açtı.

Bir şekilde duvarın dibine kıvrılmayı başardığımda zihnim bulanıyor ve tüm dünyam dönerken odağını kaybediyordu.

Endişe ve dehşet beni ele geçirerek düşünmemi imkânsız hâle getirirken aklıma tek bir kelime geldi. *Nikolas.*

Belime acımasız bir tekme daha indiğinde tek yapabildiğim inlemek oldu, yılların getirdiği şartlanma duygusu beni yere hapsetmişti.

"Nikolas Stathoulis'le evlendiğin için benden daha iyi olduğunu mu sanıyorsun?" Irene manyakça bir kahkaha attı. "Bir daha düşün, sürtük. Yakında senden sıkılacak ve gerçek bir kadın arayacak, hem de aşırı şişman olmayan bir kadın."

Sözleri içime işleyerek tüm güvensizliğimi ve acımı açığa çıkardı.

Irene'nin gittiğini bile fark etmemiştim, duyabildiğim tek ses boğuk nefeslerimdi. Geçmişin anlık görüntüleri şimdiki zamanla karışarak sonsuz bir dehşet döngüsü yaratıyordu.

Güvensizliklerim ve travmalarım etrafımı kalın bir bulut gibi sararak nefes almamı daha da zorlaştırıyordu.

Şişmandım ama ergenlik dönemimden sonra kıvrımlı bir vücuda sahip olmuştum ve bunu kabullenmiştim. Nikolas beni arzuladığını ve doyamadığı gerçek bir kadın olduğumu hissettirmişti ve bu da bana kendimi sevmeyi öğretmişti.

Ve Irene hepsini yok etti.

Şimdi dar bir elbisenin içinde gülünç olmayacağımı düşündüğüm için kendimi aptal gibi hissediyordum.

Duvara yaslanmaya çalışırken dudaklarımdan acı dolu bir inilti döküldü. Hâlâ çok hızlı nefes alıyordum ve çantama uzanmaya çalışırken sol tarafım, belim ve başım çok tanıdık bir acıyla zonkluyordu. Sonunda Xanax şişesini çıkarmayı başardım ama kapağını açınca haplar ellerimdeki şiddetli titremeyle yere saçıldı.

Ciğerlerimin dümdüz olduğunu hissediyordum, kalbim kaburgalarımı kıracak gibi atıyordu.

İçgüdüsel olarak küçük bir top gibi kıvrıldım ve hıçkırıklarım içimde kalan azıcık havayı da söndürdü. Mide bulandırıcı baş dönmesi odaklanmamı zorlaştırıyordu.

Kapı çarparak açıldığında başımı bir santimle ıskaladı.

"Burada!"

Andreas'ın görüntüsü bulanıklaştı sonra önümden çekilince arkasından Nikolas belirdi. Ondan sonra zihnim gerçeklikten uzaklaşmaya başladıkça her şey anlık flaşlara dönüştü.

Nikolas'ın öfkeden kudurmuş yüzü...

"Bunu sana kim yaptı?"

Önümde diz çöktü.

Göğsü bir anlığına netleşince, kalan azıcık gücümü de kullanarak ceketinden tutup kendimi ona doğru çektim. Kollarının arasında büzüldüğümde korkunç hıçkırıklarımla âdeta içim parçalanıyordu.

Tamam, geçti. Sakin ol.

Nikolas burada.

Güvendesin.

Sakin ol.

Nefes almaya çalış.

"Tess... Theresa... Bebeğim."

@ayisigikitap

Nikolas

Tess'i gördüğüm an; yüzünün sağ tarafındaki kanı, kırık aynayı, kıvrılıp küçücük kalmış o hâlini gördüğüm an öldürücü bir hiddet ciğerlerimdeki havayı söküp aldı.

Yüce Tanrım.

İleri atılıp önünde dizlerimin üzerine çöktüm. "Bunu sana kim yaptı?" diye sormaktan başka bir şey gelmedi aklıma, karıma dokunmaya cüret eden her kimse onu öldürmek istiyordum.

Tess çok hızlı nefes alıp veriyor, arada hıçkırıklarla tıkanıyordu. Sonra ceketimi tuttu ve vücudunu benimkine doğru çekti. Yüzünü göğsüme gömdüğünde, hıçkırıkları acı dolu çığlıklara dönüşürken vücudu kontrolsüzce sarsılmaya başladı.

İçimde bir şeyler kıpırdandı. Karanlık ve ölümcül şeyler...

Kollarımı bedenine sardım ama nefes alış verişi çok yavaşlamıştı. "Tess." Çenesini tuttuğumda parmaklarıma biraz kan bulaştı. Yüzüne bakmaya çalıştım. Yüzü o kadar solgundu ki gözleri

kapanıyor ve içindeki o saf dehşeti gizliyordu. "Theresa!" diye bağırdım damarlarımda dolaşan panikle.

Bilincini kaybettiğinde göğsüme müthiş bir korku yayıldı. Kollarımı vücudunun altından geçirerek onu göğsüme doğru kaldırdım ve ayağa kalktım. "Bebeğim," diye inledim. Onu kendime olabildiğince yakın tutarken bir yandan da aceleyle tuvaletten çıktım.

Andreas yanımdan hızla geçip giderken yüz ifadesi endişeyle gerilmişti.

Konuklar giriş holünden dışarı çıkıyorlardı.

Helena'nın endişeli sorularını duydum.

Ama durmadım. Ön kapıdan koşarak çıktım, karımın hareketsiz bedeni kollarımdaydı ve attığım her adımda içime yeni bir korku dalgası yayılıyordu.

Andreas cipin arka kapısını açtı ve Tess'e zarar vermemeye dikkat ederek onu sıkıca kavrayıp içeri girdim. Onu kucağıma oturttum ve bir kolumu kurtararak hayalet gibi solmuş yüzündeki birkaç tutam saçı geriye itebildim.

"Tess, beni duyabiliyor musun?" Andreas direksiyona geçerken Tess tepki vermiyordu.

Çok geçmeden süratle garaj yolundan inmeye başladık.

"İyi mi?" diye sordu Andreas gözlerini önündeki yol ile dikiz aynası arasında kaydırarak.

"Bil..." Hayatımı karartan korkuyla başımı iki yana salladım. "Bilmiyorum. Daha hızlı!"

Andreas gaza bastı. Tess'in başı yana döndü, kanlı yanağı omzuma yaslandı. Kirpikleri titreştiğinde içime dolan umutla başımın döndüğünü hissettim.

"Bebeğim." Biraz daha yaklaşıp parmaklarımla yanağındaki kanın bir kısmını silmeye çalıştım ama daha fazla bulaştırmıştım. "Beni duyabiliyor musun?"

Sersemleşmiş gibi inledi ve nihayet gözlerini açtı. "Yanındayım. Birazdan hastanede oluruz."

"İki dakika," diye ekledi Andreas.

Tess gözlerini benden ayırmıyordu, nefesleri düzenli olsa da yüzünde hiçbir ifade yoktu. Öylece bana bakıyordu ve bu benim endişemin tam bir kaosa dönüşmesine neden oluyordu.

"Beni duyabiliyor musun?" diye sordum bir kez daha ve cevap bekledim. Tess göz kırptı... Göz kırptı... Lanet olası gözlerini kırptı.

"Bebeğim," diye inledim. Kendimden daha çok sevdiğim kadını kanlar içinde ve tepkisiz görmek dayanılmaz bir şeydi.

Tanrım, bana yardım et.

Ona kim zarar verdiyse onu öldüreceğim. Günleri sayılı.

SUV acil servisin önünde patinaj yaparak durdu. Andreas dışarı atladı ve bizim için aceleyle kapıyı açtı. Dışarı çıkabilmem için Tess'i çevirmeme yardım etti ve onu sıkıca tuttuğumdan emin olduktan sonra yardım çağırmak için içeri koştu.

Tess'i içeri taşıdıktan sonra acil servis personeli onu yatağa yatırmamı işaret edince alnına küçük bir öpücük kondurdum. Tüm yüreğimi, bembeyaz bir çarşafın üzerine dikkatli bir şekilde yatırdım. Doktorlar ve hemşireler işlerini yapsınlar diye onu bırakmak için tüm gücümü harcamam gerekti.

"Ne oldu?" diye sordu bir hemşire.

"Ben..."

Dikkatimi, anlamlı bir cümle kuracak kadar uzun süre toplayamayınca Andreas, "Onu tuvalette bu hâlde bulduk," diye cevap verdi.

"Sigortası var mı, biliyor musunuz?"

Andreas yine benim yerime, "Her şeyi biz ödeyeceğiz," diye cevap verdi.

"Ne gerekiyorsa yapın," dedim gergin bir sesle. "Ona en iyi şekilde bakın. Özel bir oda verin."

Karım için en iyisi olacaktı.

"Hastanın nesi oluyorsunuz?"

"O benim eşim. Theresa Stathoulis." Gözlerimi Tess'ten ayırmıyordum ve hemşire beni geriye doğru itmeye çalıştığında ona tehditkâr bir bakış attım. "Burada kalıyorum."

"Efendim, bekleme odasında beklemeniz gerekiyor. Doldurmanız gereken evraklar da olacak."

Bu kez Andreas kolumu tuttu. "Gel. Ayakaltında durmayalım."

Gözlerim doktoru buldu. "Ona her türlü lanet taramayı ve testi yapıyorsun. Para sorun değil. Karıma en iyi şekilde bakın ve onu iyileştirin."

İşin kolayına kaçıp hiçbir şeyi atlamalarını istemiyordum.

Andreas beni acil servisten dışarı doğru çekince onu dalgın bir hâlde bekleme odasına kadar takip ettim. Kendimi oturmaya ikna edemediğim için bir aşağı bir yukarı volta atmaya başladım.

Ceketimi çıkarıp bir sandalyenin üzerine atarken arkadaşıma, "Ne olduğunu öğren," diye talimat verdim. "Çoktan başladım. James evdeki kamera kayıtlarına bakıyor."

"O kişinin ofise götürülmesini istiyorum." Kollarımı sıvarken durup Andreas'la göz göze geldim. "Bağlanmış ve hazırlanmış olarak beni bekliyor olsun."

Başıyla onayladı ve sonra telefonu çaldı. "James? Bir şey bulabildin mi?" Andreas dinlerken birden kaşlarını çattı ve sonra bakışlarını bana çevirdi. "Emin misin? Lanet olsun... Onu ofise götür ve Elias ile Craig'e teslim et... Evet, ondan sonra ekibinle buraya gel. Güvenliğe ihtiyacımız var."

Telefonu kapattığında, "Kimmiş? Tess'e zarar vermeye kim cüret etmiş?" diye bağırdım.

Andreas, "Irene Drakatos," derken yüzünde bir şaşkınlık vardı. Başını iki yana salladı. "Ama neden?"

Irene. Lanet yılan.

Tess'in kuzeninin yanında gerilmesinden bir terslik olduğunu anlamıştım. Nasıl da titriyordu.

Biliyordum ve Tess'i kenara çekip neden böyle tepki verdiğini sormam gerekirdi.

"Elias ve Craig'e onu ipe germelerini söyle. Yemek verilmeyecek. Yalnızca ben gidip icabına bakana dek hayatta kalmasına yetecek kadar su verilecek."

"Emin misin?" diye sordu Andreas. Emirlerimi ilk kez sorguluyordu. "O aileden biri."

"O benim ailem falan değil. Herhangi bir düşmanla aynı muameleyi görecek."

Andreas başıyla onayladıktan sonra Elias'ı aradı.

Tess'e zarar veren pisliğin bulunduğunu bildiğim için bekleme odasından çıktım ancak bir hemşire beni durdurdu.

Bana bir yığın kâğıt uzattı. "Bunları doldurur musunuz lütfen?"

Bu işi bir an önce bitirmek istediğim için kâğıtları elinden aldım. Gömleğimin göğüs cebinden bir kalem çıkardım ve Tess'in bilgilerini doldurdum. Herhangi bir ilaç kullanıp kullanmadığının sorulduğu bölüme geldiğimde tuvaletin zeminine saçılmış hapları hatırladım.

Cebimden telefonumu çıkarıp Helena'yı aradım.

"Nikolas? Ne oldu? Tess iyi mi? Neredesiniz?"

"Tess herhangi bir ilaç kullanıyor mu?" diye sordum bağırarak.

"Iıı... Anksiyete için Xanax içiyor."

Nasıl yani?

Bilgileri yazıp kâğıtları hemşireye verdikten sonra dikkatimi telefona verdim. "Hastanedeyiz. Tess'le ilgileniyorlar. Irene ona saldırmış."

"Ne?" Helena'nın nefesi kesildi. "Emin misin?"

"Evet, eminim!"

"*Theè mou... Theè mou... Theè mou...*" diye tekrar tekrar Tanrı'yı sayıklarken ses tonundaki şok çok belirgindi.

"Theresa neden anksiyete ilacı kullanıyor? Ne kadar süredir?" diye sordum. Bundan haberim bile yoktu ve bu bilgi hiç hoşuma gitmemişti.

Aramızda hiçbir sır olmamalıydı.

"Babası öldükten sonra Theresa yaşadığı kayıpla başa çıkmakta zorlandı. Bu da anksiyete ataklarına yol açtı. Ayrıca çatışma yaşamayı kaldıramıyor, bu yüzden ilaç sakinleşmesine yardımcı oluyor."

Tanrım.

Tess'i tehdit ettiğim onca sefer aklımdan geçti. Benim yüzümden o lanet haplardan kaç tane almıştı?

Benden her kaçtığında...

Gerildiğinde...

Bana baktığında gözlerinde gördüğüm o korku...

Suçluluk duygusunun çirkin yüzüyle karşılaşmıştım.

"Seni arayacağım," diye homurdanıp telefonu kapattım.

Lanet olası hastane koridorunun ortasında dururken Theresa hakkında bilmediğim çok şey olduğunu fark ettim. Bana hiç açılmamıştı, bu da bana âşık olacağına dair beslediğim umudun sadece bir umuttan ibaret olduğu anlamına geliyordu. Geçtiğimiz haftalar boyunca, ben kalbimi umutsuzca ona kaptırmışken o kendi kalbini sıkı sıkıya tutmuş, beni içine almayı reddetmişti.

Lanet olsun.

Ve ona nasıl davrandığımı düşünürsek onu suçlayamazdım.

Bir nefes aldım.

Derimin altına bir ürperti yayıldı.

Son iki haftadır mutlu bir evliliğimiz olduğu yanılsamasına kapılan tek kişi bendim.

Nikolas

Beklemek beni öldürecekti. Şimdiye kadar katlandığım en kötü işkence şekliydi.

Andreas boktan hastane kahvesini yudumlarken bana bakıp, "İyileşeceğinden eminim," diye mırıldandı.

"İyileşse iyi olur," diye homurdandım, intikam alma ve Irene'yi yok etme isteğim Tess'e yakın olma ihtiyacımla savaşıyordu. İlk önce doktorla konuşup Tess'i görmem gerekiyordu ve sonra Irene ile ilgilenecektim.

Doktor bekleme odasına girdiğinde oturduğum sandalyeden fırladım. "Karım nasıl?"

Onu takip etmemi işaret etti. "Bayan Stathoulis'i özel bir odada dinlendiriyoruz. Başına sert bir darbe almış olsa da beyninde herhangi bir hasar yok gibi görünüyor. Yine de yaraların iyileşmesi biraz zaman alacak ve ancak bilinci yerine geldiğinde iyi olduğundan emin olabileceğiz."

Özel odaya götürüldüm ve Tess'i bembeyaz çarşaflar arasında, elinin üstünde takılı damar yoluyla görünce kalbim acıyla sıkıştı.

Tanrım.

Her zaman olduğu gibi ona dokunma ihtiyacıyla kıvrandım. Yatağın yanında durup Tess'in üzerine doğru eğilerek şefkatli bir şekilde yanağından öptüm. Yüzündeki kan temizlenmiş, başına bir bandaj sarılmıştı.

"Bayan Stathoulis sol tarafına ve beline darbeler almış ama herhangi bir kemiği kırılmamış. Morluklar geçecek ama birkaç gün ağrısı olabilir."

Ne?

Gözlerimi yatağın diğer tarafında duran doktora çevirdim. "Bayan Stathoulis'in aldığı darbelerin niteliği nedeniyle polisi aramak zorunda kaldık." Elindeki kâğıtlara baktı. "Taramalar çok sayıda iyileşmiş kırık olduğunu gösterdi. Görünüşe göre bir istismar geçmişi var."

Duyduklarımı algılamakta zorlanarak, "Ne?" diye sormayı başardım. "Ne demek... İstismar geçmişi mi?"

"Kolunda ve kaburgalarında iyileşmiş kırıklar var."

Tam o sırada Helena aceleyle hastane odasına girince karanlık bakışlarımı ona diktim. Doktorun yanında durup bir ona bir bana baktı. "*Theè mou*, bebeğim. Theresa nasıl? O iyi mi?" Kızına baktı, sonra titrek bir nefes aldı. Doktoru iterek parmaklarını Tess'in bandajlı alnında gezdirdi. "Irene'nin bunu yaptığına inanamıyorum."

"Yapmadı," dedim dişlerimi sıkarak çünkü ihtiyacım olan son şey doktorun bu bilgiyi polise aktarmasıydı. Helena'nın dudakları aralandığında, "Kapa çeneni," diye bağırdım.

Doktor bir bana bir ona bakınca dikkatimi tekrar ona çevirdim. "Başka ne var?"

"Eski kırıklar ve yeni yaralar dışında, Bayan Stathoulis'in bolca dinlenerek tamamen iyileşmesi gerekiyor."

Başımı sallayarak, "Teşekkür ederim," dedim. Sonra da doktora, "Gidebilirsiniz," diye ekledim.

Tedirgin bir ifadeyle kapıya doğru yürümeye başladı. "Bir şeye ihtiyacınız olursa hemşireleri arayın."

Doktor odadan çıkar çıkmaz babam içeri girdi.

"Kapıyı kapat," diye emrettim ve sonra Helena'ya baktım. "Doktor istismar geçmişi olduğunu söyledi. Kemikleri kırılmış." İçimi kaplayan öfkeyi kontrol etmekte zorlanıyordum. "Theresa'ya çocukken ne oldu?"

"H-Hiçbir şey," diye kekeledi Helena. "Sakardı ve bir keresinde kolunu kırdı. Başka bir sefer de ağaçtan düştü ve birkaç kaburgasını kırdı. Ama hepsi bu kadar."

Bu kadar değildi.

Irene yakındayken Tess'in öyle titremesi bana hikâyede daha fazlası olduğunu söylüyordu. İçgüdülerim bu işin aslını öğrenmem için âdeta haykırıyordu.

"Irene Tess'e zarar vermiş olabilir mi?"

Helena kaşlarını çattı, açıkça kafası karışmıştı. "Onun yapmadığını söylemiştin hani?"

"Irene, Tess'e ulaşabiliyor muydu? Tess çocukken yaralandığında orada mıydı?" Helena'nın irkilmesine neden olacak şekilde bağırmıştım. Sanki kendisini koruyabilecekmiş gibi babamın yanına gitti.

"Evet. Dört yıl önce vefat edene kadar Tess'in amcası Kostas'la birlikte yaşıyorduk."

Ses tonum alçaldı kelimelerime sanki öldürme arzusu hâkimdi. "Ve bir kez olsun kızının istismara uğradığını düşünmedin mi?" diye tısladım.

Helena başını iki yana sallamaya, gözleri Tess ve benim aramda gidip gelirken beti benzi atmaya başladı. "*Theè mou*... Bilmiyordum. Theresa hiçbir şey söylemedi."

"Çünkü muhtemelen çok korkmuştu!"

"Nikolas." Babam beni sakinleştirmek istercesine adımı söyledi ama ben ona başımı salladım. Theresa, Irene'nin ellerinde nelere katlanmıştı? Kaç yaşındaydı? Sekiz mi?

"Babası öldüğünde Tess kaç yaşındaydı?"

Helena hemen, "Sekiz," diye cevap verdi.

Sekiz yaşından on yedi yaşına kadar o lanet olası iğrenç kaltağa maruz kalmıştı.

Christé mou.

Kalbim.

Bir sandalyeye çöküp Tess'in elini dikkatlice kaldırdım ve nefes almaya çalışırken alnıma bastırdım.

Tanıştığımızda tam bir pislik gibi davranmıştım. Onu tehdit etmiş, hatta bundan zevk almıştım. Onun korkusundan zevk almıştım.

Christé mou.

Suçluluk duygum beni boğacak kadar yoğunlaştı.

Tess'in gözyaşları. Durmam için bana yalvarması. Her şey zihnimde netleşti.

Ona yaptığım onca şeyden sonra beni asla sevemeyecekti.

Tess'in zayıflığından, Irene'nin ona aşıladığı korkudan faydalanmıştım.

"Nikolas?" dedi babam.

"Beni karımla yalnız bırakın," diye fısıldadım. Kendi suçluluk duygum ve intikam ihtiyacım yüzünden onlarla ilgilenemeyecek kadar tükenmiştim.

Onlar gider gitmez ve nihayet Tess'le yalnız kaldığımda başımı kaldırdım ve gözlerimi onun solgun yüzünde gezdirdim. "Çok özür dilerim. Beni affedebilecek misin?"

Gözlerini kırpıştırdı ve açtığında yüzünde önce şaşkın, ardından da acı dolu bir ifade belirdi. Bana baktığında ve gözlerinde tanıdık bir ifade gördüğümde yatağın kenarına oturdum. Elini göğsümde tutarken boştaki elimle yanağını hafifçe okşadım.

"Bebeğim, ödümü kopardın," diye fısıldadım, sanki çok yüksek sesle konuşmak daha fazla acı çekmesine neden olabilirmiş gibi.

Tess diliyle dudaklarını ıslattıktan sonra, "Neredeyim ben?" diye sordu.

"Hastanede."

"Eee..." Gözlerinde panik vardı. "Ah... Doğru ya... Dengemi kaybettim. Çok apt—"

Başımı sertçe iki yana sallarken hayatı için korkarken kaç kez yalan söylemek zorunda kaldığını merak ettim. "Bana yalan söylemek zorunda değilsin. Ne olduğunu biliyorum."

Tess'in gözleri kocaman oldu. "Biliyor musun?"

"Sana Irene saldırdı." Parmaklarımı yanağında gezdirmeye devam ettim. "Sana zarar vermenin bedelini ödeyecek."

Tess başını iki yana sallarken yüzünde acı dolu bir ifade vardı sonra derin bir nefes aldı, yüz hatları katlanmak zorunda kaldığı onca cehennemin ağırlığı altında çökmüştü.

Öne doğru eğilerek kolumu başının yanına dayadım ve titreyen dudaklarından öptüm. "Bir daha asla olmayacak, ***kardiá mou***. Söz veriyorum."

Tess ağlamaya başladı. Bunun rahatladığından mı yoksa yaşadığı travmadan mı kaynaklandığını asla bilemeyecektim.

Onu incitmemeye dikkat ederek kollarımı ona dolayıp başının arkasını destekledim ve yüzünü boynuma gömüp hıçkırıklara teslim olduğunda karıma sarıldım.

Tess'in benim karşımda ne kadar dirençli durduğunu, yıllarca ona eziyet eden Irene'yle nasıl başa çıktığını düşününce ne kadar güçlü olduğunu şimdi anlıyordum.

"Seni tehdit ettiğim zamanlar için çok özür dilerim," diye fısıldadım, pişmanlıktan boğuklaşan sesimle. "Seni itip kaktığım ve bana itaat etmeye zorladığım için özür dilerim. Kaygılarını ya da tacize uğradığını bilmiyordum."

Tanrım, çok üzgünüm.

"Lütfen beni affet." Bandajın üzerine bir öpücük kondururken antiseptik sıvının keskin kokusu burun deliklerimi doldurdu. "Eğer affedemezsen, ne yaparım bilmiyorum."

Tess'in "Bir daha yapmadığın sürece," diye fısıldayacak kadar sakinleşmesi dakikalar aldı.

"Asla." Başını dikkatlice yastığa koyarak geri çekildim. "Söz veriyorum."

Gergin bir şekilde dilini çıkararak dudaklarını ıslattı. "Nasıl öğrendin?"

"Kamera kayıtlarından. Henüz ne olduğunu görmedim." Hâlâ elini sıkıca tutuyor, onu bırakamıyordum. "Bana her şeyi anlat."

"Tuvaletteydim..."

Başımı iki yana salladım. "Hayır, Tess. En başından başla. Sekiz yaşındayken olanlardan."

Kaşlarını çattı ve gözlerinde yeni yaşlar belirdi. "Irene benden nefret ederdi. Neden bilmiyorum. Onların yanına taşındığımız

andan itibaren benden... Nefret etti. Sanırım bazı insanlar doğuştan kötü oluyor ve o da onlardan biriydi."

Bunun onun için kolay olmayacağını bildiğimden sabırla devam etmesini bekledim. "B-Beni tokatlardı, itip kakardı... Ve bundan çok zevk alırdı."

Tess geçmişini anlattıkça ve korkunç hikâyeler birbiri ardına dudaklarından döküldükçe göğsüm daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemeyen bir nefretle doldu. Onun ne kadar savunmasız olduğunu ve kimsenin ona yardım etmediğini düşündükçe içim parçalandı.

Tess'i ne kadar çok seviyorsam Irene'den de o kadar nefret ediyordum.

Odanın dışından sesler geldiğini duyduğumda Tess'i susturmak için parmağımı dudaklarına bastırdım. "Irene hakkında polise bir şey söyleme. Onunla ben ilgileneceğim. Dengeni kaybettiğin hikâyesine sadık kal."

Tam kapı açılıp iki polis memuru odaya girerken Tess başıyla onayladı.

Mafya söz konusu olduğunda emniyet güçlerine yer yoktu. Biz kendi başımızın çaresine bakardık.

Hep öyle yapmıştık. Her zaman da öyle olacaktı.

Tess

İlk gün oldukça kafa karıştırıcıydı. Gün içinde çok fazla uyuyordum. Polise benim hatam olduğunu söyledikten sonra onlarla Nikolas ilgilenmişti.

Yanımdan hiç ayrılmıyordu. Tuvalete gitmediği sürece başucumda, bir intikam meleği gibi beni izliyordu.

Çenesindeki koyu renk kirli sakalları her geçen saat daha da belirginleşiyordu. Bugün otuz altı yaşında gösteriyordu, geçen kırk sekiz saat onu çok yormuştu.

"Biraz dinlenmen gerek," dedim sıkıca tuttuğu parmaklarımı oynatarak. "Benim de ellerime biraz kan gitmiş olur."

Elimi bıraktı ama sonra bacağımın üzerine koydu. Bana bakarak birkaç kez göz kırptıktan sonra, "Neden bana Irene'den bahsetmedin?" diye sordu.

O eski, tanıdık korku damarlarıma sızarken omuz silktim. "İş işten geçti zaten."

"Theresa," derken ses tonu sert ve pazarlığa açık değildi. "Neden bana Xanax'tan bahsetmedin? Neden benden bu kadar çok sır sakladın?"

Tekrar omuz silktim. "Bilmen gerektiğini düşünmedim."

Nikolas başını iki yana sallarken yüz hatları kalp acısına benzer bir ifadeyle gerildi. "Nasıl böyle düşünebilirsin? Senin hakkında her şeyi bilmem gerek, Theresa." Elini karnıma götürürken yüzünde şefkatli bir ifade belirdi. "Hayatımdaki en önemli şeyin sen olduğunu anlamanın zamanı geldi."

Kalbim göğsümde tekledikten sonra hızlı bir tempoyla âdeta koşmaya başladı.

Diğer eliyle başımın etrafındaki bandajları usulca okşadı. "Seninle evlendim çünkü sana âşık oldum."

Yok artık. Bu gerçek mi?

Ne diyeceğimi bilemeden gözlerimi açarak Nikolas'a baktım. Eskiden hayatımı cehenneme çeviren adama bakarken göğsüme bir sıcaklık yayıldı.

"Seni seviyorum," diye tekrar itiraf ettikten sonra bana şaşkın bir bakış atarak kıkırdadı. "O güzel boynunu sıkmak isterken bir baktım ki," diyerek başını iki yana salladı, "keşfedilmemiş sularda yüzüyorum. Seni delicesine, derinden, saplantılı bir şekilde seviyorum."

İtirafını algılamakta zorlanıyordum. "Neden?"

"Sana neden mi âşık oldum?" Nikolas ayağa kalkıp yatağın kenarına oturdu. Bir elini kalçamın yanına koyarak yaklaştı. "Tanıştığımız andan itibaren üzerimden atamadığım bir gücün vardı. Ve şimdi bana karşı durmanın senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum, Tanrım, bu seni daha da çok sevmeme neden oluyor. Sen çok cesur ve güçlüsün, Tess."

Güvensizliğim su yüzüne çıkmaya başladı. Irene'nin bana vurduğu darbeden sonra onları o karanlık deliğe geri gönderememiştim. "Ama..." Bir nefes alıp gözlerimi onunkilerden kaçırdım, "Beni neden fiziksel olarak çekici buluyorsun?" Bu soruyu sorduğum için kendimi aptal gibi hissetsem de çaresizce cevabını duymak istiyordum.

Nikolas'ın dudaklarının kenarı ateşli bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Birincisi; o seksi, porno yıldızlarını aratmayan kıçın. Benim felaketim oldu." Alt dudağını dişleriyle ısırdığında yumurtalıklarım cayır cayır yanacaktı. "Sen harikasın, Theresa. Benim için yeterli olmayan tek bir zerren bile yok."

Gözlerindeki arzuyu görmek, sesindeki sıcaklığı duymak yaralı ruhuma yatıştırıcı bir merhem gibi gelmişti.

Kapı açıldı ve Athina elinde küçük bir valizle içeri girdi. "Merhaba." Bana bakmadan önce ağabeyine gülümsedi. "Nasıl hissediyorsun?"

"Daha iyiyim." Doğrulmaya çalıştığımda Nikolas beni kaldırarak oturur pozisyona getirdi. Beni göğsüne yasladı, yastıklarımı kabartıp düzenledi, sonra dikkatlice arkama yasladı.

Ah, bu adam.

O kadar dikkatli ve sevgi doluydu ki aklımı başımdan alıyordu.

"Sana kendi kıyafetlerini getirdim," dedi Athina, sonra da tuvaleti işaret ederek, "Duş almana ve üstünü değiştirmene yardım etmemi ister misin?" diye sordu.

"Ben yaparım," dedi Nikolas hemen ayağa fırlayarak. Kollarını altımdan geçirip beni yataktan göğsüne doğru kaldırırken boynuna tutunmak zorunda kaldım, tıpkı bir prenses gibi...

Tuvalete taşınıp klozetin üzerine oturtuldum. Gülümsememek için kendimi zor tutarak Nikolas'ın muslukları açmasını ve ardından sırıtmakta olan Athina'dan çantayı almasını izledim.

"Ben kahve alacağım," dedi Athina ve sonra odadan çıktı.

Nikolas tuvalete girdi ve kapıyı arkasından kapatarak çantayı yere bıraktı.

Çantayı açıp kişisel eşyalarımı çıkarırken gözlerimi ondan alamıyordum. Athina'nın, onun da bazı kıyafetlerini getirdiğini fark ettim.

Tanıdığım en korkunç adam olan mafya lideri şu anda benimle ilgileniyordu.

"Dikkatli ol," dedim biraz daha fazla gülümseyerek. "Eğer biri, senin benim için bu şekilde telaşlandığını görürse belalı itibarını mahvedeceksin."

Nikolas fırçamı ve makyaj çantamı tezgâhın üzerine koyduktan sonra dönüp bana baktı. "İnsanların ne düşündüğü umurumda değil. Karım için istediğim zaman telaşlanırım."

Ah kalbim. Kalbim eriyerek ayaklarımın dibinde yapışkan bir birikinti hâline geldi.

Bu, Nikolas'ın insanların pek görmediği bir yanıydı. *Sevgi dolu.*

"Neden bana öyle bakıyorsun?" diye sorana kadar ona bakmaya devam ettim.

Yavaşça başımı iki yana salladım. "Kocamı tanımaya çalışıyorum."

Dudakları yukarı doğru kıvrıldı ve eğilerek dudağıma bir öpücük kondurdu. "Hadi seni hastane önlüğünden kurtaralım," diye söylendi geri çekilirken.

Anında utandığımı hissettim ama bu aptalcaydı çünkü Nikolas'ın önünde daha önce defalarca kez çıplak kalmıştım. Güvensizliğimi bir kenara bırakıp yutkundum ve önlüğü çıkarmama yardım etmesine izin verdim.

Soyunduğumda Nikolas dışında her yere bakıyordum. Ayağa kalkmama yardım ettikten sonra parmaklarıyla belli belirsiz bir şekilde moraran tarafıma dokundu. "Acıyor mu?"

Başımı iki yana sallarken gözlerimi gömleğinden ayırmıyordum ama gömleğini çıkardı. Soyunduktan sonra beni duşa sokup duş başlığını başımdaki bandaja değil de vücuduma gelecek şekilde çevirdi.

Lifime biraz duş jeli döktükten sonra her yerimi yıkamaya başlamasını izledim.

Karnıma ulaştığında içgüdüsel olarak elini ittim. Yüzüm utançtan alev alev yanıyordu.

Nikolas'ın gözleri yüzüme kaydı ve sonra kaşlarını çattı. "Ne oldu?"

Başımı iki yana sallayarak fayanslara yaslanana kadar geri çekildim. "Ben... Bu aptalca."

Yaklaşarak elini çeneme koydu ve yüzümü yukarı kaldırdı. "Aptalca olan ne?"

"Sadece utanıyorum," diye itiraf ettim çünkü dün en karanlık anılarımı ona açtığımdan beri onunla konuşmak daha kolay geliyordu.

Kaşlarını çatınca alnı kırıştı. "Ne konuda?"

"Vücudum konusunda."

Aşağıya baktı ve sonra, "Kaburgalarındaki morluk geçecek," dedi.

"Sorun o değil." Dudaklarımı ıslatıp itiraf ettim. "Pek zayıf değilim."

Nikolas aniden başını kaldırıp bana baktı ve yüz hatları öfkeli bir ifadeyle gerildi. "Bu da nereden çıktı şimdi?" Sonra bir şeyin farkına vardı. "Bu Irene'nin işi mi? Vücudun hakkında bir şey mi söyledi?"

Başımla onayladım ama bunun beni etkilemesine izin verdiğim için bile kendimi zavallı gibi hissediyordum.

Nikolas bir adım geri çekildi. "Aletime bak, Tess. Vücuduna bakınca bana neler olduğunu görmeni istiyorum."

Bakışlarımı indirdim ve erkekliğinin sertleşip kalkmasını izledim. Öfkeli ve aç görünüyordu ve... Kahretsin, erkeğimin benim için sertleşmesini görmeye bayılıyordum.

Nikolas aramızdaki mesafeyi kapattı, ta ki sertliği karnıma baskı yapana kadar. Başında biriken zevk suyu, yaralanmamış olmayı dilememe neden oldu.

"Eğer kafa travması nedeniyle hastanede olmasaydın, o lanet kaltağın yumurtladığı tüm saçmalıklar aklından silinene kadar seni becerirdim." Bir kolunu etrafıma dolarken eliyle sol kalçamı kavradı. "Vücudun bir şaheser gibi. Siktiğimin vücudu beni deli ediyor. Anladın mı?"

Gözlerim onunkilere kilitlendi. "Evet."

"Söyle, Theresa!"

"Vücudum bir şaheser gibi."

"Ve?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

"Siktir, vücudum seni deli ediyor."

Yüzüne memnun bir gülümseme yayıldı. "Küfrettiğini duymak çok seksi."

"Öyle mi?" diye fısıldadım ona yaklaşırken. "Beni becermeni istiyorum."

"Tanrım, bebeğim, keşke yapabilseydim." Dudaklarımı ısırdı. "Siktir, keşke yapabilseydim." İsteksizce benden uzaklaştı. "Ölesiye dövüldüğünü unutmadan çıkalım buradan."

Yüzümde hoşnutsuz bir ifadeyle dediğini yaptım.

Çürükler çabuk iyileşse iyi olur.

Bölüm 34

Nikolas

Tess hastanede geçmek bilmeyen iki lanet gün geçirmek zorunda kaldı ama sonunda onu eve götürüyordum.

Tess'in saldırıdan bu yana ne kadar savunmasız olduğunu görünce koruyucu ve sahiplenici bir *pitbull*a dönüşmüştüm. Etrafında dolanmaktan ve ona yaklaşmaya cüret eden herkese havlamaktan kendimi alamıyordum.

Onu çatı katı süitine götürdüm ve kolumla onu sararak merdivenlerden yukarı çıkarıp doğruca yatağa yatırdım. Yorganı açtım. "Ayakkabılarını çıkar ve yatağa gir," diye emrettim.

"Yatmaktan yoruldum," diye yakındı.

"Bana bir gün daha tahammül et," dedim. Rahatça yastıklara yaslandığında, küçük valizini yere bıraktım.

Önce Tess'le ilgilenmem gerektiği için Irene'yle ilgilenmeyi erteliyordum. Ama artık evde olduğuna göre ne olacağı hakkında konuşmamız gerekiyordu.

Yatağın kenarına oturup bir elimi kaldırarak saçlarının bir kısmını kulağının arkasına sıkıştırdım ve itiraf edercesine, "Evde olduğun için mutluyum," dedim.

Tess'in yüzünde bir gülümseme belirdi. "Ben de."

Elime uzanıp parmaklarını benimkilere geçirdi. "Muhtemelen işe dönmen gerekiyordur."

"Evet." Derin bir nefes alıp yavaşça verdim. "Irene'yi halletmem gerekiyor."

Gözleri kocaman açıldı. "Halletmek derken?"

Gözlerimiz kilitlendi. "Onu öldüreceğim."

Tess'in dudakları aralandı, yüzü şoktan donakaldı. "Ne?"

"Mafyanın yöntemi böyle, Theresa. Birinin sana zarar vermesinin yanına kâr kalmasına izin veremem," diye açıkladım. "Sen benim tek zayıf noktamsın ve eğer seni korumazsam..." Başımı sertçe iki yana salladım. "Eğer biri sana dokunursa, ölür. Kim olduğu fark etmez."

"Ama... Ama," Tess söylediklerimi anlamakta zorlanıyordu. "O bir kadın."

"Yani?" Neye varmaya çalıştığını anlamadığım için kaşlarımı çattım.

"Bir kadını öldüremezsin."

Kaşlarımı daha fazla çattım. "Evet, öldürebilirim ve öldüreceğim." Tess'in anlamasını istediğim için açıklamaya başladım. "Düşmanlarımızın cinsiyeti önemli değil. Eğer biri bize saldırırsa bunun karşılığı sadece ölümdür. Bu işler böyle yürür." Elimi onunkinden çekip yüzünü ellerimin arasına aldım. "Kimse karıma ve hayatıma zarar veremez. Hiç kimse. Anlıyor musun?"

Tess anladığını göstermek için ellerimin arasındaki başını salladı.

"O kadın sana zarar verdi, bebeğim. Seni öldürebilirdi." Başımı tekrar iki yana salladım. "Onun yaşamasına izin veremem."

Tess tekrar başıyla onayladıktan sonra saldırıdan beri eksik olan gücün gözlerinde parlamaya başladığını gördüm. "Anladım."

"Senden de benim için aynısını yapmanı beklerim," dedim. "Eğer beni öldürürlerse bunu o kişiye ödetmek senin elinde."

Dudaklarını araladı ve yüreğindeki acı güzel yüzüne yayıldı. "Böyle söyleme. Sana hiçbir şey olmayacak."

Tess'in, ölümümün intikamını alma fikrine karşı olmadığı dikkatimden kaçmamıştı. Ancak beni kaybetmeyi düşünmek ona acı veriyordu.

Bu iyi bir şeydi.

Siktir.

Öne doğru eğilip dudaklarına yapıştım. Onu sevgimin, vahşi tutkumun, kalbimin ve lanet olası ruhumun her zerresiyle öptüm. Bana karşı hissetmeye başladığı duyguları sahiplenerek bu duyguları, ona olan hislerim gibi güçlenene kadar büyütmek istiyordum.

Sadece inlediğinde ve ben de bu sesi içime çektiğimde öpüşmeyi bıraktım. Alnımı onunkine bastırdım. "Bundan sonra sen ve ben varız. Birlikte egemen olacağız ve birlikte düşeceğiz."

Gözleri yaşlarla doldu. "Asla düşmeyeceğimizden emin olacağız."

"İşte benim kızım." Başparmağımın ucuyla alt dudağına dokundum ve göz göze geldik. "Irene ile ilgilenmeliyim ve senin de orada olman gerekiyor."

"Neden?" Bu fikrin hiç hoşuna gitmediğini görebiliyordum.

"Çünkü sen bir mafya kraliçesisin, Theresa. Biri seninle uğraşıyor. Güçlü bir duruş sergilemeli ve düşmanlarımıza seninle uğraşılmayacağını göstermelisin." Onu biraz rahatlatmak

isteyerek, "Tetiği çeken sen olmayacaksın ama orada olman gerek. Adamlarım senin benim yanımda hak ettiğin yeri aldığını görmeli ki sana saygı duysunlar," diye ekledim.

Omuzları düştü. "Tamam."

"Ve nasıl dövüşeceğini ve silah kullanacağını öğrenmen gerekiyor." Yataktan kalkıp, "Eğer bu kadar meşgul olmasaydım, seni İsviçre'deki St. Monarch's'a götürürdüm. Öğrenmen için en iyi yer orası," diye ekledim.

Tess burun kıvırdı ama gözlerinde parlayan ilgiyi görebiliyordum. "Dövüşmeyi ve silah kullanmayı öğrendiğin gerçek bir yer mi?"

Bir noktada Tess'e, eğer kötü bir şey olursa St. Monarch's'a gitmesi gerektiğini söylemem gerekiyordu.

Bu lanet gezegende bizim gibi insanlar için tarafsız olan tek yer orasıydı ama bugün sırası değildi.

Ona iyileştikten sonra söyleyecektim.

"Başka şeylerin yanı sıra diyelim," diye belli belirsiz bir cevap verdim çünkü St. Monarch's, eğitimden paranın satın alabileceği en iyi güvenliğe kadar her şeyi sunuyordu. Eğilerek karıma bir öpücük daha verdim. "Ben sana yiyecek bir şeyler hazırlarken sen de biraz dinlen."

Kaşları havaya kalktı. "Benim için... Yemek mi yapacaksın?"

Kıkırdayarak kapıya doğru yürüdüm. "Uyu, *kardiá mou*. Yemek vakti geldiğinde seni uyandırırım."

Karımı doyurmaya kararlı bir şekilde kollarımı sıvayıp aşağıya indim. Bir yandan Yunan salatası hazırlarken bir yandan da hoparlörü açıp Andreas'ı aradım.

"Eve döndün mü?" diye sordu cevap verir vermez.

"Evet. Tess yatakta. Neler olduğu hakkında beni bilgilendir."

"Eve girip çıkanlardan birinin, Manno'nun yeğeni olduğunu tespit ettik. Onu takip eden adamlarım var. Eğer onu yakalayabilirsek Manno'yu girdiği delikten çıkarabiliriz."

Kâseye bir çift siyah zeytin atarken, "Bu iyi," diye mırıldandım.

"Irene konusunda ne yapacağız?"

"Henüz bir şey yapmayacağız. Onunla ilgilenmek için yarın geleceğim."

"Sadece su diyetine devam mı?"

"Evet, sadece kafasına silah dayadığımda öleceğini bilecek kadar canlı olmasını istiyorum."

Salataya başka ne konur ki?

"Atina'dan gelecek diğer adamlar yarın inecekler."

"Kaç kişi?" Sikeyim, beyaz peynir neredeydi? Buzdolabını karıştırıp bulamayınca bir iç çektim.

"On kişiler. Bu iç çekişin sebebi ne?"

"Salata yapmaya çalışıyorum. Beyaz peynirimiz kalmamış," diye bilgilendirdim arkadaşımı.

Hattan anında kahkahalar yükseldi. "Salata mı yapıyorsun? Benimle taşak mı geçiyorsun?"

"Siktir git," diye homurdandım. "Bana biraz beyaz peynir ve taze ekmek getir."

"Şimdi de senin market alışverişini mi yapacağım?"

"İşini kaybetmek istemiyorsan, yaparsın."

Andreas yine kıkırdadı. "Öğle yemeğine kalırsam olur. Seni mutfakta görmek her gün nasip olmuyor."

"Ölmek mi istiyorsun?" diye sordum ve bir hışımla buzdolabının kapağını kapattım.

"Hayır ama gıda zehirlenmesi risk almaya değer." Ben daha tek kelime edemeden telefonu kapattı.

Andreas'ı beklerken domates doğramakla uğraştım.

Andreas nihayet çatı katı süitine teşrif ettiğinde salatanın pörsüyeceğinden endişelenmeye başlamıştım. Kese kâğıdını yere bırakıp içinden Fransız ekmeğini çıkardı ve yan gözle salataya baktı. "Vay canına, mucizeler yaratmışsın."

Bıçağı alıp yüzünün önünde salladım. "Saçmalamaya devam edecek misin?"

Poşetten beyaz peyniri çıkarıp biraz salataya ekledim. İşim bittiğinde eserimi inceledim. "Hepsi bu kadar, değil mi?"

"Ne bileyim ben." Andreas yanıma geldiğinde bir dilim ekmeği kemirmeye başlamıştı bile. "Evet, iyi görünüyor."

Merdivenlere döndüğümde Tess'in en alt basamakta oturduğunu ve yüzünde mutlu bir gülümsemeyle bizi izlediğini gördüm.

Tanrım, o gülümsemeyi özlemişim.

"Bizi mi gözetliyorsun?" diye sordum yaklaşırken.

"Evet ve itiraf etmeliyim ki bu uzun zamandır gördüğüm en eğlenceli şeydi." Ben onu kucağıma almaya çalışana kadar bana sırıttı. Sonra ellerimi iterek kaşlarını çattı. "Yürüyebiliyorum. Beni her yere taşımayı kes."

"Ooo, patron konuştu. Söz dinlesen iyi olur Nikolas," diye alay etti Andreas.

Tess yemek masasına doğru yürürken onu işaret ettim. "O öldürülmekten paçayı kurtarabilir," sonra arkadaşımı işaret ederek, "ama sen ince bir buzun üzerindesin. Şansını zorlama istersen," dedim.

Ellerini teslim oluyormuş gibi havaya kaldırdı.

Buzdolabından tereyağını alıp tezgâha koydum ve hızlıca Fransız ekmeğini dilimledim. Her şeyi bir servis tepsisine yerleştirip tezgâhın etrafından dolandım.

Andreas burnundan alaycı bir ses çıkarınca bir dilim ekmek kapıp ona fırlattım. Herif ekmeği yakalayıp ekmekten kocaman bir ısırık aldı.

"Bir işe yara ve masaya üç bardak su getir," diye homurdandım ama ses tonum tehditvari değildi. Tess'in evde olmasına o kadar seviniyordum ki sinirlenemiyordum.

Salata ve ekmeği masaya taşıdıktan sonra neyin eksik olduğunu düşündüm.

"Yağ, tuz ve kekik," diye hatırlattı Tess gözleri ışıl ışıl parlarken. Masanın başına otururken, "Tess'i duydun," dedim Andreas'a.

Andreas baharatları ve su bardaklarını yerleştirdikten sonra solumdaki koltuğa oturdu.

Tess'in tabağına salata koyup iki dilim ekmeğe yağ sürdüm. Teşekkür olarak bana sırıttı. "Bu bende alışkanlık yapabilir."

Tabağını işaret ederek, "Ye. Hepsini," dedim.

Tess bana öz güven sorunlarından bahsettiğinden beri Irene'nin verdiği zararı nasıl tersine çevireceğimi bulmaya çalışıyordum.

Karımın, o çok sevdiğim bedeninde rahat olmasını istiyordum. Ayrıca, aniden kilo vermek istediğine karar verirse kendimi kaybederdim.

Sadece yemek yediğinden emin olmam ve öz güvenini yeniden kazanması için çalışmaya devam etmem gerekiyordu.

"Dua edelim de onun yüzünden gıda zehirlenmesi yaşamayalım," dedi Andreas Tess'e göz kırparak.

Kafasına bir şaplak atıp ters ters baktım.

Andreas beni işaret ederek kocaman açtığı gözleriyle Tess'e baktı. "Bunu gördün, değil mi? Baş etmek zorunda olduğum istismarı?"

Kanımın damarlarımda donduğunu hissettim ve gözlerim Tess'e kaydı. Tess, Andreas'ın aptalca yorumuna tetiklenmek yerine ona gülümseyerek başını aşağı yukarı salladıktan sonra ona baktığımı görünce hızla başını iki yana sallamaya başladı. "Hayır. Üzgünüm. Hiçbir şey görmedim."

Siz iyi misiniz?

Tess koluma uzanıp teselli edercesine sıktı. "Yemek için sabırsızlanıyorum. Bizim için öğle yemeği hazırladığın için teşekkürler."

"Senin için." Ağzı salata ve ekmekle dolu olan Andreas'a kaşlarımı çatarak baktım. "O kendi kendini davet etti."

Tess

Saldırıdan bu yana Nikolas bana karşı o kadar özenli davranıyordu ki çoğu zaman aklımı başımdan alıyordu.

Önemli bir şeyin farkına varmıştım. Nikolas ilk tanıştığımızda acımasız olsa da şimdi sevgi dolu ve nazikti. Nikolas âşık olunca bambaşka biri hâline gelmişti.

Ve beni seviyordu. Bu, her sevgi dolu bakışından, her şefkatli dokunuşundan, her duygulu öpüşünden belli oluyordu.

Onun için en önemli şey olduğumdan hiç şüphem yoktu ve bu da kendime olan güvenimi yeniden inşa etmeme yardımcı oluyordu. Bazılarına göre balık etli, hatta şişman olabilirdim ama Nikolas'a göre ben mükemmeldim. Bana baktığı zaman beni arzuladığını hissediyordum. Onun için yeterli olduğumu, *yeterince kadın* olduğumu hissediyordum.

Hiç uğraşmadan Irene'nin verdiği zararı telafi ediyordu ve daha sadece üç gün olmuştu.

Nikolas beni güçlendiriyordu.

Çok daha güçlü yapıyordu.

Saldırı korkunç ve sarsıcı olsa da olaydan sonra kendimi Nikolas'a daha yakın hissetmeye başlamıştım. *Her gecenin bir sabahı varmış.*

Tanrım, beni dehşete düşüren adamın beni şeytanlarımdan kurtaracak, beni daha önce hiç sevilmediğim kadar sevecek kişi olacağı kimin aklına gelirdi?

Ona âşık oluyordum. Kocama. Bir zamanlar düşmanım olabilirdi ama şimdi sevgilim olmuştu.

Vay canına. Dediğim gibi, aklım başımda değil.

Bir mafya kraliçesi gibi görünmek istediğim için şık bir ceket ve pantolon giydim, ipek bir kaşkorse ve siyah topuklu ayakkabılarla da kombini tamamladım. Saçlarımı gevşek bir şekilde ördüm, bu sabah bandaj çıkarıldıktan sonra kesiklere hâlâ dikkat ediyordum.

Makyajım bana taze ve sağlıklı bir ışıltı vermişti ki buna ihtiyacım vardı çünkü bugün olacaklardan dolayı sinirlerim çok gergindi. Nikolas, Irene'yi öldürecek ve ben de en ön sıradan izleyecektim.

Bir yanım mafyanın karanlık yüzünden saklanmak istiyordu ama bunun mümkün olmadığını biliyordum. Nikolas'ın yanında yerimi almalı ve ihtiyacı olan kraliçe gibi davranmalıydım.

Yine de daha önce kimsenin öldüğünü görmemiştim. Buna hazır mıydım ya da hiç hazır hissedecek miydim, emin değildim.

Irene'den bahsediyoruz. Hayatını cehenneme çevirdi.

Nikolas'ın da dediği gibi seni öldürebilirdi.

Durum tersine dönseydi o tereddüt etmezdi.

Düşmanlarımız ikinci bir şansı hak etmez.

"Hazır mısın?" diye sordu Nikolas arkamda durup. Tıpkı bir kâbusa dönüşen partiye gitmeden önceki gibi ellerini kalçalarıma koyup eğilerek boynumun kenarına bir öpücük kondurdu.

"Hayır, ama yapılması gerekiyor," diye dürüstçe cevap verdim. Nikolas'tan bir şeyler saklamaktan bıkmıştım. Sırlarımın ve duygularımın onun yanında güvende olduğunu bana kanıtlamıştı.

Arkamı döner dönmez elleri anında kalçama gitti. *Adamın kalçalarıma karşı gerçekten bir ilgisi vardı.*

Gözleri sevgiyle yüzümde gezinerek bana bugünü atlatmam için gereken cesareti verdikten sonra, "Konuş benimle," diye fısıldadı.

"Daha önce kimsenin öldüğünü görmedim," diye itiraf ettim. "Bununla başa çıkıp çıkamayacağımdan emin değilim."

Başını onaylar gibi sallarken koyu kahverengi gözleri anlayışlı bir ifadeyle parladı. "İlk sefer kolay değildir. Ama yaşadığımız hayatta bu gerekli. Eğer saldırıya uğrarsak donup kalmayacağını ya da kriz geçirmeyeceğini ve yanımda duracağını bilmem gerek."

Başımı salladım. "Anlıyorum."

Nikolas'la evlendiğimde bu hayatı ben seçmiştim. Bunun neleri gerektirdiğini biliyordum ve şimdi geri adım atmaya çalışmak bir seçenek değildi.

Özellikle de ona âşık olduğum şu günlerde.

"Irene'yle yüzleşmenin senin için zor olacağını biliyorum ama her adımında yanında olacağım. Hiç kimse sana dokunamaz." Bu sözleri bir yemin gibiydi.

Ona daha yakın olma ihtiyacıyla eğilip yanağımı göğsüne yasladım ve kollarımı beline doladım.

Nikolas saçlarımı öptü. "Sen çok güçlüsün Theresa. Onunla yüzleşecek gücün olduğunu biliyorum. Ona, yaptıklarının bedelini ödet."

Başımı sallayarak onayladım ve sonra başımı kaldırdım. Yunan mafyasının liderine bakarken düşmanlarımızdan kurtulmak için onun kadar acımasız olmam gerektiğini biliyordum.

"Bana öğretecek misin?" Dilimi çıkarıp gergin bir şekilde dudaklarımı ıslattım. "Olmamı istediğin kraliçe gibi nasıl davranacağımı?"

Nikolas'ın dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı parmakları gevşek saç tellerimi sevgi dolu bir tavırla kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Sen zaten ihtiyacım olan kraliçesin, *kardiá mou*."

Başını eğdi ve dudaklarımı sadece onun yapabileceği bir şekilde sahiplendi; beni sıcak, tüketen ve o kadar derin bir açlıkla öptü ki âdeta iliklerime kadar hissettim.

Yunan mafyasını yöneten, herkesin korktuğu bu adam beni seviyordu. *Beni seviyor.* Tanrım, bana âşık olması için ne yaptığımı bilmiyordum ama çok minnettardım.

Nikolas öpüşmeyi bitirdiğinde ikimiz de nefessiz kalmıştık ve bakışları yoğun bir arzuyla kararmıştı. "Tanrım, daha hızlı iyileşmen gerek," diye mırıldandı benden uzaklaşırken. Elimi tutup parmaklarımızı birbirine kenetledi ve beni kıyafet odasından dışarı çıkardı.

Düşmanımla yüzleşme zamanı.

Kahretsin.

Güçlü ol, Tess.

Her dışarı çıkışımızda olduğu gibi Nikolas yanımda kaldı. Ona bakmaya devam ederken bakışlarıyla her gölgeyi ve herkesi nasıl taradığını fark ettim, tamamen tetikteydi.

Kocalık rolünü bir kenara bırakarak yüz hatları eskiden korktuğum o mafya liderinin sert ifadesine dönüştü.

Cipe bindiğimizde Nikolas kemerimi bağladı ve bu hareketi artık kalbimi ısıttı. Elimi tutup başparmağıyla usulca tenimi okşarken ona biraz daha âşık olduğumu hissettim.

Etkileyici bir gökdelenin önünde durduğumuzda kaşlarımı çattım. Şehrin ıssız bir yerinde bir depo ya da binaya gireceğimizi sanmıştım.

"Çalıştığın yer burası mı?" diye sordum gözlerimi tüm çelik ve cam yüzeyin üzerinde gezdirerek.

"Evet."

Kendi başıma idare edebilecek durumda olmama rağmen arabadan inmeme yardım etti. Nikolas'la zıtlaşmaktan artık vazgeçmiştim. Adam beni hiç dinlemiyor ve sadece kendi istediğini yapıyordu.

Ofis binasına girerken Nikolas'tan yayılan gücü hissediyordum. Kendinden emin ve korkusuz adımlarla yürüyordu.

Onun gücünün bir kısmını ödünç alarak çenemi kaldırırken yüzümde herhangi bir ifade olmaması için kendimi zorladım.

Bunu yapabilirsin.

Sen Nikolas Stathoulis'in karısısın. Bunu yapmak zorundasın.

Asansörle altıncı kata çıktık ve beni bir koridora götürdüler. İki adam bir kapıyı koruyordu ve onları görmek bile kalp atışlarımın hızlanmasına ve ağzımın kurumasına neden oldu.

Nikolas beni tutup durdurdu ve beni kendisine çevirerek yüzümü ellerinin arasına aldı. Bana bakarken yüz ifadesi hiç yumuşamadı. Öfkesini, kana susamışlığını, içindeki acımasız şeytanı gördüm.

"O bir hiç," diye homurdandı, sesi intikam ve hiddet doluydu. Başımla onayladığımda devam etti. "Sen benim kraliçemsin Theresa. Bize karşı olanlar ölür."

Tekrar başımı salladım.

"Merhamet etmek yok."

"Tamam," diye fısıldadım ellerimi iki yanımda yumruk yaparak.

Nikolas, eskiden ona karşı duyduğum korkuyu belli belirsiz hissedene kadar bana baktı ama ben sinmek yerine çenemi daha yukarı kaldırdım. "Hazırım," dediğimde ses tonum acımasızdı.

Dudaklarının kenarı seğirdi, sonra tekrar harekete geçtik. Korumalardan biri kapıyı açtığında hiçbir şey beni içeride bulacağım şeye hazırlayamazdı.

BÖLÜM 36

Tess

Neredeyse oturma odamız kadar büyük bir odaydı. Su dolu kovalar ile her türlü bıçak ve penseyle dolu bir masa vardı. Ayrıca kasalar da vardı... Şunlar aküye bağlanan aktarma kabloları mıydı?

İşkence için burada olduğu belli olan tüm bu ekipmanları görünce içimi bir korku sardı.

Sonra bakışlarım Irene'ye kilitlendi, boynunda halat bir ilmek vardı, ayak parmaklarıyla bir sandığın üzerine zar zor basıyordu.

LANET OLSUN.

Tanrım.

Onun perişan hâlini görünce durdum. Saçları bozulmuştu ve dağınık bir şekilde yüzüne dökülüyordu. Cildi soluk, neredeyse griydi; dudakları ise çatlamıştı. Partide giydiği turuncu saten elbisenin üzerindeki lekeler... Tanrım, bilmek istemiyordum.

Berbat görünüyordu.

Kafasını kaldırdı ve bakışları bana kilitlendiği anda ağlamaya başladı. "Theresa, yardım et! Bana yardım etmelisin."

Nikolas elimi bıraktı. Onun, korkuyla kıvranmaya başlayan Irene'nin etrafında yavaşça dolaşmasını izledim. Avını takip eden bir avcı gibi görünüyordu.

Tıpkı Irene'nin bana her zarar verdiğinde göründüğü gibi.

Onun nasıl bir canavar olduğunu kendime hatırlatarak çenemi daha yukarı kaldırdım. Ben kan içindeyken o gülmüştü.

Kemiklerimi kırdığında acımdan zevk almıştı.

Babam için ağladığımda, onun ölümünün yasını tuttuğumda bunu katbekat kötüleştirmek için oradaydı.

İlk kez âşık olduğumda, Irene hiç kimse için yeterince iyi olamayacağıma inanana kadar benimle alay etmişti.

Ne zaman kendimi toparlamaya çalışsam, o beni tekrar yere sermiş, eline geçen her fırsatta beni paramparça etmişti.

Nefretim alevlenerek ona karşı duyduğum korkuyu bastırdı.

Bir adım daha yaklaştım ve bakışlarımı Irene'nin üzerinde gezdirdim. Nikolas'ın gücünün göğsümde ikinci bir kalp atışına dönüştüğünü hissediyordum.

"Bana işkence ettin." Kocam yanıma gelirken sesim alçak ve ölümcül çıkıyordu. Ancak o zaman Irene'nin ne kadar aptal olduğunu anladım. Nikolas Stathoulis'in karısına zarar vermenin yanına kâr kalacağına gerçekten inanmıştı.

Bu delilikti.

Nikolas arkasından bir silah çıkarıp Irene'ye doğrulttu. Parmaklarıyla silahı sıkıca kavramış, sabit tutuyordu.

Irene anında hüngür hüngür ağlamaya başladı, o her zamanki kendini beğenmiş ve nefret dolu ifadesi yerle bir olmuştu.

O alaycı bakışları şimdi neredeydi? Acıyı tatmadan önce gördüğüm o şeytani parıltı neredeydi? "Çözün onu," diye emrettim.

Korumalardan biri itaat edip etmeyeceğini anlamak için Nikolas'a bakınca, "Çözün onu dedim!" diye bağırdım.

Hızla hareket etti, başka bir koruma da ona yardım etmek için atıldı.

"Tanrım," diye iç geçirdi Irene boynundaki ip çıkarılıp sandıktan indirilirken. "Diz çök," dedim. "Diz çök ve bana ne yaptığını itiraf et."

"Ne?" dedi gözlerini kırpıştırarak. Bunu beklemediği belliydi.

"Diz çök." Ses tonum alçak ve ölümcüldü tıpkı daha önce defalarca duyduğum Nikolas'ın sesi gibi.

Tereddütle dizlerinin üzerine çöküp bana baktığında, "Ne yaptığını itiraf et," diye hatırlattım.

"S-Seni incittim."

"Neden?"

"Ben—"

Nikolas silahının emniyetini açınca Irene yalan söyleme konusundaki fikrini değiştirdi. "Ben... Bu beni güçlü hissettirdi."

Ona öylece bakarken onca cehennem azabını sırf o kendini daha iyi hissedebilsin diye yaşadığımı düşündüm.

Kaltak.

Göğsümde bir girdap gibi dönen öfke ve nefretle, hayatımda ilk kez intikam almak için can atıyordum. "Seni bağışlamam için yalvar."

"Lütfen, orada—"

Başımı iki yana sallarken yüzümde alaycı bir gülümseme belirdi.

"Çok özür dilerim. Lütfen bunu yapmayın. Özür dilerim. İsteyerek yapmadım..." Başımı çevirip Nikolas'a baktım sonra başımı işaret verir gibi salladım.

Havada yankılanan silah sesiyle irkildim. İrene'den acı dolu bir ses geldi.

Ona bir kez daha bakmadan dönüp odadan çıktım. Daha fazla silah sesi duyuldu. Bir şarjörde kaç tane mermi olduğunu bilmiyordum ama Nikolas'ın şarjörü, onun üzerine boşalttığı açıktı.

Bitti.

Sona erdi.

Hissettiğim yoğun rahatlama içimdeki suçluluk duygusuyla savaşıyordu.

Yapılması gerekiyordu.

Boş bir ofis buldum ve çantamı karıştırarak Xanax şişesini aradım. Nefeslerim hızlanmaya başladığında şişeyi açmak için mücadele ediyordum. Birden Nikolas önümde belirdi ve şişeyi benden alarak avucuna bir hap çıkardı. Hapı bana uzattığında başımı kaldırıp Nikolas'a baktım. Gözlerimiz kilitlendi ve... Gücü onun içinde buldum.

Nefeslerim yavaş yavaş normale dönerken kalp atışlarım düzenli ritmine geri döndü.

Sakinlik içime dolana kadar onunla göz temasını korudum ve sonra, "Buna ihtiyacım yok," diye fısıldadım.

O kadar güçlüydü ki endişemin bile ona karşı koyma şansı yoktu.

Nikolas'ın dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı sonra vücudu benimkine çarptı. Dudakları dudaklarımı cezalandırıcı bir öpücükle istila ederken duvarlardan birine yaslanana kadar beni geriye doğru itti.

Çok geçmeden dudaklarımı serbest bırakıp önümde dizlerinin üzerine çöktü. Nikolas kemerimi çözüp pantolonumu ve külotumu bacaklarımdan aşağı indirdi. Kıyafetlerimin içinden çıkmayı zar zor başarmıştım ve topuklu ayakkabılarım hâlâ ayağımdaydı ama Nikolas sol bacağımı omzunun üzerine alıp ağzıyla klitorisimi buldu.

Ah, Tanrım.

Anında saçlarına uzandım ve canımı kurtarmak istercesine avuçlarımla kavradım. Dili cezalandırıcı, dişleri acımasızdı. O kadar sert emiyordu ki çenem neredeyse göğsüme düşerken ve dudaklarım arzu dolu iniltilerle aralanırken yıldızları gördüğüme yemin edebilirdim.

Sonra Nikolas yüzüme bakmak için kafasını kaldırdı, gözleri bana olan aşkının ve arzusunun yoğunluğuyla yanıyordu. Klitorisimi yalayışını, ısırışını ve emişini izledim, ta ki sertleşip boşalmak için can atana dek.

Bu çok ateşli ve düpedüz edepsizceydi. Daha önce hiç hissetmediğim bir hazdı.

"Beni boşalt," diye emretmeyi denesem de her kelimem hissettiğim şehvetle boğuluyor ve otoriter hiçbir tınısı kalmıyordu.

Orta parmağını içime soktu ve kalçalarım hareket etmeye başladığında bir parmağını daha ekledi. Parmaklarına âdeta kenetlenerek daha derine itmeye çalışırken o da hassaslaşan klitorisimin üzerinde inledi. Titreşimleri rahmime kadar hissederek daha hızlı hareket etmeye başladım.

"Nikolas... Tanrım... Evet," diye inlerken bedenim ulaşamayacağım bir yerden giderek yaklaşan boşalma hissiyle kasılmıştı bile. "Evet, Nikolas... Evet." Öne doğru kıvrıldım, baldırımı ve ayağımı, omzuna ve sırtına bastırarak onu kendime çektim, parmaklarımla saçlarını daha sert kavradım. "Tanrım, evet."

Nikolas klitorisimi ısırıyor, parmakları acımasızca içime girip çıkıyordu.

Yakında boşalmazsam bayılacaktım. "Lütfen," diye yalvarırken duyduğum arzu o tek kelimeye sığıyordu.

Nikolas beni boşaltmak yerine klitorisimi bırakıp parmaklarını çekti ve ayağa kalktı.

"Hayır," diye inledim başladığı işi bitirebilmesi için onu geri itmeye hazır bir şekilde.

Sonra kemerini çözüp fermuarını indirerek o etkileyici uzunluğunu serbest bıraktı. Kalçamdan tutup beni vücuduna doğru kaldırdı. Beni duvara sabitlediğinde göz göze, nefes nefeseydik... Ben hâlâ bacaklarımı beline dolamaya çalışırken hızlı ve acımasız bir hamleyle içime girdi.

Evet. Evet. Evet. Evet.

Görüşüm kararıp başım dönerken patladım.

"İşte bu, bebeğim," diye inledi. "Her santimimi al."

Daha derine ve daha sert bir şekilde içime girdiğinde orgazmım kontrolden çıktı, ta ki her şeyi tüketen yoğunluğu yüzünden yalnızca inleyebilene kadar.

Nikolas dudaklarını benimkine bastırarak hıçkırıklara dönüşen iniltilerimi içine çekti. Kasıkları acımasız bir hızla hareket ediyor, sert penisi rahim ağzımda ve karnımda âdeta ikinci bir kalp atışı etkisi yaratıyordu.

Her bir santimini hissediyordum, beni geriyor, okşuyor, sahipleniyordu.

Çok güzeldi. Ah, Tanrım, çok güzel.

Nikolas kendini olabildiğince derine gömüp titremeye başladığında, tüm gücüm bedenimden akıp giderken bu imkânsız doruktan ancak o zaman inmeyi başardım.

Kollarını çelikten şeritler gibi bedenime dolayıp içime boşalırken göğsüne gömüldüm. Başını boynumun kıvrımına yaslayarak aç nefeslerle beni içine çekti.

Hâlâ içimden çıkmayan Nikolas'ın kollarındayken bir şey fark ettim. Artık en güçlü kişi Nikolas değildi.

Bendim.

Nikolas

İşe dönmüştüm ve yetiştirmem gereken bir ton iş vardı. Luca'dan gelen bir Heckler & Koch P30L silah ve Heckler & Koch MP5K hafif makineli tüfek sevkiyatını kontrol ediyordum. Tüm silahlar havalandırma ünitelerinde saklıydı.

"Hepsi bu kadar, değil mi?" diye sordum Andreas'a sevkiyatı incelemeyi bitirdiğimizde.

"Evet."

"Adamlar klima ünitelerini bir hurdacıya götürsünler. Metalden kazandıkları parayı kendilerine saklayabilirler."

"Olur." Andreas adamlara doğru yürürken daha fazla talimat bekliyordu.

Cebimden telefonumu çıkarıp binaya geri dönerken Luca'nın numarasını tuşladım.

Telefonu, "Her şey yolunda mı?" diye açtı.

"Evet." Bir asansörün yanında durdum. "Son dakika bir istek olduğunu biliyorum ama benim için yangın bombası siparişi verebilir misin?"

"Ne zamana ve kaç tane lazım?"

"Mümkün olan en kısa sürede, elinize ne kadar geçerse," diyerek asansörün düğmesine bastım.

Luca bir kahkaha attı. "Viktor eğlenceye katılacağını söylüyor. Saldırı ne zaman gerçekleşecek?"

"Muhtemelen önümüzdeki hafta." Kapılar açıldı ama telefon görüşmem bitmediği için tekrar kapanmalarına izin verdim.

"Manno hem seninle hem de Liam'la uğraşıyor. Sizi desteklemek için hepimiz orada olacağız. Bize tam tarih ve saat ver."

"Gün bitmeden size haber veririm."

"Güzel. Yarın ilk iş olarak sevkiyatı yola çıkaracağım."

"Teşekkür ederim." Teşkilat'a katıldığımda barışı korumak için katılmıştım ama diğer adamların bu savaşta beni desteklemesi aramızdaki bağı güçlendiriyordu.

Manno öldü sayılır.

Aramayı bitirdiğimde Grant'in solumda durduğunu gördüm. Kaşlarımı çatarak, "Neden Tess'in yanında değilsin?" diye sordum.

Başparmağıyla omzunun üzerinden girişi işaret etti. "O burada."

Kaşlarımı kaldırdım ve tam o sırada Tess yanında James ve diğer korumalarla birlikte binaya girdi.

Bugün her zamanki kot pantolonunu ve tişörtünü giymiş, yine umursamaz bir öğrenci gibi görünüyordu.

Irene'yi öldürdüğümden bu yana bir hafta geçmişti ve Tess yıkılmak yerine olanlarla gerçek bir kraliçe gibi başa çıkmıştı.

Gözlerim Grant'e kaydı. "O zaman sen de onun yanında olmalısın." Sikik herifi kovacaktım ve kovmaktan kastım öldürmekti.

Bana sırıtan Tess'e doğru yürüdüm. Elinde bir kap vardı. "Okula gidiyorum ve sana öğle yemeği getireyim dedim."

Yüzüme bir gülümseme yayıldı ve ulaşabileceğim mesafeye geldiğinde kalçasından tutup onu kendime doğru çektim. Başımı eğip dudaklarına bir öpücük kondurduktan sonra, "Öyle mi? Şu hâline bak, mükemmel bir eş oldun," diye takıldım.

Bakışları baştan çıkarıcı bir hâl alınca aletim seğirmeye başladı. "Erkeğimin güce ihtiyacı var," göz kırptı. "Sonrası için."

Kabı ondan alırken bir kahkaha attım. "Daha sonrası için ne planlıyorsun?"

Tess alt dudağını dişlerinin arasına aldı, gözleri arzuyla dolduğunda anında sertleştiğimi hissettim. "Göreceksin. Beni yatakta bekletme." Sonra bu baştan çıkarıcı kadın arkasını dönüp binadan çıkarken ben de o seksi kalçalarını ağzımın suyu akarak izledim.

"Tanrım, bu kız benim sonum olacak," diye homurdanarak asansöre doğru döndüm. Grant'in sinek gibi etrafta dolandığını fark edince, "Hâlâ burada ne halt ediyorsun?" diye bağırdım.

Tess'in peşinden koşarak uzaklaştı.

"Sen kime bağırıyorsun?" diye sordu Andreas bana meraklı bir bakış atarak.

"Sikik Grant'e. Onun yerine başkasını koy. O herif Tess'i öldürtecek."

"Tamamdır."

Sonunda ofisime çıktım. Ofisim en üst katta ve şehir manzaralıydı. Çatı katıyla aynı şekilde tamamen krom ve koyu gri mobilyalarla dekore ettirmiştim.

Masama oturdum ve kabı koyup kapağını açtım. Andreas öğle yemeğinde ne yediğimi görmek için fazlasıyla hevesli bir şekilde masanın üzerine eğildi sonra başını yana eğdiğinde kahkahalara boğulmamak için kendini zor tutuyordu. "Bu..?"

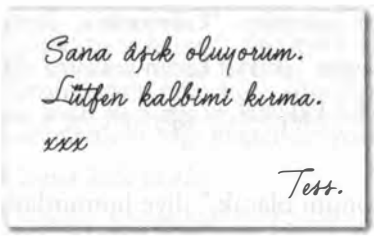
"Siktir git," diye homurdanıp kabın kapağını hızla kapattım. "Git işini yap."

Arkadaşımın ofisimden çıkmasını beklerken o kıkırdayınca ben de gülümsedim ve sonra kabı tekrar açtım.

Daire şeklinde kesilmiş iki sandviçin arasındaki nota ve gülen bir yüz oluşturacak şekilde yerleştirilmiş muza bakarak başımı iki yana salladım.

Çok şirin.

Notu çıkarıp açtım.

Yüzümdeki gülümseme silinirken kalbim mutlulukla gümbür gümbür atmaya başladı.

Tanrım, sonunda!

İçimi katıksız bir sevinç kapladı ve duygusallaştığımı hissettim.

El yazısının her kıvrımı zihnime kazınana kadar kelimeleri tekrar tekrar okudum.

Kelimeler benim için hiç bu kadar anlamlı olmamıştı.

Tess bana âşık oluyordu. Nihayet.

Büyük ikramiyeyi kazanmış bir aptal gibi sırıtarak sandviçlerden birini elime alıp ısırdım.

Ekmek tazeydi, jambon ve peynir de midemdeki boşluğu doldurmak için mükemmel bir karışımdı.

Lanet olsun, buna alışabilirdim.

Telefonumu çıkarıp karımı aradım.

Hattan, "Merhaba," diyen o neşeli sesi geldi. "Öğle yemeğini beğendin mi?"

"Evet," diye yutkunup tekrar nota baktım. "Notunu okudum."

"Ve?" O tek kelimede duyduğum sonsuz kahkaha içimi ısıttı.

"Senden duymak istiyorum," diye ısrar ettim.

Tess bir an sessiz kalınca endişelenmeye başladım.

"Sana âşık oluyorum, Nikolas." Bana karşı hissettiği duyguların sesinde titrediğini duydum. "Lütfen kalbimi kırma."

"Kırmayacağım," diye söz verdim. "Benim için en değerli varlığı asla kırmayacağım."

"Vay canına, bu iş gerçekten duygusal bir hâl almaya başladı," diye mırıldandı Tess. Burnunu çektiğini duydum. "Okula yeni geldim. İçeri girmem lazım, yoksa geç kalacağım."

"Tekrar söyle," diye emrettim gitmesine izin vermeden önce.

İtaat ederek, "Sana âşığım, Nikolas," dedi.

Şehrin öbür ucunda olmasından nefret ederek, "Sonunda bu sözleri duymak çok güzel," diye homurdandım.

"*Zoí mou*, gitmem gerek," dedi yeniden.

Hayatım.

Ona dersi asıp benimle evde buluşmasını söylemek dilimin ucuna kadar gelse de projesi üzerinde çalışması gerektiğini bildiğim için isteksizce, "Dikkatli ol. Evde görüşürüz," dedim.

"Hoşça kal."

Telefonu kapattığımda hiç de çalışma havamda olmadığım için sandalyemde geriye doğru yaslandım.

Andreas ofise girdiğinde öğle yemeğimin geri kalanına elini sürmesini istemediğim için kabı kapatıp çekmeceme koydum.

"Grant'i nereye koymamı istersin?"

"Onu Elias ve Craig'in yanına yerleştir. Onu tekrar yola getireceklerdir."

O herif Tess'in koruması olarak çok rahat hareket ediyordu ve buna izin veremezdim.

Bunu hallettikten sonra dikkatimi e-postalarıma verdim. "Sence ne zaman saldırmak en iyisi olur?" diye sordum Andreas gitmeden önce.

Karşımdaki koltuğa oturdu. "Pazar günü. İnsanlar onu huzur ve dinlenme günü olarak görür. Bence onları hazırlıksız yakalarız."

Arkadaşımdan etkilenerek başımla onayladım. "Önümüzdeki pazar saldırıyoruz."

Bölüm 38

Tess

Bar sahnesinin kaydedileceği stüdyoya girerken Jake ve Annette'e gülümsedim.

Vakit geldi.

Çantamı yere bırakıp kamera ekipmanlarını kurdukları yere doğru yürüdüm. "Size söylemem gereken bir şey var," dedim.

Annette bana dönerken, "Umarım iyi haberlerdir," dedi.

Jake'in bana doğru bakması biraz daha uzun sürdü.

"Evlendim."

Jake sonradan idrak ederek başını bana doğru o kadar hızlı çevirdi ki neredeyse boynu incinecekti. Annette'in ağzı açık kalmıştı. "Şaka yapıyorsun, değil mi?" diye mırıldandı.

Parmağımda parıldayan ve artık iyiden iyiye bağlandığım yüzüğümü görmeleri için sol elimi uzattım.

"Şaka yapmıyorsun?" Annette'in gözleri kocaman açıldı, sonra elimi tuttu ve beni daha yakına çekti. "Vay canına! Güzel pırlanta ama daha yirmi bir yaşındasın. Kiminle evlendin sen? Bütün bunlar ne zaman oldu?"

Jake kaşlarını çatarak Annette'i işaret etti. "Ne dediyse katılıyorum."

Omuz silkip elimi Annette'in sıkıca kavradığı elinden çekip, "Ah... Bir ay önce oldu," dedim.

"Ne?"

Annette çığlık attı. "Ve sen bize şimdi mi söylüyorsun?"

Tekrar omuz silktim. "Size söylemeden önce alışmak istedim." Dilim gergin bir şekilde dudaklarımın üzerinde gezindi, sonra kim olduğumu hatırladım. Çenemi hafifçe kaldırdım. "Nikolas'la evlendim."

Yüzlerinde yine bir şok ifadesi belirdi. "Ne yaptın!?" diye mırıldandı Annette. "Üvey ağabeyinle mi? Nefret ettiğin Nikolas'tan mı bahsediyoruz?"

Yüzüme bir gülümseme yayıldı. "Nefret. Geçmiş zaman. Ve ona üvey ağabeyin deme."

"Düşündüm de..." Annette sanki bir şey hatırlamaya çalışıyormuş gibi parmağını çenesine vurarak, "Bir süredir ondan şikâyet etmiyorsun," dedi.

"O değişti," dedim Nikolas'ı savunarak. "Benimleyken artık bambaşka biri."

"Yani cidden sadece birkaç aydır tanıdığın bir adamla evlendin ama benimle çıkamadın, öyle mi?" Jake başını bana doğru sallarken sonunda düşüncelerini dile getirdi. "Vay canına, çok hızlısın."

Gözlerim ona kaydı. "Surat asmayı bırak, Jake. Bu seni acınası gösteriyor." Ne söylediğimi ancak kelimeler ağzımdan çıktıktan sonra fark ettim. Özür dilemek dilimin ucuna geldi ama boyun eğmeyi reddederek bu isteğimi yuttum.

"Bekle," diye araya girdi Annette işler çirkinleşmeden önce, sonra da bana sert bir bakış attı. "Evli ve üç çocuklu olduğunu söylemiştin."

Yüzüme bir gülümseme yayıldı. "Yalan söyledim. Özür dilerim." Omuz silkerek, "Artık evli," diye ekledim.

Bana muzip bir bakış attı. "Ateşli olanı kendine sakladın. Ne yaptığını anladım."

"Hadi işe koyulalım," diye mırıldandı Jake haberden ve söylediklerimden rahatsız olduğunu belli eden bir tavırla.

Sahneyi kurup çekerken havada rahatsız edici bir gerilim vardı ama sırıtarak boş verdim aslında Jake'in ne düşündüğü umurumda değildi. Altı ay sonra artık hayatımın bir parçası bile olmayacaktı, bu yüzden onun fikrinin bir önemi yoktu.

Sonunda işimiz bittiğinde hızlıca toplanmaya yardım edip kapılardan birine yöneldim. Koridorun sonunda James'e ulaştığımda rahatlayarak iç çektim.

"O kadar kötü müydü?" diye sordu gözlerini başımın üzerinde ve koridorda gezdirerek. Geçtiğimiz ay boyunca James sadece korumam olmaktan çok daha fazlası hâline gelmişti. Artık benim için çok şey ifade eden bir arkadaştı.

"Evet. Annette haberi sorun etmemiş gibi görünüyor ama Jake küçümseyici bir yorum yaptı."

Cipin park edildiği yere doğru yürürken James, "Zavallı ezik," diye mırıldandı. "Hâlâ Stathoulis malikânesine mi gidiyoruz?"

"Evet."

Kapıyı açtı ve yanıma bindi. "Emniyet kemerini tak."

Kemerimi taktıktan sonra Michael ve Arthur'un da araca binmesini bekledim. Arthur aracı çalıştırdı ve ben James'e dönerek, "Kız arkadaşın nasıl?" diye sordum.

Yüzüne anında bir gülümseme yayıldı. "Nicoleta ay sonunda geliyor. Sabırsızlanıyorum. Bir daha asla seyahat etmesine izin vermeyeceğim."

Bir kahkaha attım. "Onu yakınında tutmak istiyorsan parmağına bir yüzük taksan iyi edersin."

Ciddi bir ifadeyle bana baktı. "Ben de aynı şeyi düşünüyordum. Dört yıldır birlikteyiz."

Kaşlarım havalandı. "Gerçekten evlenme teklif edecek misin?"

Yavaşça başını sallayıp arkamıza baktıktan ve herhangi bir tehdit olup olmadığını kontrol ettikten sonra, "Evet ama önce yüzüğü almam gerekiyor," diye cevap verdi.

Gülümsemem genişledi. "Eğer yardıma ihtiyacın olursa yüzük alışverişi için müsaitim."

"Teşekkürler, ben de teklif etmeni umuyordum."

Arthur cipi malikânenin önünde durdurunca inip diğer araçlara baktım.

Grant'i göremeyince, "Grant nerede?" diye sordum.

"Yerine başkası atandı. Stephen yarından itibaren bize katılacak," diye bilgi verdi James.

Yüzüme bir gülümseme yayıldı. "Bu beklenmedik iyi bir haber." Grant'i hiç sevmediğimi saklamıyordum.

James bana eve kadar eşlik etti ve ancak annem merdivenlerden indiğinde ve beni bekleyen bir tuzak olmadığından emin olduğunda geri çekildi.

"*Agápi mou.*" Annem beni sıkıca kucakladı. "Seni son gördüğümden beri çok uzun zaman geçmiş gibi geliyor."

Dürüst olmak gerekirse Irene ve bana yaptıkları hakkında konuşmaya hazır olmadığım için gelmekten kaçınmıştım. Geri çekilip sarılmayı sonlandıran ben oldum. "Hadi verandada oturalım. Dışarıda çok güzel bir hava var," dedi annem.

Havasız oturma odasında annemin peşine takıldım ve dışarı çıktıktan sonra şezlonglardan birine oturdum.

"Çok daha iyi görünüyorsun, *agápi mou*," dedi annem sesi duygusallıkla titrerken. Elime uzandı ve sıkıca kavradıktan sonra kaşlarını çattı. "Neden bana söylemedin?"

Nikolas'ın burada olmasını dileyerek derin bir nefes aldım. O yanımdayken her şey çok daha kolay oluyor, onun gücü benimkini besliyordu.

Bakımlı bahçeye göz gezdirerek çiçeklere ve budanmış çalılara hayranlıkla baktım. "Başlarda babamı kaybetmenin acısına kendini o kadar kaptırmıştın ki dünya yok olsa bile fark etmezdin."

Annem elini geri çekip boynuna bastırırken dudaklarını araladı.

Hızla konuşmaya devam ettim. "Geriye dönüp baktığımda Irene beni ilk incittiği zaman sana söylemem gerektiğini biliyorum. Sessiz kalmak benim hatamdı. Seni suçlamıyorum."

"Yine de Theresa, bana gelemeyeceğini hissettirdiğim için çok üzgünüm," dedi annem acı dolu bir sesle.

"İkimiz de kaybımızın içinde boğuluyorduk ve Irene bundan faydalandı."

"Yine de seni neden incitsin ki?" diye sordu annem. Büyük ihtimalle hâlâ bazı insanların neden kötü olduğunu anlamaya çalışıyordu.

"Bir güç gösterisi." Omuz silkerek iç çektim. "Bazı insanlar başkalarına zarar vermekten zevk alıyor sanırım."

Annem hâlâ olanları kabullenememiş gibi başını iki yana salladı. "Bana her şeyi anlat."

Ben de başımı iki yana salladım çünkü hiçbirini yeniden yaşamak istemiyordum. "Hayır. Geçmişi deşmeye gerek yok. Bitti gitti."

"Gerçekten bitti mi?" diye sordu annem pek emin görünmeyerek.

"Evet." Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Nikolas her şeyin üstesinden gelmeme yardım etti."

Annem bir kaşını kaldırdı. "Aranız nasıl? Düğünün... Ah... Ani ve büyük bir şok olduğunu biliyorum."

"Beni uyarmalıydın," dedim ona içimi dökmek istediğim için. "Beni ön planda tutmalı ve neler olduğunu bana anlatmalıydın."

Yüzü pişmanlık ifadesiyle gerilirken gerçekten de pişman görünüyordu. "Özür dilerim, *agápi mou*. Nikolas çok korkutucu olabiliyor ama haklısın, seni uyarmalıydım."

Geçmişi geçmişte bırakarak annemin dizini sıktım ve ona gülümsedim. "Ben mutluyum."

Yüzündeki pişmanlık ifadesi yerini umuda bıraktı. "Gerçekten mi?"

Başımla onaylarken yüzümdeki gülümseme büyüdü. "Nikolas'ı sevmeyi öğrendim ve o da beni seviyor. Hatta," diye kıkırdadım, "bana tapıyor. Daha iyi bir koca isteyemezdim."

Annem kollarını iki yana açtı ve kahkahası âdeta mutluluk ve rahatlama doluydu. "Bunu duymak çok güzel. Artık içim rahat." Anneme sarıldığımda hıçkırıklara boğuldu. "Çok mutluyum."

"Her şey en iyi şekilde sonuçlandı," diye mırıldandım artık aramızdaki soğukluğu giderdiğimiz için göğsümde kabaran duygularla.

Bir çalışan iki soğuk çay getirdiğinde kucaklaşmayı bıraktık. Annem arkadaş grubu için düzenlediği etkinlik hakkında konuşmaya başlamadan önce susuzluğumu gidermek için soğuk çayımdan büyük bir yudum aldım.

Öğleden sonranın geri kalanını birbirimizin hayatı hakkında konuşarak geçirdik ve dürüst olmak gerekirse ne kadar korksam da annemi ziyaret etmekten gerçekten keyif alıyordum.

Nikolas

Eve vardığımda saat çoktan biri geçiyordu.

Akşam yemeğinde Tess'le olamadığım için mutsuz bir şekilde merdivenlerden çıkarken kravatımı çıkardım.

Başka bir Sicilyalı askeri yakalamayı başarmıştık ve ondan bilgi almak çok uzun sürmüştü. Ama sonunda dili çözülmüş ve izlediğimiz adamın Manno'nun yeğeni ve ikinci adam olduğunu doğrulamıştı.

Yatak odasına girdiğimde Tess'in yatakta uyuduğunu görüp iç çektim. Lanet olası günü üzerimden yıkayıp atmam gerektiği için doğruca duşa girdim. Gece rutinimi aceleyle hallettim ve kurulanmakla bile uğraşamadan banyodan çıplak bir şekilde çıktım.

Yatağa sessizce girerek yorganı Tess'in üzerinden çektim. Kıpırdandı ve uykulu gözlerini açtığında güzel yüzünde miskin bir gülümseme belirdi. "Selam, eve gelmişsin. Nihayet. Saat kaç?"

"Biri biraz geçiyor," diye cevap verdim şortunu ve külotunu kavrarken. Kıyafetlerini bacaklarından aşağı çekerek yere attım.

Ellerimi kalçalarına koyup bacaklarını açarken, "Tişörtünü çıkar, Theresa. Seni çıplak istiyorum," dedim.

İtaat etti ve üzerindekini yere fırlatırken bacaklarının arasına yerleştim ve sertçe iterek sonuna kadar karımın içine girdim. Göğsümden tatmin edici bir inilti yükseldi ve onun üzerine uzanarak vücudunun her santimini kendi vücudumla kapladım.

Sonunda evimdeyim.

Tess bacaklarını kalçalarıma dolayıp elleriyle çenemi kavrayarak parmaklarını çok sevdiği kirli sakallarımda gezdirdi.

Gözlerimiz kilitlendiğinde ve onun gözlerindeki şefkati gördüğümde göğsüm neredeyse patlayacak gibi oldu. "Tanrım, Tess. Beni sevmene bir sonraki nefesimden daha çok ihtiyacım var." Yüzünü ellerimin arasına aldım ve göğsümü göğüslerine sertçe bastırdım. "Senin için yaşıyorum."

"Biliyorum," diye fısıldadı yumuşak ve içten bir sesle. "Biliyorum, *zoí mou.*"

Bana bir kez daha *hayatım* dediğini duyunca yüzümde bir gülümseme belirdi. İçinden çıkıp tekrar yavaşça bedeninin derinliklerine gömülürken sertliğimin etrafında hissettiğim gerginlik bağımlılık yapıyordu.

"Kelimeleri tekrar duymaya ihtiyacım var," diye fısıldadım dudaklarına, yavaşça içine girerken. Onunla birlikte olduğum her saniyenin tadını çıkarıyordum.

Gözlerimiz birbirine kenetlenmişken Tess, sanki tüm dünyası benmişim gibi bana bakıyordu. "Sana âşık oluyorum, Nikolas."

Gözlerimi kapattığımda kelimelerin kalbimin en derin köşesine yerleştiğini, ruhuma işlediğini ve bedenimi titrettiğini hissettim.

Sanki ele geçirilmiş gibi bedenim onunkinin üzerinde hareket etmeye başladı. Dilindeki kelimelerin yankısını tatmak

istercesine dudaklarına yapıştığımda hızım giderek şiddetlendi. Ağlayarak boşalmak için yalvarana kadar karımı tüm gücümle becerdim.

Ellerim onun yumuşak teninde ve kıvrımlarında ziyafet çekercesine gezinerek kalçalarına ulaştı. Kalçalarını avuçlayarak içine sertçe girip çıkmaya devam ettim ve bedenlerimiz tek vücut olurken çıkan ses odayı doldurdu.

"Tanrım, bana..." İçine girdim. "Ne yaptığını..." Tekrar içine girdim. "Hiç..." Bir kez daha içine girdim. "Bilmiyorsun."

"Nikolas." İsmimi duaların en kutsalı gibi solurken tatlı nefesleri dudaklarıma çarptı.

Tess'in orgazmıyla birlikte ben de omurgamdan aşağı inen hisle orgazm olduğumu hissettim. O an kalbim daha önce hiç olmadığı kadar sevgi doluydu, ona öylesine bir vurulmuştum ki hayatımda o olmadan nefes alamayacağımı biliyordum.

O olmayınca hayat nedensiz ve anlamsız olurdu.

Nefeslerimiz normale dönerken beni saran sıcaklığının tadını çıkardım sonra gözlerinin derinliklerine bakarak, "Seni seviyorum, Theresa. O kadar çok seviyorum ki bu beni delirtiyor," diye fısıldadım.

Parmaklarıyla çenemi okşarken dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirdi. Bana bakmaya devam ettikten sonra nihayet başını kaldırıp şefkatli bir şekilde dudaklarımdan öptü.

Hayatımda hiç kimseyle böylesine özel bir an paylaşmamıştım. Sanki kendi küçük mutluluk baloncuğumuzun içine hapsolmuşuz gibi hissediyordum.

Sanki ellerimdeki kanı temizliyordu.

Kulaklarımdaki acı çığlıkları siliyordu.

Ölümün ruhumda bıraktığı lekeyi çıkarıyordu.

"Seni seviyorum, Nikolas."

İçimdeki her şey duruldu ve şiddetli bir fırtınanın sonunda dinmesi gibi bir an huzur buldum. Hayatımın en değerli ânında, zayıflığım gücüm oldu.

Tess'in içinden çıkarak ağzım ve ellerimle vücuduna tapmaya başladım. Dudaklarım ve dişlerim boğazını, göğüslerini tadıyor ve dilim, sertleşene kadar meme uçlarıyla ziyafet çekiyordu.

Avuçlarım ve parmaklarımla yumuşak teninin her santimini okşarken tekrar içinde olmak için can atarak arkama yaslanıp kalçalarının arasında diz çöktüm. Kendimi yavaşça girişine doğru iterek penisimin başını sıkıca sarışını izledim.

Sanki transa geçmiş gibi yavaşça içine girip çıkmaya devam ederken izlemeyi bırakamıyordum, vücutlarımızın nasıl birleştiğinden ve ne kadar inanılmaz derecede seksi göründüğünden kesinlikle büyülenmiştim.

Karnımda yükselen zevki hissettiğimde Tess'i üstüme çıkana kadar yukarı çektim ve onu becerdiğim ilk gece olduğu gibi karımla göz göze geldim, onu boşaltırken hızlanan nefeslerimiz, aramızda yakıcı bir sıcaklık yaratıyordu.

İç duvarları beni sımsıkı kavrarken öylesine sert sıkıyordu ki içimde güçlü bir orgazmın kopmasına neden oldu.

Kalbim göğsümde çarparken ve kendimi ilk kez bu kadar canlı hissederken saç tellerini yüzünden çektim.

"Tekrar söyle," diye emrettim.

"Seni seviyorum, Nikolas."

Kollarımla onu sardım ve yüzümü boynuna gömüp kokusunu derin derin içime çektim.

Dakikalar geçmiş, şafak vakti yaklaşmıştı ama Tess'e sarıldığımda bütün gece uyumuş olmaktan daha fazla huzur bulduğum için kendimi, onu bırakmaya ikna edemiyordum.

Tess

Dengeli bir yaşam sürmek, sorunlarla başa çıkmak ve mutlu olmak için ihtiyacım olan şeyin bir rutin olduğunu düşünüyordum.

Meğer yanılmışım. Hayatımdaki doğru insanlarla dışarı çıkmaktan ve sosyal olmaktan gerçekten keyif alıyordum.

Bunun mümkün olabileceğini kim düşünebilirdi ki?

Samimi bir Yunan restoranında, Athina'nın masasına gittiğimde ona gülümseyerek karşısındaki sandalyeye oturdum.

"Burayı nasıl buldun?" diye sordum çevremizdeki Akdeniz tarzı dekora bakarken.

"Mýthos'u mu?" Omuz silkti. "Vancouver'a taşındığımdan beri favori mekânım. Evimi özlüyordum ve evimin tadını alabilmek için bulabildiğim her Yunan mekânını araştırdım."

Bir garson kız gelip hoş bir gülümsemeyle bize menüleri uzattı.

Athina, içi dana kıymasıyla doldurulmuş, beyaz peynir ve beşamel sosla servis edilen közlenmiş patlıcan yemeği olan *papoutsákia* sipariş etti.

Gözlerim tüm yemeklerin üzerinde gezindi ve *souvláki* yemeye karar vermem beş dakikamı aldı. Yanında patates kızartması, *tzatziki* ve pide ile servis edilen et şiş...

Restorana göz gezdirirken James'in Athina'nın baş koruması Yiorgos ile oturduğunu gördüm. Diğer korumalar işletmenin dışına dağılmışlardı.

"Aslında korumaların etrafta olmasına alıştım," diye itiraf ettim Athina'ya.

Bana sıcak bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Bunu duyduğuma sevindim. Evde işler nasıl?"

"İyi." Sırıtarak, "Nikolas'la aramızdaki her şey mükemmel," diye ekledim.

Gülümsemesi genişlerken gözlerinde bir rahatlama ifadesi belirdi. "Bunu duymak beni mutlu ediyor. Pek çok insan Nikolas'ı anlamıyor ama ona zaman verirsen gerçek yüzünü göreceksin."

Göğsüme yayılan bir sevgi dalgasıyla başımı salladım. "İlk tanıştığımız zamankinden tamamen farklı bir insan."

Athina gözlerini kocaman açarak bir kahkaha attı. "Onu kızdırana kadar."

"Değil mi ama?" Ben de aynı fikirdeydim. "Öfkesi bambaşka bir konuydu ama neyse ki düğünden beri ateş hattında kalmamayı başarmıştım."

İkimiz de güldük. "Basil nasıl? Onu bir süredir görmedim," diye sordum.

"Ah, iş için Atina'ya gitti. Her ne kadar sinirlerimi bozsa da iş seyahatlerine gittiğinde onu özlüyorum."

"Ne kadar zamandır evlisiniz?"

Athina'nın yüzüne samimi bir gülümseme yerleşti. "On bir yıldır. Nikolas evliliği ayarladığında ben de seninle aynı yaştaydım."

Kaşlarım kendiliğinden havaya kalktı. "Nikolas mı ayarladı? Sorun etmedin mi?"

"Hayır." Hoşnutsuz bir yüz ifadesi takındı. "Başta ağladım, tepindim ama düğünden sonra..." Yüz hatları sevgiyle yumuşadı, "Basil kibar davranışlarıyla kalbimi kazandı. Daha iyi bir koca isteyemezdim."

Yemeğimiz masaya geldiğinde bir dakika bile kaybetmeden ağzıma bir parça et attım. Mutluluğun tuzlu tadı dilimde âdeta patladı.

"Güzel, değil mi?" diye sordu Athina yemeğinden bir ısırık almadan önce.

"Lezzetli," diye mırıldandım ağzımdaki lokmayı çiğnerken.

Athina, "Dairenle ne yapacağına karar verdin mi?" diye sormadan önce yemeğimizin yarısını yemiştik.

Kolamdan bir yudum aldıktan sonra, "Kiraya vereceğim ama eşyalarımı çatı katı süitine taşımak istiyorum böylece daha sıcak bir havası olacak," diye cevap verdim.

"Yeniden dekore etmek mi?" dedi gözlerinde parıldayan ilgiyle.

"İçimden bir ses dekorasyondan hoşlandığını söylüyor," diye takıldım ona.

"Bu bir hobi," diye itiraf etti.

"Yardım etmeni çok isterim."

Yüzündeki gülümseme büyüdüğü sırada birinin bedenime dolanan kollarını hissettim. Yiorgos Athina'yı yere yatırırken ben de sandalyeden çekilip yere savruldum. Çarpmanın etkisiyle kemiklerim sarsıldı ve sersemledim.

Camlar kırıldı. Ortalık çığlıklarla doldu.

Aniden vuran bir dehşet dalgasıyla gözlerimi sıkıca kapattım. James üzerime kapanarak gergin bir sesle, "Başını aşağıda tut. Kımıldama," dedi.

Kurşunlar tüm restoranı tararken arkadaşım ve korumamla hayata tutunmaya çalışıyorduk. James'in hareket ettiğini hissettim ve "Ateş altındayız! Mýthos. Destek gönderin," dediğini duydum.

Nikolas'ı aramış olmasını umuyordum.

Etrafımızdan daha korkunç çığlıklar yükseliyordu. Daha fazla kurşun masaları, duvarları ve insanları delip geçiyordu.

Müşteriler ve personel kaçmaya ve saklanmaya çalışırken tam bir kargaşa yaşanıyordu.

Yüce Tanrım.

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor, adrenalin vücuduma hızla yayılıyor, zihnim olanlara yetişmeye çalışıyordu. Athina'nın iyi olup olmadığına bakmaya çalışırken başımı sağa çevirdim ama James'in parmaklarıyla sıkıca kavradığı silahıyla yüz yüze geldim.

Silah sesleri, bir ölüm ve yıkım dalgası gibi hızlandı.

Kendimi durduramayarak dehşet dolu bir çığlık attım ve James'e olabildiğince sokuldum. Bir silah sesi duyuldu, çok daha yakından.

Hayır. Hayır. Hayır.

Silahlı adam restoranın içindeydi.

Gözlerimi etrafta gezdirirken siyahlar giymiş maskeli bir adam dikkatimi çekti ve silahını bize doğrulttu. Tüylerim diken diken olurken korkuyla ürperdim. Patlama o kadar şiddetliydi ki kulaklarım çınlıyordu.

Ne zaman karar verdiğimi, gücün nereden geldiğini bilmiyordum ama James'in vücudu sarsılırken silahı elinden çekip aldım, doğrulttum ve tetiği çektim.

Ve tetiği çekmeye devam ettim.

Bazı kurşunlar sağa sola isabet ederken bazıları da hedefine ulaşıyordu ve silahlı adam yere düşmeden önce sendeleyerek geri çekildi.

Tüm vücudum fırtınadaki bir yaprak gibi titriyordu ama damarlarımdaki adrenalin hızlı tepki vermemi sağlıyordu. James'i üzerimden yuvarlayıp telaşla etrafıma bakınırken silahı parmaklarımla sıkıca kavradım.

"Siktir," dedi James sıktığı dişlerinin arasından ve o zaman gömleğinin üzerindeki kanı fark ettim.

Bir elini yarasına bastırıp kendini oturur pozisyona getirdi ve sırtını devrilmiş bir masaya yasladı. Sonra cebinde bir şey ararken bir şarjör daha çıkarıp bana uzattı. "Tak şunu. Çabuk!"

Zorlandım, ama James'in beni yönlendirmesiyle şarjörü yeniden doldurmayı başardım, sonra silahı benden aldı.

Bir an için göz göze geldik ve arkadaşımın yüzünde hiçbir korku ifadesi görmemek bana bu kâbusu atlatmak için ihtiyacım olan gücü verdi.

"Yere yat, Tess!" Kolunu kaldırırken ben de başımı ellerimin arasına aldım ve eğilerek neredeyse James'in yanındaki zeminle bir oldum.

Her bir el silah sesi tüm vücudumu sarsıyor ve dilimin arkasında barut ve dehşet karışımı bir tat bırakıyordu.

Çatışma aniden tekrar ateşlendi ama tüm aksiyon dışarıda gibi görünüyordu.

James, "Calvary burada," diyerek rahat bir nefes aldıktan sonra kulağa tuhaf gelen bir sesle kıkırdadı.

Doğrulup delik deşik olmuş pencere çerçevelerinden dışarı bakınca Andreas'ın makineli tüfekle ateş ettiğini gördüm. Sonra gözlerim Nikolas'a takıldı ve vay canına, restorana doğru

koşarken maskeli adamları birbiri ardına indirirken bir savaş tanrısı gibi görünüyordu.

Aynı hızla sessizliğin etrafımıza ağır bir yük gibi çöktüğünü hissettim. Yavaşça başımı James'e çevirdim. Dudaklarım aralandı, duyduğum yoğun endişe dilimin uyuşmasına ve tenimin karıncalanmasına neden oldu.

"James?" diye fısıldadım içimi dağlayan korkuyla. Elimi onun elinin üzerine bastırarak yan tarafındaki kanlı lekeyi kapattım. "James!"

Yavaşça gözlerini açtı ve yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Ben... İyiyim."

Umutsuz bir nefes alırken içimi baş döndürücü bir rahatlamanın kapladığını hissettim.

"Theresa!" diye bağırdı Nikolas endişe ve öfkeden gergin çıkan bir sesle. "Tess!"

"Buradayım," diye seslendim. Ayağa kalkmak yerine Yiorgos'un hâlâ Athina'nın üzerine kapandığı yere sürünerek omzuna hafifçe vurdum. "Güvendeyiz."

Athina acı dolu bir sesle hıçkırıklara boğuldu. "O öldü."

Bir kez daha aynı karıncalanma hissinin bedenime yayıldığını hissettim ama daha tepki veremeden omuzlarımı kavrayan bir çift el beni ayağa kaldırdı.

Andreas'ın Yiorgos'un bedenini tuttuğunu gördüm ve sonra sert bir vücuda doğru çekildim.

"Yüce Tanrım." Nikolas'ın sesi hissettiği rahatlamayla boğuklaşmıştı.

Olanların etkisiyle dizlerimin bağının çözüldüğünü hissettim. Tüm gücüm bir anda bedenimi terk ederken Nikolas'ın üzerine yığıldım.

Beni kollarının arasına alıp kucakladı ve ben de kollarımı sıkıca boynuna doladığımda bir an saldırının yarattığı yıkımı görebildim. Cesetler her yere saçılmış, beyaz karo zemin kan gölüne dönmüştü.

Tepsiler, yiyecekler, tabaklar, bardaklar, çatal bıçak takımları. Kırık sandalyeler ve devrilmiş masalar.

Bir kadın ve küçük bir çocuk hâlâ bir sütunun arkasında saklanıyordu ve kadın şoktan kocaman açtığı gözleriyle ayaklarının dibinde yatan ölü adama bakıyordu.

Andreas'ın, "Athina bende," dediğini duydum. Nikolas, cesetlerin arasından ilerledi.

"James," diye mırıldandım yüzümü Nikolas'ın boynuna yaslayarak çünkü yıkımı daha fazla görmek istemiyordum.

"Onu aldık." Alnıma bir öpücük kondurdu. "O iyi olacak."

Şokun etkisiyle bedenim sarsılmaya başladı ve kaotik duygularımı kontrol edemeyerek ağlamaya başladım, endişem tehlikeli bir şekilde artıyordu. Midemde kaynayan safrayla kaslarıma gergin bir ağrı yerleşti.

Nikolas, "Güvendesin, bebeğim," derken sözlerinde hâlâ hiddet vardı.

Bir cipin arka koltuğuna geçerken beni bırakmadı ve ben de ona daha sıkı sarıldım, onun gücüne her zamankinden daha fazla ihtiyacım vardı.

@ayisigikitap

Nikolas

Göğsümde kabaran kontrol edilemez öfkeyi tarif edecek kelime bulamıyordum.

Karımı ve kız kardeşimi öldürmeye çalışmışlardı.

Korkaklar.

Lanet olası piçler.

Bütün o sikik Sicilyalıları gebertecektim.

Çatı katı süitine girip Tess'i bir kanepeye yatırdıktan sonra herhangi bir yarası olup olmadığını anlamak için vücudunun her santimini kontrol ettim. Kontrolsüzce titriyordu, yüzü ölü gibi solgundu.

"Bebeğim." Sesimi yumuşatmaya çalışsam da içimdeki öfkenin her zerresi ağzımdan çıkan sözcüğe yansımıştı.

Tess başını kaldırdığında dudaklarından sığ nefesler dökülüyordu. "James." Sanki kusacakmış gibi sertçe yutkundu. "James nerede? O iyi mi?"

Andreas, Athina'yı çatı katına getirdi ve Tess kız kardeşimi görür görmez koltuktan fırladı. İki kadın birbirlerinin kollarına atıldılar.

Benim için kendi hayatımdan daha değerli olan iki kadın.

Ve şerefsizler onları öldürmeye çalışmıştı.

Cebimden telefonumu çıkarıp Luca'nın numarasını tuşladım.

"Niko—"

"Theresa ve Athina'ya suikast düzenlendi. Şerefsizler karımı ve kız kardeşimi öldürmeye çalıştı!" diye kükredim gittikçe artan kaotik öfkemi kontrol edemeyerek.

"İki saat içinde orada olacağım," dedi Luca. "Her şeyi hazırla."

Arama sona erdiğinde bakışlarım Andreas'ı buldu. Birbiri ardına telefon görüşmeleri yapıyordu ve benim baktığımı görünce, "James hastanede ameliyatta. Yiorgos, Arthur, Michael, Stephen ve Nico'yu kaybettik..." Başını sertçe iki yana sallarken kaybettiğimiz adamlar için duyduğu acının ağırlığı omuzlarına çökmüştü. "Her iki güvenlik birimi de yok edildi."

Hayatımda ilk kez bedenim titremeye başladı, görüşüm bulanıklaştı, nefes alışlarım hızlandı.

Adamlarım.

Derin bir kederin iliklerime kadar işlediğini hissettim. Öfkem kendi iradesi olan, yaşayan, nefes alan bir şeye dönüştü.

Yok etme isteğine.

"Luca yolda. Teşkilat gelir gelmez misilleme yapmak için yola çıkacağız." Sesim cansız çıkmıştı. Sadece ölüm tehdidi tonuyla konuşuyordum. "Elimizdeki tüm adamları topla ve silahları jete yüklet."

Andreas hiç sorgulamadan başıyla onayladı ve işlerini halletmek için asansöre doğru yürürken telefon görüşmelerine devam etti.

Telefonum çalmaya başladı ve ekrana baktığımda babamın adının yanıp söndüğünü gördüm.

"*Mpampà mou*," diye cevap verdim saldırıyı duyduğunu varsayarak.

"Biz... Saldırıya uğradık."

Kelimeler içimde bir bomba gibi patladı.

"Eve... Girdiler." Ancak o zaman babamın sesindeki bitkinliği ve omurgamdan aşağı korkunç bir ürpertiyle inen başka bir hissi fark ettim.

Korku derimin altında sürünürken sesim boğuk çıktı. "Sen iyi misin? Helena?"

Athina ve Tess birbirlerinden ayrılıp kocaman olmuş gözlerle bana baktılar.

"Nik..." Babamın nefesi kesildiğinde tüm vücudum buz kesti.

Hayır.

"Özür dilerim... Oğlum."

Hayır. Hayır.

Tanrım.

Olamaz.

Gözlerim Athina'nınkilere kilitlendi ve o da benimkilerdeki korkuyu görmüş olacak ki yanıma yaklaşıp telefonu elimden almaya çalıştı. Hemen hoparlörü açtım. Babamın "Athina'ya... İyi bak," diye nefes aldığını duyduk.

Babamın son nefesi telefon hattından bize doğru süzüldüğünde tüm varlığımın temeline inen görünmez darbeyle sendeleyerek geri çekildim.

Athina yürekleri parçalayan bir çığlıkla yere düştü.

Tess telefonu benden alıp aramayı kapattıktan sonra acil servisin numarasını çevirdi ve "Silahlı saldırı oldu," diye geveledi.

Adresi vererek acele etmelerini söyledi, sonra bir telefon daha ederek, "Cevap ver anne. Lütfen... Cevap ver..." diye fısıldadı.

Numarayı tekrar tekrar ararken diğer eliyle ağzını kapattı, ta ki ben telefonu ondan alana kadar. Kolumu ona dolayarak göğsüme bastırdım çünkü şu anda söyleyecek kelime bulamıyordum.

Günün karanlığı gölgelerden çıkıp hepimizi sarmıştı. Keder, pencerelerden sızan ışığın parlaklığını bastırıyordu.

Bir şekilde hareket etmeyi başararak Tess'i kanepeye oturmaya zorladım. Athina'yı tutup kaldırarak Tess'in yanına oturttum ve o da hemen Athina'nın elini tuttu.

Karım ve kız kardeşimin önünde dururken günün tüm ağırlığı üzerime çöktü.

Sicilyalılar beni en çok acı çekeceğim yerden vurmuşlardı. Babamı ve muhtemelen Helena'yı da öldürmüşlerdi.

Hayatımın çoğu boyunca tanıdığım iyi arkadaşlarım olan adamlarımı öldürmüşlerdi.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım ve tüm gücümü kullanarak kederimi ve şokumu bastırmaya çalıştım.

Ben mafyanın lideriydim.

Ağlayacak zamanım yoktu. Yas tutacak zamanım yoktu.

Sadece ölen sevdiklerimin intikamını alacaktım.

Manno'ya cehennemi yaşatacaktım.

Boğazımı temizleyerek Tess ve Athina'ya baktım. "Çantanı hazırla, Tess. Sen ve Athina iki saat içinde İsviçre'ye gidiyorsunuz."

Tess hâlâ olan bitenin şaşkınlığıyla başını iki yana sallayarak, "N-Ne?" diye hıçkırdı. Athina ise sadece başını iki yana salladı.

"İkiniz de St. Monarch's'a gideceksiniz. Basil sizinle orada buluşacak," diye emrettim, St. Monarch's'tan sorumlu Carson Koslov'un numarasını ekranımda açarak.

"Koslov," diye cevap verdi.

"Ben Nikolas Stathoulis. Karım, kız kardeşim ve kayınbiraderim önümüzdeki on iki saat içinde güvenli bir şekilde oraya varacaklar."

Carson her zamanki gibi profesyonel bir ses tonuyla, "Onlar gelmeden önce ödeme bekleniyor," dedi.

Görüşmeyi sonlandırıp bankacılık uygulamamı açarak bir buçuk milyon euroyu hızlıca St.Monarch's'ın banka hesabına aktardım.

Bir dakika sonra telefonum Carson'dan gelen bir mesajla titredi.

Ödeme alındı.

Tess bana baktı, sonra gözlerini kırpıştırdı. Kaşlarını çatıp ayağa kalkarak başını iki yana salladı. "Senin yanından ayrılmayacağım."

"Güvende olmana ihtiyacım var." Sesim alçaktı ve pazarlığa hiç tahammülüm yoktu. "Bir çanta hazırlayacaksın."

Kaşlarını çattı. "Bizimle gel. Lütfen."

Bir elimi kaldırarak onu göğsüme çekmeden önce yanağını okşadım. Alnına bir öpücük kondurup ciğerlerimi onun kokusuyla doldurdum. "Bu savaşı bitirmek zorundayım. Bu konuda bana karşı gelme, Theresa."

Athina ayağa kalktığında gözyaşları hâlâ yanaklarından süzülüyordu. Diğer kolumu kardeşimin omuzlarına dolayarak onu da kendime çektim. "İşime odaklanabilmem için ikinizin de güvende olması gerek. Tamam mı?"

Başlarını salladılar ve ben de onlara olabildiğince sıkı sarıldım.

Asansörün kapıları açıldı ve Andreas içeri girdi, ardından Elias ve Craig de geldi.

"Adamlar silahları yüklüyor," dedi Andreas. "Ve James ameliyattan çıktı. Hastanede kalmasını sağlamak için onu ölümle tehdit etmek zorunda kaldım."

Kadınlardan uzaklaşarak, "Çıkış yapabilecek durumdaysa, bırakın yapsın. Tess ve Athina'ya İsviçre'ye kadar eşlik edebilir." James ve Tess'in ne kadar yakın olduklarının farkındaydım ve arkadaşının yanında olması onu sakinleştirmeye yardımcı olabilirdi.

"Lütfen," dedi Tess yüzüne biraz renk gelmiş gibi.

Andreas başıyla onaylayıp aramayı yaptı.

Bakışlarımı Elias ve Craig'e çevirdim. "Siz benim en iyi adamlarımsınız."

Başlarını sallarken gözleri intikam isteğiyle doluydu.

"Tess ve Athina ile gideceksiniz."

Elias anında kaşlarını çattı.

"Bu bir emirdir."

İsteksizce başlarını salladılar ama operasyonu kaçırdıkları için mutlu değillerdi.

"James yolda," diye haber verdi Andreas.

"Tanrıya şükür," diye mırıldandı Tess yanağındaki bir damla yaşı silerken.

Ona doğru eğilip şakağına bir öpücük kondurdum. "Git çantanı hazırla, bebeğim."

Athina'nın Tess'le birlikte gidişini izledim ve duyma mesafesinin dışına çıktıklarında Elias ve Craig'e döndüm. "Eğer geri dönemezsem Tess ve Athina'yı korumak size düşecek." Anladıklarını belirtmek için başlarıyla onayladıklarında, "Andreas'ın amcası daha fazla talimat için size ulaşacak," diye ekledim.

Çünkü ben ölürsem Andreas da ölmüş demekti.

Bakışlarım en iyi arkadaşımınkilere kilitlendi. "Ama bu savaşı kaybetmeye hiç niyetim yok."

"Çok doğru," diye kıkırdadı Andreas yanıma gelerek.

Tess

Zihnim hâlâ sersemlemiş durumdaydı, kalbim paramparça olmuştu.

Doğrulanmıştı. Annem ve Peter öldürülmüştü.

Mamá.

Yanımda Athina ile yatağın kenarına oturmuş, ikimiz de gözyaşlarımız yanaklarımızda kurumuş bir hâlde boşluğa bakıyorduk.

Mamá.

Keder yüzümüze sertçe çarpıyordu. Tekrar ve tekrar.

Gözlerim yanıyordu, boğazım konuşamayacak kadar kurumuştu.

Mamá.

Omuzlarıma çöken kederin ağırlığından bedenim titriyordu.

"Tess, Athina," diye seslendi Nikolas ve odaya girdi. Önümüze çömeldiğinde acımasız ve merhametsiz gözlerinde ona her baktığımda daha da alevlenen bir öfke vardı. "Gitme vakti geldi. Gelin. Ayağa kalkın."

Hiç enerjim yoktu ama bedenim onu dinledi.

Athina, Nikolas'a sarıldıktan sonra tek kelime etmeden odadan çıktı.

Bana gerçekten sevmenin ne olduğunu öğreten adama bakarken kalbim sızlıyordu. Eline uzanırken yakışıklı yüzünün her santimini ezberlemeye çalıştım. Yüzünü ellerimin arasına alarak göğsüme bastırdım.

Ya o savaşa gittiğinde onu da kaybedersem?

Kalbimdeki acı fazla geldiği için sertçe yutkunmak zorunda kaldım. "Ben..." Gözyaşlarım akmak üzereydi ve sesim çıkmıyordu. Elini bırakıp kendimi göğsüne atarak kollarımı ona doladım.

Lütfen, Nikolas'ı kaybedemem. Buna dayanamam.

Nikolas bana sıkıca sarıldı. "Sadece iki günlüğüne, *kardiá mou.*" Saçlarımı öptü, sonra alnımı, yanaklarımı. Dudakları titreyen dudaklarımla buluşunca onun tadını zihnime kazımak için var gücümle çabaladım.

Parmaklarımla çenesindeki kirli sakalları okşayarak bu hissin tadını çıkardım.

Sakın ölme. Savaşı kazanmalı ve bana geri dönmelisin.

Öpücüğü kesip alnını benimkine bastırdığında boğazım düğümlendi ve kelimeleri ağzımdan güçlükle çıkardım. "Seni çok seviyorum Nikolas. Bana geri döneceğine söz ver."

Gözleri benimkileri buldu ve kısacık bir an için ifadesi şefkatle yumuşadı. "Söz veriyorum."

Başımı iki yana salladım. Ondan ayrılmak dayanılmaz bir şeydi. "Beni kendine âşık ettin ve şimdi sensiz yaşayamam."

Yüzümü elleriyle kavrayarak dudaklarıma şefkatli bir öpücük kondurdu. "Kırk sekiz saat sonra kollarıma geri döneceksin. Tamam mı?"

Dudaklarımdan çaresiz bir nefes süzüldü. "Tamam."

Nikolas hazırladığım çantayı aldı ve diğer eliyle benim elimi tutup parmaklarımızı kenetledi. Omzuna yaslandım ve yatak odamızdan çıkarken kokusunu derin derin içime çektim.

Birden durup elimi çektim ve yatağa doğru koştum. Nikolas'ın yastığını aldım ve kollarımı yastığa dolayarak beni beklediği yere doğru yürüdüm.

"Bu şekilde, kokunu hâlâ alabiliyorum." Sesim boğuk çıkıyordu ve yıkıcı duygular göğsümden taşıyor, gözlerim yanıyordu.

Nikolas kolunu omuzlarıma doladı ve birlikte koridorda yürüyüp merdivenlerden inerek bir grup adamın beklediği yere geldik.

O an James'i gördüğümde ağlamamak neredeyse imkânsızdı. Üzerinde bir kot pantolon ve bir tişört vardı ve teninin soluk rengi dışında bugün erken saatlerde vurulduğunu anlayamazdınız.

James'in önünde durduk. Nikolas çantamı korumama verdi ve "Tess'e iyi bak," dedi.

"Hayatım pahasına," diye cevap verdi James.

Adamlar arasında bir bakışma olduktan sonra Nikolas, "Bugün yaptıklarını asla unutmayacağım," dedi. James başını salladı, sonra koluma uzanıp beni Nikolas'tan uzaklaştırdı.

Hayır, ondan ayrılmak istemiyorum.

Hıçkırıklarıma engel olamıyordum ve kocama son bir kez bakabilmek için gözlerimi hızlıca kırpıştırmak zorunda kaldım.

Nikolas bana cesaretlendirici bir gülümsemeyle baktı ve küçük ekibimizle asansöre bindikten ve kapılar kapanmaya başladıktan sonra, "*Se agapó, kardiá mou*," dedi.

Dudaklarımdan bir hıçkırık daha dökülürken Athina kollarını bana doladı çünkü bu ondan duyduğum son "seni seviyorum" olabilirdi.

Yüreğim. Dayanamıyorum.

Tanrım, lütfen Nikolas'a bir şey olmasına izin verme. Onu da kaybedemem.

İsviçre'ye uçuş uzun ve yorucuydu. Aklımı kaybetmemek için James'in üzerine titreyip onu olabildiğince rahat ettirdim.

Athina'ya bir sakinleştirici verdim ve olanların acımasız etkisini azaltmaya yardımcı olması için ben de bir tane içtim.

Elias ve Craig Cenevre'ye inene kadar konuşmadılar.

Elias koridorun ortasında dururken, "Dinleyin," dedi. "Craig önden gidecek. Siz onun hemen arkasında duracaksınız. Benim gözetimimde kimse ölmeyecek."

James'in kalkmasına yardım ettim ve boştaki elimle Athina'nın elini tuttum. Uçaktan indiğimizde Craig'e yetişmek için koşmamız gerekti.

Hepimiz bir cipe doluştuk, sonra Craig patinaj yaparak bizi pistten uzaklaştırdı. Öndeki yolcu koltuğunda oturan Elias dönüp James'e bir silah uzattı.

Sicilyalıların bizi dünyanın öbür ucuna kadar takip edebileceklerinden emin olmasam da yolculuk çok gergin geçiyordu ve midemdeki düğüm giderek sıkılaşıyordu.

Tanrım, sanki kızgın kömür yutmuşum da içim yanıyormuş gibi hissediyordum.

Çok geçmeden cip heybetli demir kapılardan hızla geçtiğinde kaleyi görünce dudaklarım uçukladı.

Keder ve endişe içinde boğulmuyor olsaydım St. Monarch's'ın etkileyici arazisine hayran kalabilirdim.

Elias ve Craig bizi aceleyle içeri soktu, orada durdurulduk ve korumalarımız tüm silahlarını teslim etti.

Siyah savaş üniforması giymiş bir adam bize, "Bay Koslov sizi bekliyor. Lütfen beni takip edin," dedi.

İçerisi görkemliydi ve her ne kadar duvarları ve tavanları süsleyen, eski savaşlardan kalma eşyalar tarih kokuyor olsa da her şey yeniymiş gibi hissettiriyordu.

Koridor boyunca ilerledik ve sağlam çelik bir kapının önünde durduğumuzda kaşlarımı kaldırdım. Bir mahzene benziyordu. Adam kapıyı açtı ve Craig'i takip ederek bir ofise girdik. Duvarlarda sıra sıra silah dolapları ve odanın arka tarafında meşeden yapılmış ağır bir masa vardı.

Koyu renk gözleri ve kısa siyah saçları olan başka bir adam odanın ortasında dikiliyordu. Gülümsemeyen ve oldukça korkutucu bir yüz ifadesi vardı.

"St. Monarch's'a hoş geldiniz," dedi Rus aksanıyla. "Ben Carson Koslov, ev sahibinizim."

Tavrında tehlikeli bir şeyler vardı. O an kim olduğumu hatırlayarak çenemi kaldırdım ve bir adım öne çıktım.

"Ben Theresa Stathoulis." Çabucak ekibimi tanıttıktan sonra sözlerimi, "Bizi ağırladığınız için teşekkür ederiz," diye bitirdim.

Carson başını onaylar gibi salladıktan sonra gözleri arkamızdaki birine takılınca yüz hatları yumuşadı. "Eşim," dedi kapıya doğru işaret ederek, "Hayley size odalarınıza kadar eşlik edecek. Burada tek bir kuralımız var: Öldürmek yok."

Vay canına, bunu gerçekten söylemene gerek var mıydı?

Arkamı döndüğümde Hayley'nin, Carson'ın tam tersi olduğunu gördüm. Çok güzeldi, yüzünde dostça bir gülümseme vardı. "Hoş geldiniz." Bir adım daha yaklaştı ve "James'in yaralı olduğunu söylediler," dedi.

Elimi James'in sırtına koydum. "Evet. Ama ameliyat oldu."

Hayley başını salladı. "Ben size odalarınızı gösterirken James'i önce revirde ağırlamak istiyoruz. Bay Stathoulis ona en iyi şekilde bakılmasını talep etti."

İçime bir rahatlama yayıldı ve James'i dürttüm. "Bırak da yarana bir baksınlar."

Hayley, James'e nereye gideceğini gösterdi ve geri kalanımız onu koridorda takip ederken telefonumu çıkarıp Nikolas'ın numarasını tekrar çevirdim. Ondan en son Vancouver'dan ayrıldıktan iki saat sonra bana bir mesaj gönderdiğinde haber almıştım.

Hat çaldığında kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

"Cevap vermiyor mu?" diye sordu Athina.

Başımı iki yana sallarken Basil'in, "Athina, tatlım!" diye bağırdığını duyduk.

"Basil!" Athina ona doğru koşmaya başladı. Onu, Atina'dan buraya bizi karşılamak için gelen kocasının kollarına atlarken izlediğimde durup kendi erkeğim için endişelenerek nefes almak zorunda kaldım.

Lütfen Nikolas.

Söz verdin.

Nikolas

(Tess gittikten kısa bir süre sonra)

Asansörün kapıları açılıp Luca, Viktor, Liam ve Gabriel çatı katına girdiklerinde damarlarımda bir enerji dalgasının dolaştığını hissettim.

Teşkilat'ın geri kalanı gelmişti.

Viktor gelip bana sarıldığında çok garip hissetmeme rağmen ben de ona sarıldım.

"Kaybın için üzgünüm," diye mırıldandı geri çekilmeden önce öfke dolu bir sesle.

"Teşekkür ederim," diye karşılık verdim otomatik olarak. Kendimiz için seçtiğimiz hayatlarda şiddet beklenen bir durum olsa da ne zaman sevdiğimiz birini kaybetsek yine de lanet olası bir acı içimize otururdu. Yaşlıların, kadınların ve çocukların pusuya düşürülmesi göz yumulacak bir şey değildi. Askerleri, savaşabilen adamları öldürürdünüz.

Luca başparmağıyla arkasını işaret etti. "Fazladan adam getirdik."

Asansör tekrar açıldığında başımı onaylar gibi salladım. Luca'nın babası Lucian'ın, Viktor'un amcası ve babası Alexei Koslov ve Demitri Vetrov'la birlikte, yani mafya dünyamızın yetiştirdiği en iyi katillerle birlikte çatı katına girdiğini gördüğümde duygulandım.

Lucian gelip önümde durdu ve elini omzuma koydu. "Babana saygı duyardım, Nikolas. İttifakımızı gerçekleştirmek için buradayız."

Tanrım.

Çenemi sıkarak babamın da burada olup bu âna tanıklık etmesini isterdim. "Teşekkür ederim, Bay Cotroni."

Alexei içki dolabıma doğru ilerlerken, "Hadi içelim, sonra da şu orospu çocuklarını öldürelim," diyerek tehlikeli bir ifadeyle kıkırdadı.

Dudaklarımın kenarları hafifçe kıvrıldı.

Manno'nun bu saldırıdan sağ çıkmasına imkân yoktu.

"Bir süredir Manno'nun Toronto'daki evini yakından takip ediyorum," dedi Viktor. "Hiç hareket yok. Eve giren son kişi yeğeni Ricco'ydu." Gözleri benimkilere kilitlendi. "Sanırım sana saldırdıktan sonra gizlendiler."

"Lanet olası korkaklar," dedim sıktığım dişlerimin arasından ve içimdeki öfke bir kez daha kabardı.

"Toronto'ya uçacağız," dedi Luca. "Herkes oraya varınca doğruca Manno'nun evine gider ve saldırırız."

"Bu tür saldırılarla daha önce de karşılaştık," diye araya girdi Lucian. "İki taraftan saldırmamız en iyisi olur. İki gruba ayrılırız, bir grup arkadan saldırırken diğeri önden girer."

Tamamen aynı fikirde olduğumu göstermek için başımı salladım.

Alexei bir bardak votkayı mideye indirmeden önce, "Biz arkadan saldıracağız," diye mırıldandı.

"Manno'ya ilk kim ulaşırsa onu öldürmeyecek. O benim," dedim sert ve emredici bir ses tonuyla.

Adamlar anlayışla başlarını salladılar.

Bir an durup her birine baktım, babamın ve benim yıllar boyunca onlarla kurduğumuz ittifaklar için çok minnettardım. "Bunun için minnettarım."

"Bu işi bitirmenin zamanı geldi. Gidelim," diye emretti Viktor.

Çatı katından çıkarken Tess'e son bir mesaj gönderdim.

Eğer başaramazsam ölene kadar bana sadık kalacaksın. Seni seviyorum, Theresa. Şimdi ve sonsuza dek.

Çok şey istediğimin farkındaydım ama yemin ederim, ben öldükten sonra başka bir erkeğin kendisine dokunmasına izin verirse o seksi kıçına musallat olacaktım.

"Kulaklıkları kontrol ediyorum," dedi Andreas. Herkesin kulaklıklarının çalıştığını doğrulaması birkaç dakika sürdü.

Zırhlı yeleğimi giyip tüm silahlarımın şarjörlerinin dolu olduğundan emin oldum.

İleride, Manno'nun evine arkadan saldırmak için bir sokaktan sağa dönen Lucian'ın konvoyunu gördüm.

Andreas roketatarı alıp cipin içinde ayağa kalktı ve silahı sağ omzuna yerleştirdi.

"Üç..." diye geri saymaya başladı. "İki..." Köşeyi döndük, Manno'nun evi sessiz bir çıkmaz sokağın başındaydı. "Bir."

Yangın bombası bir ıslıkla fırladı ve saniyeler sonra ön duvarın bir kısmı ve kapılar patlayarak açıldı.

Buradayım, orospu çocuğu.

Manno'nun korumaları sıçan gibi dağıldılar. Molozların üzerinden geçip ön cepheyi yararak ilerlediğimiz sırada makineli tüfek ellerimde takırdamaya başladı.

Viktor'un cipi durdurmasını beklemeden yan tarafa atlayıp çömelerek arazinin sol tarafını kurşun yağmuruna tuttum. Vurduğum her adamla, düşen her bedenle damarlarıma yoğun bir tatmin duygusu doluyordu.

Babamı ve Helena'yı öldürdün, karımı ve kız kardeşimi de öldürmeye kalkıştın. Bugün yaratıcınla tanışacaksın.

Andreas yoğun silah sesleri arasında, "Nikolas!" diye bağırdı.

Ona doğru bakıp ilerlemeye başlayınca ona yetişmek için hızla harekete geçtim.

Motorlu ekibimizin sol tarafından ilerlerken adamlarım Manno'nun arazisine akın etti. Andreas ve ben el bombalarının pimlerini çekip bize ateş açan korumalara fırlatırken diğeri de bize siper oldu.

Eve yaklaşırken yıkım, ölüm ve cehennemi andıran bir kaos yaşanıyordu.

Bir mermi zırhlı yeleğimin ön tarafına çarparak ciğerlerimdeki nefesi kesti ama dengemi korumayı başardım. Göğsüme yayılan keskin acı bir an nefes almamı zorlaştırsa da ateş etmeyi bırakmadım.

Ben intikamım.

Ben gazabım.

Ben lanet olası Azrail'im.

Tam bir şarjör daha doldurup makineli tüfeğe yerleştirirken telefonum cebimde titredi.

Şimdi olmaz, bebeğim. Erkeğin biraz meşgul.

Ön kapıdan iki koruma çıktı. Şerefsizler. Bize ateş açtıklarında Andreas ve ben de karşılık verdik.

Koşarak verandayı çevreleyen alçak duvarın arkasına saklandık. Derin bir nefes aldım, göğsüm yeleğime isabet eden kurşun yüzünden hâlâ acıyordu.

Andreas'a başımla işaret verdikten sonra ayağa kalkıp merdivenlerden yukarı çıkarken peş peşe ateş etmeye başladık.

"Eğil," diye bağırdı Viktor. Andreas ile birlikte geri çekilip verandanın duvarının arkasına siper aldığımız sırada ön kapının yanında bir patlama oldu. Bir koruma duvarın üzerinden uçup bulunduğum yerden birkaç metre uzağıma düştü.

Düşünmeden direkt harekete geçtim. Kendini toparlamak için başını sallarken onun üzerine atlayarak makineli tüfeğimin kabzasını yüzüne indirdim.

Homurdanarak herifin ağzını burnunu kırdım, kan sıçradıkça ve kemikler kırıldıkça damarlarıma daha fazla tatmin duygusu doluyordu.

Silahımın kabzasını yüzüne, kafasına, bulabildiğim herhangi bir et parçasına doğru vurmaya devam ettim.

Herifin öldüğünden emin olana kadar acımasız ve merhametsizce vurdum.

Ayağa kalkıp Viktor, Luca ve Andreas'a katılırken soluk soluğa kalmıştım. Liam ve Gabriel bir grup adamımızla birlikte evin sağ tarafında ilerliyordu.

Viktor ölü adama bakıp sırıttı. "İyi işti kardeşim."

Bir kahkaha attım, sonra aceleyle merdivenleri çıktık ve molozların üzerinden tırmanarak Manno'nun bir korkak gibi saklandığı lanet eve girdik.

"Kolluk kuvvetlerinin icabına bakıldı," dedi Luca. "Yakın zamanda bizi rahatsız edemeyecekler."

"İyi, çünkü daha işim bitmedi," diye hırıldayarak giriş holüne bakarken en ufak bir hareket belirtisine karşı tetikteydim.

"Biz birinci katı alacağız," dedi Viktor ve Luca'yla birlikte sırtlarını duvara dayayıp silahlarını kaldırarak merdivenlerden yukarı çıktılar. Andreas ve ben oturma odasına geçtik.

Silah sesleri havada yankılanmaya devam ediyordu.

Kulaklığımdan Alexei'in, "*Mutfaktan saldırıyorlar,*" diyen sesi geldi.

Karşılaşırsak kazara bizi vurmamaları için, "Oturma odasındayız," dedim.

Üst kattan silah sesleri geliyordu ve Andreas'la ben daha hızlı hareket ederek çalışma odasına girdik.

"Boş," diye mırıldandı Andreas.

Sessiz olmasını işaret ederek başka bir kapıyı işaret ettim. Silahlarımız omzumuzda, adım adım yaklaştık. Nefeslerim yavaşlarken kalbim göğsümde hızla atıyordu.

Yavaşça kapı koluna uzandım. Andreas'la göz göze geldik ve o başını sallayıp silahını kapıya doğrulttuğunda kapıyı iterek açtım.

Andreas ve ben ateş ederken yeleğime bir kurşun daha isabet edince bu kez iki adım geriye sendeledim.

Andreas ileri atılarak ateş açtı ve odayı kurşun yağmuruna tuttu ama sonra sol uyluğuna bir kurşun yiyerek dizlerinin üzerine düştü. Arkadaşımın yere düştüğünü görünce içimden bir kükreme koptu. Makineli tüfeğimin şarjörünü boşaltıp Glock

tabancama uzanarak ilerlemeye devam ettim ve bir korumanın ölü bedenine ulaştım.

"Cephaneni sakla," diye tersledi Andreas. "O öldü." Bir kahkaha attı. "Siktir, çok can yakıyormuş."

Kemerimi çözüp çıkardım ve Andreas'ın yanına çömeldim. Deri kemeri hızla bacağının etrafına dolayıp sıkı olduğundan emin olduktan sonra bir kolumu sırtına dolayarak ayağa kalkmasına yardım ettim.

"İyi misin?" diye sordum.

"Evet."

Odadan çıkarken kulaklıktan, "Manno'dan bir iz var mı?" diye sordum.

Birbiri ardına herkes aynı şeyi söylüyordu. *"Hiçbir şey yok."*

Nikolas

Tam bir dizi sürgülü kapının yanından dikkatle geçerken bir grup adamın arazinin sol sınır duvarına doğru koştuğunu gördüm.

Bir saniye bile kaybetmeden kapıları açıp koşmaya başladım. "Manno'yu gördüm. Evin sol tarafında," dedim diğer adamlara ve sonra koşan gruba ateş açtım. Onlar ateşe karşılık vermeye başlamadan önce iki korumayı düşürdüm.

Biri adamlardan üçünü indirdi, sonra Manno'nun ayağı takıldı ve çimenlere çakıldı.

Ricco silahını bana doğrulttu ama ben iki el ateş ettim; biri uyluğuna, diğeri sağ koluna isabet etmişti.

Manno ayağa kalkmaya çalışırken öfkeli bir kahkaha attım. Ölümün sesi karanlıkta yankılandı. "Nihayet." Makineli tüfeği bırakıp Glock'umu elime alarak namluyu kafasına dayadım. "Neden kaçıyorsun, Manno? Benden korktuğunu düşüneceğim," diye alay ettim.

Adamlarım arkamı korurken eve doğru başımı salladım. "Yürü. İçeri gir de konuşalım."

Manno ve Ricco'nun silahları alındı ve zorla eve götürüldüler. Oturma odasında diz çöktüklerinde Viktor, merdivenlerden yukarı doğru gözden kayboldu ve Teşkilat'ın diğer adamları da yapacaklarımı izlemek için orada durdu.

"Kıtayı terk etmeliydin, Antonio," diye kahkaha attı Liam. "Gerçekten Teşkilat'la başa çıkabileceğini mi sandın?"

"Siktir git," dedi yaşlı adam tükürür gibi, gözlerinde yanan nefretle. "Üzgünüm, benim tipim değilsin," diye karşılık verdi Liam.

Viktor kolundan sıkıca tuttuğu bir kızla oturma odasına geri geldi. Kız onun kollarında müthiş bir mücadele veriyordu ve bu Manno'nun öfkeden deliye dönmesine sebep olmuştu.

"Sakın ona dokunma! Onun bununla hiçbir ilgisi yok."

Öfkemi kontrol edemeyerek Manno'nun karnına bir tekme attım. "Ama sen benim karımı ve kız kardeşimi öldürmeye çalıştın, öyle değil mi?"

Viktor, Heckler & Koch marka silahının namlusunu kızın kafasına dayayınca kız öylece donup kaldı. Alaycı bir tavırla, "Adın ne senin ufaklık?" diye sordu Viktor.

Kız on sekiz yaşından büyük olamazdı ve hırçın bir bakışla, "Rosalie," diye mırıldandı. Viktor kızın saçlarını derin bir nefes alarak kokladı. "Hımm. Küçük Rose. Ağzımı sulandıran bir kokun var"

Kız, "Siktir git," diye homurdanarak Viktor'a kafa atmaya çalıştı ama bu sadece Viktor'un kahkaha atmasına neden oldu.

"Poşet lazım" dedim belirli birine hitap etmeden.

Adamlarımdan biri, "Tamamdır patron," diye cevap vererek mutfağa doğru koştu.

Glock'umu pantolonumun arkasına sokup belimdeki kılıftan K-Bar bıçağımı çıkardım.

Manno'nun canını yakacağını bildiğimden, yavaşça Ricco'ya doğru yaklaştım. Manno bir hata yaparak gözlerindeki paniği gizleyemedi.

"Ricco'nun sadece yeğenin değil, aynı zamanda sağkolun olduğunu varsayıyorum, öyle değil mi?"

"Bu seninle benim aramda," diye pazarlık yapmaya çalıştı Manno.

Ricco'nun arkasında dururken başımı iki yana salladım ve çenesinden tutarak başını geriye ittim, artık bana bakıyordu. Gözlerim onunkilere kilitlendi, sonra bıçağı yavaşça şah damarına bastırdım ve elimden geldiğince yavaş bir şekilde kesip açtım.

"Hayır," diye bağırdı Rosalie Viktor'dan kurtulmak için vahşi bir kedi gibi mücadele ederek.

"Siktir git!" Manno ağzından tükürükler saçarak bağırmaya başladı. Gabriel, Manno'nun sırtına bir tekme attı ve yaşlı adam yüzüstü yere düşerken onu yerinde tutmak için üzerine bastı. Manno hâlâ öfkeli bir şekilde, "Siktir git. Seni öldüreceğim," dedi.

Ricco'nun çenesini tutarken sadistçe bir tatminle kanının bir ölüm çeşmesi gibi fokurdayarak akmasını izledim.

Manno'nun yeğeninin cesedini kanlı halıya bırakarak Gabriel'e, Manno'yu kaldırmasını işaret ettim.

Rosalie, Viktor'a yaslandı, yüzü tıpkı benim Tess'imin yüzü gibi kederliydi. Tıpkı Athina'nınki gibi.

Viktor kızın yanağındaki bir damla gözyaşını yaladığında kaşlarımı kaldırdım. Viktor, Manno'ya gülümsedi. "Onunla çok eğleneceğim."

"Lütfen," diye yalvardı Manno ilk kez. "O daha çocuk, sadece on yedi yaşında."

Viktor eskiden ön kapının olduğu boşluğa doğru geri geri yürümeye başladı. "On sekiz yaşına gelene kadar bekleyebilirim. Onu fahişem yapmadan önce küçük bir gül gibi açmasını izleyebilirim."

"*Nonno*,"* diye haykırdı Rosalie, Viktor'un elinden kurtulmaya çalışarak.

"Lütfen," diye feryat etti Manno. Korku ve paniğinin giderek artmasını izlerken yüzüme bir gülümseme yayıldı. "O sadece bir çocuk!"

"*Nonno*!" Rosalie'nin çığlığını duyduktan sonra Viktor onu evden zorla çıkardı, aslında ona bir iyilik yapıyordu, böylece büyükbabasına işkence ettiğime tanık olmak zorunda kalmayacaktı.

Sonunda adamım naylon poşetlerle geri döndü. "Onu bir sandalyeye oturtun," diye emrettim. Adamlarımın küfürler savuran Manno'yu yemek odasından getirdikleri sandalyelerden birine zorla oturtmalarını bekledim.

Sicilya mafyasının lideri benimle göz göze geldi. "Beni öldürebilirsin ama torunumu bırak."

"Bir şey isteme hakkın yok," diye hatırlattım gereksiz yere. Düşmanıma yaklaşırken K-Bar'ı parmaklarımın arasında çevirdim. "Sadece biraz kan akıtacağım."

Sol kolunu tutarak yerine sabitledim ve bıçağı dirseğinin kıvrımından geçirdim.

Sonunda, kanının kolundan sızdığını görünce yüzüme kocaman bir gülümseme yayıldı. "Bak, tıpkı öldürdüğüm adamların gibi kanın akıyor. Ne de olsa bir Tanrı değilsin."

"Bir an önce yap şunu," dedi Manno tükürür gibi nefes nefese bir sesle. "Bitir şu işi."

---

* *İta.* "Büyükbaba." -ed.n.

"Bu, eğlenceyi mahveder." Bıçağı göğsüne bastırıp durmadan döndürerek lanet göğsünde ağır ağır bir delik açtığımda Manno'dan acı dolu bir homurtu duydum.

"Bin sekiz yüzlü yılların sonlarında Asyalıların kullandığı özel bir işkence biçimi olan *lingchi* hakkında bir şeyler okumuş ve hep denemek istemiştim," dedim.

"Bin kesikle ölüm," diye mırıldandı Alexei işkence seçimimden gerçekten etkilenmiş görünerek. "Ama çoğunun bir düzine kesikten sonra öldüğünü duymuştum."

"Bakalım ne kadar dayanabileceksin," diye kıkırdadım Manno'nun kulağını tutarken.

Başını geri çekince söylememe gerek kalmadan adamlarımdan biri onu tuttu ve ben onu yavaşça keserken kıpırdamamasını sağladı.

Bu kez homurtular ızdırap doluydu.

Çoktan sıkılmaya başlayan Luca kol saatini kontrol etti. "Otuz dakika içinde bu işi bitirip buradan gitmemiz gerekiyor."

Başımla onayladım. "Bu kadar zaman bana yeter."

Viktor'un kadınlara tecavüz etmenin hoş karşılanmadığı bir soydan geldiğini bilsem de yine de bunu Manno'ya işkence etmek için bir tehdit olarak kullandım. "Viktor torununun tadını çıkaracak. Sert sevdiğini duymuştum."

Tam da umduğum gibi tehdit Manno'yu derinden vurmuştu. "Lütfen. Sana her şeyi veririm. Sadece Rosalie'nin gitmesine izin ver."

"Muhtemelen onu hırplayacaktır," diye ekledim Manno'nun göğsüne uzun bir çizgi çekip gömleğini açarken.

"Ve onun masumiyetiyle ziyafet çekecek. O bir bakire, değil mi?"

"Lütfen," diye hıçkırdı Manno. Önünde durduğumda bana yalvaran bir ifadeyle baktı. Poşetlerden birini elime aldığımda yaşlı piç karşı koymaya çalışsa da poşeti kafasına geçirdim.

Boğulmasının an meselesi olduğunu bildiğimden, "Benim bölgemden uzak durmalıydın," dedim. Bıçağın ucunu kalbinin üzerindeki deriye bastırdım. "Babamı ve üvey annemi öldürmemeliydin ve kesinlikle karıma ve kız kardeşime saldırmamalıydın."

Gururunu yutmasını izledim ve sözleri yüzünü kaplayan naylon yüzünden boğuklaştı. "Haklısın. Özür... Dilerim. Sadece... Rosalie'yi bırak... Gitsin."

Gabriel poşeti sıkınca Manno'nun dehşete düşmüş yüzünü net bir şekilde görebildim, ağzı hava almak için naylonu emiyordu.

Acı verecek kadar ağır bir şekilde bıçağın ucunu derisine batırdım. Sıktığım dişlerimin arasından, "Merhamet yok," dedim. Geri çekerek bıçağı göğsünün derinliklerine sapladım ve gözlerindeki ışığın sönüşünü izledim.

Ölüm, düşmanımı alıp geriye bir ceset bıraktığında derin bir nefes alarak, "Babam için," diye fısıldadım.

BÖLÜM 45

Tess

Elias kapıyı açtığı anda yanından hızla geçip uçarcasına merdivenlerden indim. Bakışlarım, cipten inen Nikolas'a ilişti.

"Nikolas!" diye çığlık attım. Hayatımın en uzun geçen iki gününden sonra mutluluğum zapt edilemeyecek kadar yoğundu.

Kollarını açtı ve kendimi onun kollarına atıp bacaklarımı beline doladım. Beni, sevmeye başladığım o acı verici gücüyle sardığında içimdeki rahatlamayla başımın döndüğünü hissettim.

"Seni özledim," dedim ağlarken sonra yüzünü öpücüklere boğmaya başladım, parmaklarımı çenesine koyup bir günde uzayan kirli sakallarını okşadım.

"Benim seni özlediğim kadar olamaz, *kardiá mou*." Dudakları amansız bir öpücükle dudaklarıma yapıştı, dili sanki tadıma alışmaya çalışıyormuş gibi dilime dolandı.

Nikolas'la yeniden bir araya gelmenin verdiği duygusallıkla dudaklarına kapanıp ağlamaya başladım. Öpücüğü yavaşlatıp

şefkatli ve derin bir kıvama getirerek bana aynı duyguları hissettiğini gösterdi.

Sonunda dudaklarımı bırakıp başını kaldırdığında gözlerini benimkilere kilitledi. "Savaş sona erdi."

Ayaklarımı tekrar yere basarak başımı onaylar gibi sallarken Nikolas'a gururla gülümsedim. "Sen kazandın."

Ama aynı zamanda kaybetmiştik.

"Cenazeler yarın," dedi sanki aklımı okumuş gibi, sonra Athina'nın alnına bir öpücük kondurmak ve Basil'in elini sıkmak için döndü.

Nikolas, "James, üç gün izinlisin," diyene kadar James kenarda bekliyordu.

Arkadaşım, "Ben iyiyim," diye karşı çıkmaya çalıştı.

"Bu bir emirdir."

"Teşekkür ederim, patron."

Athina'ya çabucak sarıldım. "Yarın görüşürüz."

Hepimiz kendi araçlarımıza doluştuk ve ben hemen kocamın yanına sokuldum. "Kimse yaralandı mı? Sen iyi misin?"

"Ben iyiyim." Bir kolunu omuzlarıma dolayarak beni kendine çekti. "İyi adamlarımızı kaybettik."

"Üzgünüm," diye fısıldadım Nikolas'ın hayatta kalmasına çok sevindiğim için kendimi biraz suçlu hissederek. Kokusunu içime çekerek gözlerimi kapattım ve Tanrı'ya, kocamı bana bağışladığı için şükrettim.

Araç şehre doğru ilerlerken düşüncelerim cenaze törenlerine kaydı ve sonunda kederimi içime gömdüm. Son iki gündür Athina için güçlü olmak zorundaydım ama şimdi Nikolas'ın kollarına güvenle geri döndüğüm için gerçekler tekrar yüzüme bir tokat gibi çarpmıştı. "Gittiklerine inanamıyorum," diye

fısıldadım üzüntü dolu bir sesle. "Annemi bir daha göremeyeceğimi kabullenmek çok zor."

Nikolas başımın tepesine bir öpücük kondurduktan sonra bir parmağını çenemin altına koyarak yüzümü yukarı kaldırdı. "Zor olduğunu biliyorum ama ben buradayım. Kaybın dayanılamayacak kadar ağır gelirse bana yaslan."

Emniyet kemerini umursamadan Nikolas'ın kucağına tırmandım, kollarımı boynuna doladım ve yüzümü ona dayadım.

Sonunda yaşadığım kaybın yasını tutarken o da bana sarıldı. Saçlarıma, şakaklarıma ve yanaklarıma öpücükler kondururken elleriyle sırtımı sıvazladı.

Bugün hüngür hüngür ağlayacaktım çünkü yarın, ailelerimizi gömerken mafya lideri olan kocamın yanında duracak ve birlik olduğumuzu gösterecektim.

Üzerimize gelebilirlerdi. Bizi yaralayabilirlerdi. Ama yıkılmayacaktık.

Nikolas ve ben her şeye rağmen birlikte güçlü duracaktık.

Sanki gökler de anne babamızın yasını tutuyormuş gibi bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu.

Büyük bir kalabalık vardı, şemsiyeler iki mezarın etrafında bir çember oluşturmuştu. İnsanların çoğunu tanımıyordum ve rahip son sözlerini söylerken Nikolas'ın yanına sokuldum.

Rahibi dinlemek yerine annemle olan anılarımız arasında kayboldum. Yemek yapmayı ne kadar çok severdi. Onu her zaman mutfakta yeni bir tarif denerken bulurdum. En sevdiği programlardan birini izlerken attığı kahkahaları, modaya olan takıntısını, hiç yorulmadan nasıl parti düzenleyebildiğini düşündüm.

Bana yatmadan önce okuduğu masalları, nasıl sarıldığını hatırladıkça gözlerim kapandı.

Onu son gördüğümde daha uzun süre sarılmamış olmanın pişmanlığı göğsümü yakıyordu. Bu kadar çabuk bırakmamalıydım.

Nikolas'ın eli sırtımda aşağı yukarı gezindikten sonra beni biraz daha yakınına çekti.

Gücümü ondan alarak gözlerimi açtım ve çenemi kaldırarak tabutların indirilişini ve anne babamızın ebedi yolculuklarına uğurlanmalarını izledim. Yan yanalardı, tam da olması gerektiği gibi.

Dudaklarım aralandı ve titrek bir nefes aldım. "Zamanımız geldiğinde, ölümü birlikte göğüsleyeceğimize söz ver. Tıpkı anne babamız gibi."

"Söz veriyorum," diye mırıldandı Nikolas. "Son istirahat yerin benim kollarımda olacak."

Nikolas'a; gücüme, hayatıma, nefes alma nedenime tutundum ve tören bitip insanlar yavaşça ayrıldıktan sonra biz mezarların yanında durup ebeveynlerimizle vedalaşmaya devam ettik.

Athina ve Basil'e bakarken yorgunluk kaslarıma ağır geliyordu. "Cenaze töreni için enerjim yok."

Saldırıdan sonra temizlenen Stathoulis malikânesinde yapılacaktı.

Athina iç geçirmeden önce, "Bu benim için de geçerli," diye mırıldandı.

Nikolas, Andreas'ı aramak için arkasını döndü. Andreas koltuk değnekleriyle bir cipin yanında duruyordu, onun yanına gittik.

Yanına vardığımızda Andreas, "Güzel bir törendi," dedi.

"Cenaze töreninde bizi temsil edecek misin? Kadınlar yorgun," diye sordu Nikolas arkadaşına.

"Elbette." Andreas eğilip yanağımdan öpünce Nikolas ters ters baktı. "Biraz dinlen."

Andreas malikâneye gidebilmek için cipin arkasına binerken Nikolas Athina'ya, "Bizi çatı katına kadar takip edin. Cenaze törenine katılmayacağız," diye seslendi.

Athina kardeşine minnettar bir ifadeyle gülümsedi.

Sadece dördümüz olacaktık, Athina, Basil, Nikolas ve ben. Olması gerektiği gibi. Başka hiç kimse yaşadığımız kaybı tam olarak idrak edemezdi.

Çatı katı süitine ulaştığımızda hepimize kahve hazırladım ve bir kanepeye kıvrılıp içeceğimi yudumlarken cenazeye katılan yabancılarla muhatap olmak zorunda olmadığım için rahatladım.

Üç ay öncesine kadar tanımadığım insanlara baktım.

Şimdi ise onlar benim ailemdi.

Dünyamdı.

Nikolas

Bir ay sonra...

Theresa artık mezun olduğuna göre bu kadını durdurmak mümkün olmayacaktı. Şimdiden bir senaryo yazmış ve bir diğerine başlamıştı.

Kucağındaki dizüstü bilgisayara kaşlarımı çatarak bakarken, "Mutlu değilim," diye yakındım. Tüm uçuş boyunca, o lanet şeyde yazmayı bırakmamıştı.

"Neden?" diye mırıldandı, kafasını kaldırıp bakamayacak kadar işine dalmış bir hâlde.

"Theresa!" diye bağırdım.

"Ne?" Şaşkınlıkla bana baktı. "İniyor muyuz?"

"Kadın, söylediklerimin tek kelimesini dinledin mi acaba?"

Gözlerini kırpıştırdı.

"Ben. Mutlu. Değilim," dedim her kelimenin üzerine basarak.

Yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. "Neden?"

Seks engelleyici cihaza ölümcül bir bakış attıktan sonra, "Çalışmayı bırak ve dikkatini bana ver," diye emrettim.

Dudaklarından kahkahalar döküldü ve sonra bana bakarak başını iki yana sallama cesareti gösterdi. "Bu sahneyi neredeyse bitirmek üzereyim." Sanki gezegenin neresinde olduğumuzu görebilecekmiş gibi boynunu eğip pencereden dışarı baktı.

Yüzümde kuşkulu bir ifadeyle, küçük cadının tekrar yazmaya başlamasını izledim.

Bu kadarı yeter.

Yerimden fırlayarak dizüstü bilgisayarı kucağından kapıp lanet şeyi kapattım ve masanın üzerine bıraktım. Ellerimi iki yanındaki kolçaklara koyarak eğildim ve karanlık bir bakışla onu köşeye sıkıştırdım. "Bana dikkatini vereceksin. Hemen şimdi."

"Tanrım, fazla patronluk mu taslıyorsun acaba?" diye takıldı gözlerinde en ufak bir korku belirtisi olmaksızın.

"İlk filmini finanse edeceğim," diye pazarlığa başladım.

Tess'in kaşları aniden havaya kalktı. "Peki, karşılığında ne yapmam gerekiyor?"

Pantolonumun altına gizlenmiş, sancıyan hayalarıma baktım. "Çok açık değil mi?" Doğrulup kemerimi çözdüm. Fermuarımı indirerek ağrıyan penisimi dışarı çıkardım.

Tess gözlerine yerleşen arzu dolu bakışla dudaklarını yaladı. "Ne tür bir finansmanla karşı karşıyayız? Ne kadar harcayabileceğime dair bir sınır var mı?"

"Oral seksin ne kadar iyi olduğuna bağlı bebeğim," diye mırıldandım şehvetle kalınlaşan bir ses tonuyla.

Parmaklarıyla tam dibinden kavradı ve bir kez sıvazladı. "O zaman her şeyimi vermem gerekecek."

Tanrım, onun elinin üzerimde olması çok iyi hissettiriyor.

"Ve sonra biraz daha," diye mırıldandım. Tıpkı ilk tanıştığımızda olduğu gibi bu kadın beni hâlâ çıldırtıyordu. Vücudunda ne kadar kaybolursam kaybolayım, bu asla yeterli olmuyordu. Ona olan açlığım doymak bilmiyordu.

Tess koltuğunda öne doğru eğilip dilini çıkardı ve penisimin ucunda biriken ıslaklığı yaladı. Dudakları ağrıyan penisimin etrafına kapanırken parmaklarıyla beni sıkıca kavradı.

Başım geriye düştü, sıcaklığı beni sararken gözlerim kapandı ve tüylerim diken diken oldu.

"Kahretsin, bebeğim," diye inledim. "İşte böyle, beni derinlere kadar al." Parmaklarım saçlarına dolandı ve avuçlarımla kavrayarak kendimi boğazının derinliklerine ittim. "Tanrım." Göğsümde tatmin edici bir gümbürtü koptu. Boşalmaya bir sonraki nefesimden daha fazla ihtiyaç duyan kasıklarım, karımın ağzını amansız bir tempoyla becerene kadar giderek hızlandı.

Aşağıya baktığımda yarı kapalı gözlerle beni izlediğini gördüm, arzu onu baştan çıkarıcı bir kadın gibi gösteriyordu. Aletimi çevreleyen dudakları sürtünmeden dolayı şişmişti ve bu durum bende, kendimi daha da derine itme isteği uyandırdı ve boğazı aletimin etrafında kenetlenip beni geri çıkmaya zorladı. "*Christé mou.* Theresa," diye inledim orgazm kaslarımı sıkıştırıp içimden fışkırmadan hemen önce.

Her damlayı yutuşunu ve boğazının aşağıya doğru inişini izlemek, sadece aletimin hassas başının etrafındaki zevki daha da artırmıştı. "Tanrım, bu çok iyiydi," diye övdüm zevkten kısılan sesimle.

Geri çekilirken gözlerini benimkilerden hiç ayırmadan her yerimi yalayarak temizledi. Arkasına yaslanıp bana muzaffer bir bakış attıktan sonra, "Bu sana birkaç milyona mal olacak," dedi.

Yüzümde tatmin olmuş bir sırıtışla aletimi pantolonumun içine soktum, sonra eğilip şiş dudaklarını yakıcı bir öpücükle ödüllendirdim. Öpüşmeyi bitirmeden önce dilimle onun ağzındaki tadımı aldım. "Bu oral seksin fiyatını sen belirleyebilirsin," dedim.

Tess dudaklarımı öperken kıkırdadı. "Bunu söylediğine pişman olacaksın."

"Asla."

"On dakika içinde iniyoruz," diye araya girdi hostes.

Kabinle mutfak arasındaki perdenin yanında durduğu yere doğru baktım ve alev alev yanan yanaklarını gördüğümde bizi duyduğunu, hatta belki Tess'in bana oral seks yaptığını gördüğünü anladım.

Hiç umursamadan tekrar mutfağa dönmesi için başımla işaret ettim.

Tess dizüstü bilgisayarını bölmelerden birine yerleştirirken ben de koltuğuma oturup kemerimi taktım. Oturup emniyet kemerini taktığında bana sırıttı. "İnmek için sabırsızlanıyorum."

"Balayımız için sabırsızlanıyor musun?" diye sordum cevabını bildiğim hâlde. Heyecanla başını salladı. "Çok bile geciktik."

"Sen de eğitim alacaksın," diye bilgi verdim. Anında yüzü düştü. "Ne tür bir eğitim?"

"Dövüş ve silah kullanımı."

Tess kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturarak ipek bluzundan görünen göğüs dekoltesini daha da derinleştirdi. "Silah kullanmada oldukça iyi olduğumu bilmeni isterim."

"Öyle mi?" diye kıkırdadım. "Su tabancalarından bahsetmiyoruz, bebeğim."

Bir kraliçe öz güveniyle kaşlarını kaldırıp, "Sence James'i vuran adamı kim öldürdü?" diye sordu.

"Ne?" dedim aniden içimde beliren şaşkınlıkla.

Yok artık. Ciddi miydi?

"Evet, doğru. Ben öldürdüm. Şarjörün tamamını boşaltmış olabilirim ama yine de onu öldürmeyi başardım."

Siktir.

Ağzım açık kalmıştı ve eğer inişe başlamamış olsaydık dizlerimin üzerine çöküp karıma onunla ne kadar gurur duyduğumu gösterecektim. "Kraliçem," diye mırıldandım, "sürprizlerle dolusun."

"Emin ol öyleyim," diye mırıldandı zaferinin tadını çıkararak.

"Seninle gurur duyuyorum," diye övdüm onu. "St. Monarch's'a giriş yaptıktan sonra sana ne kadar gurur duyduğumu göstereceğim."

Yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Sabırsızlanıyorum."

Özel jet inip de piste adımımızı atar atmaz Tess'in yüzü heyecandan parıldadı.

"Buraya son geldiğimde hiçbir şey görememiştim."

Elini dudaklarıma götürerek üzerine bir öpücük kondurdum. "Biliyorum bebeğim. Bunu düzelteceğim."

Anne ve babamızı kaybedeli sadece bir ay olmasına rağmen yavaş yavaş iyileşiyorduk ancak acının daha katlanılabilir bir hâle gelmesi için daha çok zaman geçmesi gerekecekti.

St. Monarch's'a doğru yol alırken Tess, sürekli yanımızdan geçen manzaraları işaret ediyordu. Bunca şeyden sonra onu mutlu görmek ruhuma merhem gibi gelmişti.

Bu kadın benim için hayattı.

Bu yıl büyük kayıplar yaşamış olabilirdim ama onu görene kadar ihtiyacım olduğunu hiç bilmediğim en değerli şeyi, var olma nedenimi kazanmıştım. Beni sevmişti. *Beni.*

Bu benim için her şey demekti.

BÖLÜM 47

Tess

İsviçre'de geçirdiğimiz son üç gün kesinlikle büyüleyiciydi.

Sabahları antrenman yapıyorduk ve atış konusunda daha iyi olmaya başlamıştım. Gerçi dövüş becerilerim henüz istenen düzeyde değildi ama bunun tek nedeni Nikolas'ın her seferinde tahrik olması ve süitimize dönmek için antrenmanı kısa kesmesiydi.

Nikolas bana doyduktan sonra İsviçre'nin bazı doğal güzelliklerini keşfetmek üzere St. Monarch's'tan ayrılıyorduk. En çok dağları ve şirin küçük kasabaları seviyordum.

Sanki bir rüyaya adım atmış gibiydim.

Kocamla baş başa kalıyordum ve ikimiz de fazlasıyla ihtiyaç duyduğumuz huzurla dinleniyorduk. Dürüst olmak gerekirse, Nikolas'ı daha önce hiç bu kadar rahat görmemiştim. Bu onu daha genç gösteriyordu ve gözlerinin etrafındaki çizgiler artık o kadar da belirgin değildi.

Çoğunlukla St. Monarch's'ta kalan diğer konukları görmezden geliyorduk. Dövüş eğitmeni Viktor Vetrov'un kuzeniydi. Bizim dünyamızda kimin kim olduğu hakkında pek bir şey bilmiyordum ama önemli kişilerin kim olduğunu öğrenmek için elimden geleni yapıyordum ve görünüşe göre Nikolai Vetrov da onlardan biriydi.

Tıpkı St. Monarch's'ın ev sahibi Carson gibi Nikolai da bana ciddi anlamda tehlikeli biri olduğu hissini verdiği için temasımızı minimumda tutmaya çalışıyordum.

Ama öğrendiğim bir şey varsa o da Nikolas yanımda olduğu sürece her şeyle yüzleşebileceğimdi. Nikolas hayatıma girdiğinden beri sanki bir ömür geçmiş gibi geliyordu. Eskiden basit bir sorunla karşılaştığımda anksiyete atakları geçirirken şimdi Xanax'a ihtiyaç duymadan üstesinden gelebiliyordum.

Nikolas beni güçlü biri yapıyordu.

Elimi sımsıkı kavramıştı ve kalenin arka tarafına giden patikadan aşağı doğru yürüyorduk. Hava soğuk olsa da günde bir kez yürüyüşe çıkmaya çalışıyorduk. Nikolas'ın doğada olmayı ve temiz hava almayı sevdiğini fark etmiştim ve eve döndüğümüzde günlük yürüyüşlerimize devam edebileceğimizi umuyordum.

Fıskiyeli bir avluya ulaştığımızda Nikolas'ın yanına iyice sokuldum. Suyu kaplayan ince bir buz tabakası vardı ve kış güneşiyle, ezilmiş elmaslar gibi parlıyordu.

"Çok güzel," diye fısıldadım.

Nikolas boynumdaki atkıyı tutup tasma gibi kullanarak beni kendisine doğru çevirdi. Sevgiyle dolu gözleri, her zaman etrafına yaydığı acımasız havayı yumuşatıyordu.

Eldivenlerini çıkardığında kaşlarımı çattım. "Ne yapıyorsun? Hava çok soğuk."

"Sadece on dakikaya ihtiyacım var," dedi dudaklarında yürek yakan sıcak bir gülümsemeyle. Eldivenlerimi çekiştirerek çıkardı ve alyansımı parmağımdan çıkardığında kaşlarımı daha da çattım.

Nikolas'ın gözleri benimkileri buldu. "Ben, Nikolas Peter Ares Stathoulis, Theresa Maria Drakatos'u, bugünden itibaren iyi günde ve kötü günde birlikte olmak üzere eşim olarak kabul ediyorum..."

Bir anda yüzüme bir gülümseme yayılırken içimi bir duygu dalgası kapladı. Yeminlerimizi mi tazeliyorduk?

"...seni hastalıkta ve sağlıkta, zenginlikte ve yoksullukta, ölüm bizi ayırana dek sevmeye ve değer vermeye söz veriyorum."

Bu sözleri duymak beni çok etkiliyordu. Boğazım düğümlendi, gözlerim doldu.

Bu sözleri ilk söylediğimizde benim için hiçbir şey ifade etmiyorlardı. Anlamlarını düşünemeyecek kadar öfkeliydim.

Dudaklarım aralandı ve sesim titreyerek yeminimi ettim. "Ben, Theresa Maria Drakatos, Nikolas Peter Ares Stathoulis'i bugünden itibaren, iyi günde, kötü günde, zenginlikte, yoksullukta, hastalıkta ve sağlıkta, ölüm bizi ayırana dek sevmek ve değer vermek üzere kocam olarak kabul ediyorum."

Nikolas yüzüğü tekrar parmağıma taktı ve elini yanağıma götürdü, hava buz gibi olsa da dokunuşu hâlâ sıcacıktı. "Seni birden evlenmeye zorladım. Fazla seçeneğin yoktu."

Kaşlarımı çatmış gibi yaptım. "Çok doğru."

"Theresa, sen beni kocan olarak kabul ediyor musun?" diye sordu.

Gökten minik kar taneleri yağıyor ve aramızdaki bu samimi an büyülü bir hâl alıyordu.

"Kabul ediyorum." Sesime tüm içtenliğimi yansıtarak, "Şimdi ve sonsuza dek," diye söz verdim.

Avuç içi yanağımı ısıtıyor, başparmağı alt dudağımı okşuyordu. Sanki en büyük korkusu her an yok olmammış gibi yüzüme bakıyordu ve her zamanki gibi dünyadaki tek kadınmışım, en değerliymişim gibi hissettiriyordu.

"Beni hâlâ delirtiyorsun," diye fısıldarken eğilmeye başladı. "Öyle mi?"

Dudaklarının kenarları seksi bir sırıtışla kıvrıldı. "Şimdi ve sonsuza dek, *kardiá mou*."

Nefeslerimiz birbirine karışarak havada küçük beyaz bulutçuklar oluştururken Nikolas dudaklarıma yapıştı.

Diğer elini başımın yanına götürüp parmaklarıyla saçlarımı kavrayarak beni olduğum yere sabitledi. Dili ağzımın içine girdiğinde tüm sevgisini içime akıtırken tek yapabildiğim onu hissetmek oldu.

Dili sert darbelerle benimkini tadıyor, bana karşı hissettiği yoğun sahiplenme duygusu ciğerlerimdeki havayı söküp alıyordu.

Aşk, hayranlık, mutlak saplantı ama en çok da arzu göğsümde âdeta patladı.

Derimin altındaki karıncalanmalar hayat bulurken karnım sertçe kasıldı ve bu adama duyduğum sürekli ihtiyaç bir şehvet ateşine dönüştü.

Parmak uçlarıma kalkıp ona biraz daha yaklaşırken onunla bütünleşmekten başka bir şey istemiyordum.

Bağımlısı olduğum parfümünün kokusu, soluduğum havaya karıştı. Öpücüğüne bana gösterdiği tutkuyla karşılık verirken içimden şehvetli bir inilti yükseldi.

Ve her zamanki gibi Nikolas öpücüğü beni ele geçirdi.

Beni sarıp sarmalayan ezici gücü başımı döndürüyordu. Bana bir kez bakıp onun olduğuma karar veren adam tarafından sahiplenildiğimde onu her yerimde hissediyordum.

Dudakları benimkini âdeta yutuyordu. Sert kasları parmaklarımın altındaydı ve güçlü vücudu benimkine yaslanmıştı. Bu, cennetteymişim gibi hissettiğim bir andı.

Çünkü onsuz tek bir gün yaşamaktansa cehenneme gitmeyi tercih ederdim.

Nikolas

On beş yıl sonra...

Los Angeles'taki Dolby Sineması'nda kraliçemle yan yana otururken daha fazla gurur duyamazdım.

Theresa bana sadece iki güzel çocuk vermekle kalmamış, aynı zamanda kariyerinde de muazzam bir başarıya imza atmıştı. Evet, yönettiği her filmi ben finanse etmiştim ama bizi bu âna getiren onun sıkı çalışmasıydı.

Oscar ödülleri.

Muhteşem karıma baktım ve titreyerek nefes aldığını, dudaklarını ıslatmak için dilini çıkardığını fark edince kolumu kaldırıp omuzlarına doladım.

Ona doğru eğilerek, "Bunu yapabilirsin, ***kardiá mou***. Bunu senden daha fazla hak eden kimse yok," diye fısıldadım.

Bana minnettar bir ifadeyle gülümsedi. "Sen olmasaydın bunu yapamazdım."

Geçen yılın en iyi kadın oyuncusu Julianne Sparks, "Yönetmen..." diye söze başlayınca Tess anında tırnaklarını bacağıma geçirdi. "Yaratıcı dokunuşuyla her kareye damgasını vuran kişidir." Bir alkış tufanı koptu, salonda neredeyse sağır edici bir ses vardı. Julianne zarafetle bekledikten sonra devam etti. "İçinde kaybolabileceğimiz bir hikâye yaratmak için ekibiyle birlikte yorulmadan çalışan kişidir. Sıradan bir filmi alıp bir başyapıta dönüştüren yönetmenin vizyonudur."

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Tess yanımda, gergin bir sesle. "Kusacağım."

"Hayır, kusmayacaksın. Bunu başarabilirsin," diyerek onu cesaretlendirmeye çalıştım. Kamera Tess'e odaklandığında içgüdüsel olarak ona daha sıkı sarıldım. "Gülümse, *kardiá mou*."

Dürüst olmak gerekirse acı çekiyor gibi görünüyordu ve gerçekten kusacağından endişelenmeye başlamıştım.

Ciğerlerine biraz hava girebilsin diye, "Derin nefes al, bebeğim," diye emrettim. "Bu an için çok çalıştın ve Oscar töreninde kusmayacaksın."

"Bu dört yönetmenin her biri geçtiğimiz yıl boyunca kendi başyapıtlarını yarattı. İşte en iyi yönetmen adayları."

"Nikolas," diye fısıldadı Tess tırnaklarını bacağıma daha da batırırken.

Dudaklarımı şakağına bastırarak gözlerimi kapattım ve tüm gücümü ona aktardım.

Ekran ilk adayla aydınlandı. "Nolan Price. *Işık Gözlerini Terk Etti*." İki aday daha anons edildikten sonra, "Theresa Stathoulis. *Diávolos*."

Dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı çünkü çok az kişi bu filmin, mafya lideri olarak benim hayatımdan esinlenilerek yapıldığını ve adının da *Şeytan* olduğunu biliyordu.

Julianne zarfı açmaya başlarken neşeyle gülümsüyordu. "Ve Oscar..." Zaman durdu ve vücudumdaki tüm kaslar gerildi.

"Theresa Stathoulis'e gidiyor."

Tess hiç hareket etmiyordu ve kamera üzerimize çevrildiğinde onu ayağa kaldırıp sarıldım.

"Ne?" diye fısıldadı büyük bir şokla.

"Sen kazandın, bebeğim." Araladığı dudaklarına kuvvetli bir öpücük kondurdum. "Git ve Oscar'ını al!"

"Bu Theresa Stathoulis'in ikinci kez aday oluşu ve ilk Oscar ödülü," diye yükselen bir ses salonu doldurarak alkış seslerine karıştı.

Tess'i koridora doğru ittim. "Sahneye doğru yürü ve gülümse. Bu iş sende."

Giydiği soluk mavi pırıltılı elbiseyle bir hayal gibi görünen hayatımın aşkı, gözyaşları arasında merdivenlerden sahneye doğru ilerledi.

Varlığımın her zerresinden fışkıran gururla, karım diyebileceğim bu inanılmaz kadını, ilk Oscar'ını eline alırken alkışladım.

İşte benim kızım.

Salondakiler tekrar koltuklarına yerleştiğinde Tess gergin bir şekilde kıkırdadı. "Ben... Ben." Bir adım geri çekildi ve ben de kontrolünü yeniden kazanmaya çabalayışını izledim.

Derin nefes al, bebeğim.

Üç saniye geçtikten sonra kraliçem çenesini kaldırdı, mikrofona doğru bir adım attı ve yüzüne kalbimi çalan o ışıltılı gülümsemesini takındı. "Akademi'ye, bu odadaki herkese ve diğer inanılmaz adaylara teşekkür ederim." Derin bir nefes aldı, sinirleri yüzündeki gülümsemeyi çalacakmış gibi duruyordu. "*Diávolos*'u hayata geçirmek için yorulmadan çalışan harika ekibime teşekkür ederim." Tess'in bakışları benimkileri aradı ve gözlerimiz

kilitlendiğinde hâlâ kazandığına inanamayarak başını iki yana salladı. "En çok da kendi şeytanıma teşekkür ederim. Kocam iki güzel çocuğumuzu tek başına büyüttü ve hayallerimin peşinden gitmeme destek oldu." Bana bir öpücük gönderdiğinde kalbim sevgi ve gururla dolup taştı, sonra Oscar'ı havaya kaldırdı. "Bu senin için çünkü sen benim en büyük hayranım oldun." Gülümsemesi ışıldıyordu. "Yapmaya gönül verdiğim her filmi finanse ettin. Bunun için teşekkürler, bu arada." Salondakilerin hepsi gülmeye başlayınca Tess ile bir an birbirimize baktık.

Ortalık tekrar sakinleştiğinde Tess, "Seni seviyorum, Nikolas. Şimdi ve sonsuza dek," diyerek sözlerini noktaladı.

İyi günde kötü günde, bebeğim.

Ay Işığı Kitaplığı

@ayisigikitap

YAZAR HAKKINDA

Michelle Heard, *USA Today, Wall Street Journal* ve Amazon'un çoksatan romantik kitaplar listesinde üçüncü sırada yer alan bir yazardır. Sizi keyifle gülümsetecek, oldukça mafyavari ve romantik öğeler içeren, duygusal ve yürek burkan hikâyeler yazmaktadır. Her kitabında, karakterlerin gücünü gözler önüne seren beklenmedik olayları konu alır.

Michelle şu anda yayıncılıkla ilgili her konuda sağkolu olan oğlu Sheldon ve en yakın arkadaşı olan gelini Tayla ile birlikte Güney Afrika'da yaşamaktadır.

Ayışığı Kitapları

@AYISIGIKITAP